

1887—Α'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΕΦΗΒΟΥΣ
ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΟΣ ΕΝΑΤΟΝ, 1887 — ΠΡΩΤΗ ΕΞΑΜΗΝΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ

Ἰδρύθη ἐν ἔτει 1879

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΥΔΡΑΙΟΣ

1887

Ἀπαγορεύεται ἡ ἔντι ἀδίας ἀναδημοσίευσις τῶν περιχομένων

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Έν Έλλάδι φρ. 5. — Έν τῷ Έξωτερικῷ χρυσά φρ. 6.

Ἡ συνδρομή εἶνε προπληρωτέα καὶ ἔτησία, ἀπὸ 1^{ης} Ἰανουαρίου μέχρι 31^{ης} Δεκεμβρίου.
Έγγράφονται κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν συνδρομηταὶ καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΘΩΣ.

Ἀδέτου φρ. 2,50 καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου φρ. 2,80
Χαρτοδέτου • 3,50 καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου • 4—

Εὐρίσκονται ὅλοι οἱ μέχρι τοῦδε ἐκδομένοι τόμοι

Ἀποτελεῖται δ' ἕκαστος ἐκ 12 φυλλαδίων.

Σελ.	Σελ.
Ἀγάπα τὸν διδάσκαλόν σου.....	110
Ἀγάπη ἀντ' ἀγάπης.....	10
Ἀγάπη (ἡ) τῆς πατρίδος.....	138
Ἀγάπη (ἡ) τῶν μητέρων.....	185
Ἀδελφικὴ ἀγάπη.....	59
Ἀλληλογραφία τῆς ΔΙΑΠΑΛΑΣΘΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ 15, 31, 47, 62, 80, 95, 112, 127, 143, 158 174, 186	
Ἀντωνάκης (ὁ) (μετὰ εἰκόνα).....	94
Ἀν εἶχα ὥρολόγιον.....	42
Ἀπάντησις εἰς τὸν δέκατον τρίτον διαγωνισμόν (μετὰ 4 εἰκόνας).....	91
Ἀποτελέσματα ἸΓ' Διαγωνισμοῦ.....	89
" ΙΔ' Διαγωνισμοῦ.....	142
Ἄρης (εἰκὼν).....	14
Ἀσχημος (ὁ) διδάσκαλος (μετὰ εἰκόνα).....	105
Ἀφωσιωμένη (ἡ) σκιάβα (μετὰ 2 εἰκόνας).....	72
Ἀσιλόπητα (ἡ).....	6
Ἀγωνισμὸς δέκατος τρίτος.....	14
" δέκατος τέταρτος.....	30
" δέκατος πέμπτος.....	125
" δέκατος ἕκτος.....	142
Ἀρκαλοῦ (ὁ) (μετὰ εἰκόνα).....	10
Ὁ ἀδελφαὶ (μετὰ 2 εἰκόνας).....	44
Ὁ (οἱ) δρῆμοι.....	27
Ὁ ἐλαττωματὶ.....	184
Ὁ (τὰ) καλὰ ἀδελφάκια (μετὰ εἰκόνα).....	13
Ὁρον (τὸ) τοῦ ἀδελφοῦ (μετὰ εἰκόνα).....	172
Ἔγγονος (ὁ).....	103, 119
Ἐς τὸ πῶς νὰ γίνῃς σοφός.....	8
Ἐλάττωμα (τὸ) τοῦ Κωστάκη (μετὰ εἰκόνα).....	29
Ἐργάζεται (οἱ).....	71
Ἐρρίκος "Αἶνε (μετὰ εἰκόνα).....	87, 106
Ἐκός (ὁ) Παῦλος (μετὰ εἰκόνα).....	141
Κόρη (ἡ) τοῦ Γεροβωᾶ (μετὰ 80 εἰκόνας) — 1, 17, 33, 49, 65, 81, 97, 113, 129, 145, 161, 177	
Κηπαρίκι (τὸ) τοῦ Δεωνίδα (μετὰ εἰκόνα) ...	126
Λίρα (ἡ) (μετὰ 3 εἰκόνας).....	152, 168
Μάθημα (τὸ) τοῦ Θεοφίλου.....	122
Μαῦρος (ὁ) Γάτος (εἰκὼν).....	125
Μαῦρος (ὁ) τοῦ Μουρίλου.....	173
Μεγαλοπύς (τὸ) παιδίον (μετὰ 3 εἰκόνας).....	40, 56, 76
Μήτηρ (ἡ) τῶν ἑρμιόπουλων (μετὰ εἰκόνα).....	61
Μικρὸς (ὁ) νοσοκόμος.....	150, 170
Μικρὸς (ὁ) σκοπός.....	74
Μικρὸς (ὁ) φιλόπατρις.....	38
Μυρμηκόων (ὁ) (μετὰ 4 εἰκόνας).....	184
Ὁδηγία πρὸς σύνθεσιν πνευματικῶν ἀσκήσεων 30, 46, 64	
Παιδικὰ δράματα καὶ κωμῳδαὶ.....	111
Παιδικὴ (ἡ) ἡλικία τοῦ Γκαίτε (μετὰ 2 εἰκόνας).....	24
Παιδικὸν Πνεῦμα, — 14, 31, 46, 62, 79, 95, 111, 143, 158, 147, 186	
Παραγγέλματα.....	26
Πατήρ πρὸς τὸν υἱόν του.....	60
Πελαργὸς ὁ λευκός (μετὰ εἰκόνα).....	27
Περιδέραιον λεπτοκαρπύον (μετὰ εἰκόνα).....	48
Περ. πέτειται (αἱ) τοῦ Σερπετοῦ (μετὰ 7 εἰκ.) 122, 139, 156	
Πνευματικαὶ ἀσκήσεις 16, 32, 48, 64, 80, 96, 128, 144, 160, 176, 188	
Ποταμόπνικτα (τὰ) ἀδελφά.....	22
Πρέπει νὰ βοηθῶμεν ἀλλήλους (μετὰ εἰκόνα).....	121
Ρυθμικὰ παίγνια (μετὰ μουσικῆς καὶ 8 σχημάτων).....	135
Υπόσχεται (ἡ) τοῦ βασιλέως τῶν Ἰνδιῶν.....	110
Χάρτινοι (οἱ) δακτύλιοι (μετὰ εἰκόνα).....	12
Χελιδόνες (αἱ) (μετὰ εἰκόνα).....	109

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

	Σελ.	
Αύγη (ή).....	8	Μπουκέτο (τὸ).....
Βασκὸς (ὁ).....	152	Ναυτόπουλα (τὰ).....
Δύο (τὰ) δῶρα.....	120	Ξυλουργὸς (ὁ).....
*Ἐαρ.....	59	Παραμῦθι.....
Εἰς τὸν Θεόν.....	185	Πουλὰκια (τὰ) (μετὰ μουσικῆς).....
Ἐπ'ἀνόδους ἐκ τοῦ σχολείου.....	138	Προσευχὴ μικροῦ κορασίου.....
Εὐλάβεια ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.....	7	Πρωτομαγιά.....
Λιτανεῖα.....	108	Τέσσαρες (αἱ) ὥραι.....
Μαριγούλα (ή).....	13	Χελιδόνι (τὸ).....
Μενεξές (ὁ).....	45	Χωριὸν (τὸ).....

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 127 εἰκονογραφίας

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

• ΝΑ ΤΟΝ Ο ΓΕΡΟΘΩΜΑΣ! •

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

Διήγημα κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κυρίας ΚΟΛΟΜΒΟΥ: «La fille de Carilès»
Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΟΙ ΜΥΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

Πρὸ εἰκοσιπέντε περίπου ἔτων διέτρεχε τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως γέρον τις ὑψηλός, τὸν ὅποιον καθὼς ἔβλεπον τὰ μικρὰ παιδιὰ ἐρώναζον: «Νά τον ὁ Γεροθωμάς!» Πρὶν ἀκόμη φανῇ, ἠκούοντο μακρόθεν οἱ μονότονοι ἤχοι τοῦ μικροῦ αὐλοῦ του, καὶ τότε τὰ παιδιὰ ἔλεγον πρὸς τὰς μητέρας των! «Μητέρα, νά τον ὁ Γεροθωμάς!», αἱ δὲ μητέρες εἰσευρον τί σημαίνουν αἱ λέξεις αὗται καὶ ἔπρεπε τὸ παιδίον νὰ εἶχε πταίση πολὺ διὰ νὰ μὴ του δώσῃ ἢ μήτηρ τὸ πεντάλεπτον, τὸ ὅποιόν της ἐζήτει διὰ τῶν λέξεων! «Νά τον ὁ Γεροθωμάς!»

Μετ' ὀλίγην ὥραν ἔπαυεν ὁ αὐλός, καὶ τότε ἠκούετο ἡ ἐλκυστικὴ φωνὴ τοῦ Γεροθωμά:

Κλάψετε, κλάψετε, παιδιὰ,
γὰ νὰ σας πάρῃ ἡ μαμὰ
μυ-ύ-λους τοῦ Γεροθωμά!

Καὶ εὐθὺς ἐφαίνετο εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ ὁ Γεροθωμάς, κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς κοντάριον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁποίου ἦσαν ἐμπηγμένοι μικροὶ ἀνεμόμυλοι, τῶν ὁποίων τὰ χάρτινα πτερὰ ἐγύριζον εἰς τὸν ἄνεμον. Οἱ μύλοι ἦσαν διαφόρων χρωμάτων: ῥόδινοι, κίτρινοι, πράσινοι, κυανοί, καὶ ἦσαν μία χαρὰ νὰ τοὺς βλέπῃ τις ἐκεῖ ἑπάνω εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κονταρίου· ἐφαίνοντο ὡς μία μεγάλη ἀνθοδέσμη. Ἡ χαρὰ τῶν παιδίων ἦτο ἔτι μεγαλητέρα, ὅταν ἠγόραζον τὸν μύλον καὶ τὸν ἐκράτουν εἰς τὴν χεῖρά των δὲν ἐχόρτανον νὰ τον φουσοῦν, νὰ τον ἐμπήγουν εἰς τὴν γάστρην καὶ νὰ περιμένουν νὰ φουσῇ ὁ ἄνεμος καὶ νὰ γυρίσῃ τὸν ἀνεμόμυλον, ὁ ὅποιο: ἦτο ὅμοιος καὶ ἀπαράλλακτος με τοὺς ἀληθινοὺς ἀνεμομύλους ὅπου ἀλέθομεν τὸ σιτάριον. Τάχα δὲν ὑπάρχουν τόσα ἄλλα εἰςμορφὰ παιγνίδια, τόσαι κοῦκλαι με μετὰ ξίνα φορέματα, τόσα καὶ τόσα περίεργα πράγματα; τί τα θέλετε; περισσότερον ἤρεσκον εἰς τὰ παιδιὰ οἱ ἀνεμόμυλοι τοῦ Γεροθωμά.

Ἄλλὰ τίς ἦτο ὁ Γεροθωμᾶς;

Δέν το εἶπομεν ἀνωτέρω; ἦτο πωλητής χαρτίνων ἀνεμομύλων. Ἦτο γέρων πενήτηλοντα ἔως ἐξήκοντα ἐτῶν μέ μεγάλην γενειάδα, οὔτε εὐμορφος οὔτε ἀσχημος, ἦτο κκοκτενισμένος, καί τὰ ἐνδύματά του

δέν ἦσαν πολὺ καλὰ, ἐφόρει παλαιὰν περισκελίδαν τεφρό-
χρουν, ἐπανωφόριον βαθύ πρά-
σινον τὸ ὁποῖον ἔφθανε μέχρι
τῶν ἀστράγαλων αὐτοῦ, καί κα-
σκέττον μέ πλατὺ κεραμίδιον.

Ὁ Γεροθωμᾶς δέν εἶχε τὸ
βάδισμα στερεόν, ἀλλὰ ἐκλον-
νεῖτο ὀλίγον ὅταν περιεπάτει.
Αἱ κακαὶ γλῶσσαι ἔλεγον ὅτι
τὴν αἰτίαν τοῦ μικροῦ ἐκείνου
κλονισμοῦ τὴν εἴξουρον πολὺ
καλὰ τὰ καπηλεῖα τῆς πό-
λεως, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἰξεύ-
ρετε ὅτι αἱ κακαὶ γλῶσσαι λέ-
γουν πάντοτε περισσότερα τοῦ
πρέποντος. Διότι ἐάν ὁ Γε-
ροθωμᾶς ἡγάπα νὰ δροσί-
ζῃ

ΕΜΠΗΓΕΙ ΤΟΝ ΜΥΛΟΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΑΣΤΡΑΝ *

τὸν λάρυγγά του, δέν θὰ εἶπῃ ὅτι ἔπινε περισσότε-
ρον ἢ ὅ,τι ἐδίψα· ἡ μόνη διαφορὰ εἶνε ὅτι ἐδίψα
περισσότερον καὶ συχνότερον. Μόνον μίαν φορὴν πα-
ρεπάτησε καὶ ἔπεσε κάτω αὐτὸς καὶ οἱ ἀνεμομυλοῖ
του, ἀλλὰ τοῦτο συνέβη πρὸ δέκα ἐτῶν.

Ὁ Γεροθωμᾶς δέν ἦτο κακὸς ἄνθρωπος, διότι ποτέ
του δέν ἔκαμε κακὸν εἰς οὐδένα· ἀλλὰ οὐδὲ καλὸς
ἄνθρωπος ἦτο, διότι οὐδέποτε ἔκαμε καλόν. Ἦτο
ἄνθρωπος ἀδιάφορος, δέν τον ἔμελε τίποτε καὶ ἡγά-
πα τὴν ἡσυχίαν του. Τὸ μόνον ἔργον του ἦτο νὰ κα-
τασκευάζῃ ἀνεμομύλους χαρτίνους καὶ νὰ τοὺς πωλῇ·
καὶ ἂφ' οὗ ἐπώλει ὅσους ἐχρειάζετο διὰ νὰ κερδίσῃ
τὸν ἐπιούσιον ἄρτον του, ἐπανήρχετο εἰς τὸ δωμάτιόν
του, ἄφινε τὸ ἐμπόρεμά του, καὶ ἐξήρχετο καπνί-
ζων ἔξω εἰς τὰς ὁδοὺς. Ἀποθεματικὸν κεφάλαιον
δέν εἶχεν, ἀλλὰ καὶ τί το ἤθελεν ἂφ' οὗ δέν εἶχεν
οὐδὲ χρέες.

Ἐάν ὁ Γεροθωμᾶς ἔξῃ εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα,
θὰ εἶχε πίθον ἀντὶ δωματίου, καὶ θὰ ἔπινε νερόν μέ
τὰς δύο παλάμας του, ἀπαράλλακτα ὅπως ὁ Διογέ-
νης ὁ περίφημος κυνικὸς φιλόσοφος. Τώρα ὅμως,
ἐπεὶ δὴ ἔξῃ εἰς τοὺς σημερινούς χρόνους, δέν εἶχε κα-
τοικίον τοῦ πίθου, ἀλλὰ δωμάτιον ἄθλιον καὶ ἐλκε-
νόν, καὶ δέν ἔπινε μέ τὰς δύο παλάμας του, ἀλλὰ
ἐδρόσιζε τὸν λάρυγγά του εἰς τὸ καπηλεῖον. Τὰ μόνον
ἐπιπλά τοῦ δωματίου τοῦ ἦσαν ἐν τραπέζιον χωλόν,
τὸ ὁποῖον διὰ νὰ ὑπάταται ὀρθιον ἔπρεπε νὰ το στηρί-
ξῃ εἰς τὴν τοίχον, καὶ τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ ἐργαστήριόν
του ὅπου κατεσκευάζε τοὺς ἀνεμομύλους. καὶ ἐν
χονδρὸν κερματίον δένδρου τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν

ὡς θρόνος του. Τὸ δωμάτιόν του ἦτο εἰς τὸ τέταρ-
τον πάτωμα μεγάλης τινὸς οἰκίας, ἐντὸς τῆς ὁποίας
ἐκάθηντο πολλοὶ καὶ διάφοροι ἄνθρωποι, «κάθε κα-
ρυδιάς καρύδι» καθὼς λέγομεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΩΝ ΛΑΦΥΡΩΝ

Ἐσπέραν τινὰ ὁ Γεροθωμᾶς ἐπέστρεψεν εἰς τὸ
δωμάτιόν του κατευχαριστημένος, διότι εἶχε πωλῇ-
σῃ ἀρκετοὺς μύλους καὶ εἶχεν εἰς τὸ θυλάκιόν του
ἀρκετὰ χρήματα. Ἐσκέπτετο λοιπὸν ὅτι ἔχει νὰ
φάγῃ αὐριον, καὶ εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ μείνῃ εἰς τὸ
δωμάτιόν του ὅλην τὴν ἡμέραν νὰ ἡσυχάσῃ. Ἄλλ-
ἐπεὶ δὴ ἦτο κατάκοπος, ἐπῆγεν εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ
μπάρμπα Μιχάλη τοῦ φίλου του νὰ ἀναπαυθῇ ὀλί-
γον καὶ νὰ δροσί-
ζῃ τὸν ξηρὸν λάρυγγά του.

«Καλησπέρα, μπάρμπα Μιχάλη.

— Καλῶς τὸν σύντεκνο. Πῶς ἐπῆγε σήμερα ἡ
ἡμέρα;

— Καλὰ, δόξα σοι ὁ Θεός· καὶ σύ, πῶς πηγαί-
νουν ἡ δουλειές;

— Κ' ἐγὼ καλὰ, πρῶτα ὁ Θεός.

— Τώρα 'πέ μου τί θὰ μου δώτῃς νὰ βρέξω τὸ
λάρυγγά μου, γιατί δέν 'μπορῶ νὰ 'μιλήσω.

— Τί ἄλλο, Γεροθωμᾶ μου, παρὰ ἓνα ἑκατοστα-
ράκι χρυσί.

— Ἀς ἀρχίσωμε ἀπὸ τὸ
ἑκατοσταράκι καὶ βλέπομε,»
εἶπεν ὁ Γεροθωμᾶς, καὶ ἐ-
κάθισεν εἰς τὸ τραπέζι καὶ τῆς
γωνίας τοῦ καπηλείου.

Ἀντικρὺ τοῦ Γεροθωμᾶ
ἐκάθηντο εἰς ἄλλο τραπέ-
ζακι τρεῖς ἄνδρες, τῶν
ὁποίων καὶ τὰ πρόσωπα ἦσαν
πολὺ ὑποπτα, καὶ τὰ ἐνδύ-
ματα πολὺ παράξενα· πλη-
σίον τῶν ἐκάθητο μικρὸν κο-
ράσιον, πολὺ μικρόν, χλω-
μόν καὶ ἀδύνατον, τὸ ὁποῖον
ἐφαίνετο κατάκοπον καὶ κα-
ταβεδωμένον, καὶ οἱ ὀφθαλ-
μοὶ του ἦσαν κατακόκκινοι,
ὡς νὰ εἶχε κλαύσῃ πολὺ.

Καὶ οἱ μὲν ἄνδρες ἔπινον καὶ συνωμίλουν, τὸ δὲ κο-
ράσιον προσεπάθει νὰ σταυρώσῃ ἐπὶ τοῦ τραπέζιου
τὰ γυμνὰ καὶ ἰσχνὰ χεράκια του, διὰ νὰ τὰ κάμῃ
προσεκράλαιον καὶ νὰ στηρίξῃ τὴν μικρὴν κεφαλὴν
του· ἀλλὰ εὐθὺς το ἔπαρνεν ὁ ὕπνος, τὰ χεράκια
του ὠλισθαίνον, ἔχανε τὴν ἰσσοροπίαν του καὶ ἐκιν-
δύνευσεν νὰ πέσῃ· τότε το ἤρπαιεν εἰς ἐκ τῶν τριῶν

*ΜΙΑΝ ΦΟΡΑΝ ΠΑΡΕ-
ΠΑΤΗΣΕ ΚΑΙ ΕΒΗΣΕ*

ἀνδρῶν καὶ το ἐκάθιζε πάλιν ἐπὶ τοῦ θρανίου μέ τρὸ-
πον τραχὺν καὶ βάνανυσον.

Ὁ Γεροθωμᾶς ἐκάθηντο καπνίζων τὸ σιγάρον του
καὶ ροφῶν τὸ δροσιτικόν του. Εἶχεν ὅμως καὶ τὸν

«Μὰ δέν ὑποφέρεσαι μέ τὴ νύστα σου· ἔλα νὰ σε
βάλω νὰ κοιμηθῇς ἐκεῖ κάτω κοντὰ εἰς τὴ φωτιά.»

Τὸ ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ τραπέζακι καὶ το ἔφερε καὶ το
ἐκάθισεν εἰς τὴν πέτραν τῆς ἐστίας. Ἡ μικρὰ ἐξή-

ΤΟ ΚΟΡΑΣΙΟΝ ΕΦΑΙΝΕΤΟ ΚΑΤΑΚΟΠΟΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΒΕΒΗΜΕΝΟΝ (Σελ. 2)

νοῦν του εἰς τὸ ἀπέναντι τραπέζι, διότι ἡσθάνθη
συμπάθειαν εἰς τὸ μικρὸν κοράσιον, εὐθὺς ὡς το εἶδε.
Μετὰ πολλὴν ὥραν ἐσηκώθη ὁ νεώτερος ἐκ τῶν
τριῶν καὶ εἶπεν εἰς τὸ μικρὸν κοράσιον:

πλῶσε πρὸς τὴν φλόγα τῆς ἐστίας τοὺς πόδας της
μέ τὰ χόκκινα σανδάλια, καὶ ἐφάνη ὅτι τὴν εὐχαρι-
στεῖ ἡ θερμότης. Διότι ἔξω ἦτο φοβερὸς χειμὼν καὶ
τὸ κοράσιον ἐφόρει στενὸν καὶ κολλητὸν παντελονάκι,

πολύ λεπτόν, τὸ ὁποῖον εἶχε χρῶμα κρέατος, καὶ κοντὸν φορεματάκι χρυσοκέντητον ἀπὸ λεπτὴν μουσελίαν, καὶ ἔτρεμεν ἀπὸ τὸ ψῦχος τὸ κακόμοιρον. Καὶ οἱ τρεῖς ἄνδρες εἶχον φορέματα ὅπως οἱ σχοινοβάται, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ κρυώνουν, ἐφόρου βαρὺ ἐπανωφόριον ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα φοροῦν οἱ ἀμαξήλατοι. Διὰ τὸ καίμενον τὸ κοράσιον δὲν εὐρέθη κανὲν ἐπανωφοράκι!

« Τὴν ἐπῆρεν ὁ ὕπνος » εἶπεν ὁ νεώτερος.

Καὶ πράγματι ἡ μικρὰ εἶχεν ἀποκοιμηθῇ.

« Ἐλάτε τώρα νὰ τελειώσωμε τῆς δουλειῆς μας, εἶπεν ὁ παχύτερος. Δὲν μου λέτε τώρα που πέθανεν ἡ κυρά τί θὰ το κάνωμεν αὐτό; Ἡ παράστασις ἀπόψε δὲν ἐπῆγε περίφημα, ἡ εἰσπραξις εἶνε μόνον τρεῖς καὶ τριάντα! Ἄν πηγαίνη ἔτσι δὲ τὸ πρᾶγμα, ἐπροκόψαμε μὲν εἶνε δυνατόν νὰ διατηρηθῇ ἡ συντροφία μας. Τί λές, σὺ, πηδητής; »

— Ἐγώ, νὰ σας πῶ τὴν ἀμαρτίαν μου, δὲν τόχω σκοπὸ νὰ πηδῶ καὶ νὰ φορῶ τῆς πείνας, ἐγὼ φεύγω ἀπὸ τὴν συντροφία. Τὰ μιλῆσαμε μὲ τὸν διευθυντὴν τοῦ ξυλίνου θεάτρου καὶ θὰ με πάρῃ. Μοναχὰ τώρα πρέπει νὰ τακτοποιήσωμε τοὺς λογαριασμούς μας.

— Τί λογαριασμούς; ἠρώτησεν ὁ γελωτοποιός, ὁ ὁποῖος ἕως τώρα δὲν εἶχεν ὀμιλήσῃ, διότι εἶχε τὸν νοῦν του εἰς τὸ ποτήριόν του.

— Κάνεις τὸν κουτό; δὲν θὰ γίνῃ ἡ μοιρασιά; Ἡ διευθύντρια ἀπέθανε καὶ μῆς εἴμαστε οἱ κληρονόμοι τῆς ἀφ' οὗ λοιπὸν θὰ διαλύσωμε τὴν συντροφίαν, πρέπει νὰ μοιρασθοῦμε καὶ τὰ πράγματα. « Κοντὸς ψαλμὸς ἀλληλουία! »

— Ἀ! μωρὲ καλά το λές! εἶπεν ὁ γελωτοποιός. Ἐγὼ λοιπὸν παίρνω τὴ μαίμου ἀφ' οὗ ἐγὼ κάμνω μαζί τῆς παιγνιδία ἐπάνω ἔς τὴ σκηνή, εἶνε δίκαιο νὰ τὴν πάρω ἐγώ.

— Ἐγὼ κρατῶ τὸ θέατρον, εἶπεν ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος εἶχεν ὀμιλήσῃ πρῶτος.

— Γειά σου, ψαλιδόγλωσσε! σὺ πάντα θέλεις τὸ μεγαλύτερο κομμάτι.

— Ἀμ! πῶς τάχα; Δὲν εἰμαι ἀξιωτερός σας; δὲν κόβει ἡ γλωσσά μου σὺν ψαλίδι; Ἐδῶ χρειάζεται εὐγλωττία, δὲν εἰξέρω ἂν τὴν λέγω καὶ καλά. Ἀλλὰ καὶ σῆς δὲν θὰ μείναιτε ἀδικημένοι. Χάρισμά σας ἡ μαίμου, ὁ σκίουρος καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ζῶα, καθὼς καὶ αἱ στολαί σας καὶ τὰ ὄργανα.

— Ἀμ! ἡ Μαρίκα;

— Καλὴ λές! πραγματικῶς! Τί θὰ τὴν κάνωμε τὴ Μαρίκα;

— Αὐτὴ εἶνε ἄχρηστη! νὰ τὴν στείλωμε ἔς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον, εἶπεν ὁ γελωτοποιός.

— Πῶς εἶνε ἄχρηστη; ἔμπορεῖ νὰ γυρίσῃ μὲ τὸ

δίσκο, καὶ θὰ συνάξῃ πολλὰ γρήματα, διότι καθὼς εἶνε μικρὴ καὶ ἔχει συμπαθητικὸ πρόσωπο, ὅλοι θὰ τὴν λυποῦνται καὶ θὰ τῆς δίνουν. Ἐπειτα ἔμπορεῖ νὰ τὴν ποτίσωμε νὰ μὴ μεγαλώσῃ, καὶ τότε θὰ γίνῃ περίφημος νᾶνος.

— Αὐτὸ δὲν γίνεται, εἶπεν ὁ πηδητής. Τὸ καλύτερο θὰ ἦτον ἂν μας ἄκουε ἡ κουτὴ ἡ μάνα τῆς ὅταν τῆς ἐλέγχαμε νὰ τῆς λυγίσωμε τὰ πόδια, καὶ καθὼς εἶνε μικρὴ καὶ ζωηρὴ θὰ ἐγίνετο χορευτρία πρῶτης τάξεως. Τώρα πλέον εἶνε πολὺ ἀργά.

— Ἀργά; Ποιὸς το εἶπε, τὸ πολὺ πολὺ εἶνε ἐξ ἐτῶν. Εἶνε ἀκόμη καιρός. Ἄς δοκιμάσωμεν, καὶ ἂν ἐπιτύχῃ ἐγὼ ἀναδέχομαι νὰ τὴν μάθω. Τί λάνομεν;

— Μὰ τότε πρέπει νὰ μας ἀποζημιώσῃς διὰ τὸ θέατρον καὶ τὸ κορίτσι.

— Ναι, μὰ νὰ ἰδοῦμε καὶ τί ἀξίζει τὸ κορίτσι! ἂν στραβώσουν τὰ πόδια τῆς, ἀντὶ νὰ πηδᾷ καὶ νὰ χορεύῃ...

— Καὶ τότε πάλιν ἔχεις τὸ κέρδος, ὅτι εἰμφορεῖς νὰ τὴν βάλῃς εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον.

— Ὅλα καλά καὶ ἄγια ἀλλὰ δὲν εἰμφορεῖται ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ τὴν βάλωμε ἔς τὴν μοιρασίαν.

— Καλὰ, βλέπομεν γελωτοποιεῖ, δὸς μας καὶ ἀπὸ τῶν κρασί, ὅλο καὶ σὺ τὸ καταβάλλεις! λοιπὸν ἔχομε νὰ μοιράσωμε: μία μαίμου, τέσσαρα σκυλιά, ἓνα σκίουρο, πέντε ὄργανα, μία στολή... Μπᾶ! ποῦ πῆγε ἡ μικρούλα;

— Ὁ γελωτοποιός καὶ ὁ πηδητής ἐστράφησαν ταχέως πρὸς τὴν ἐστίαν, ἀλλὰ τὸ παιδίον δὲν ἦτο ἐκεῖ.

« Λές νὰ ἔφυγε; δὲν πιστεύω! εἶπεν ὁ γελωτοποιός τεταραγμένος. Τώρα δὲ το εἶδα ὅταν ἐγέμισα τὸ τελευταῖόν μου ποιήρι. Θὰ παίξῃ μὲ τὸ γατάκι που πέραςε τώρα δὲ ἀπὸ μπροστά μας.

— Μαρίκα! ἐδῶ! » ἀνεφώνησεν ὁ πηδητής μὲ τὴν χονδρὴν φωνὴν του.

Ἀλλὰ οὐδεμία ἀπάντησις.

Οἱ σχοινοβάται ἠρεύνησαν πάσας τὰς γωνίας τοῦ καπηλείου, ἠρώτησαν τὸν κάπηλον, τὸν ὑπηρέτην, τοὺς καθημένους καὶ πίνοντας, ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἴξευρε νὰ εἴπῃ τί ἀπέγινεν ἡ μικρὰ. Ἐχάθη, ἔγινεν ἀστραπή!

« Ἀ! τὸ ζῴφιό! ἀνεφώνησεν ὁ ψαλιδόγλωστος. Τὸ πονηρὸ ἔκχευεν ὅτι κοιμάται, καὶ μας ἤκουσεν ὅτι ἐλέγαμε, καὶ ἠέλησε νὰ μὴς ξεφύγῃ. Μὰ ποῦ θὰ μας πᾶς, παλιοκόριτσο! θά σε συλλάβωμε.

Καὶ εὐθὺς ἐξῆλθον καὶ οἱ τρεῖς καὶ ἀπεχωρίσθησαν, καὶ ἕκαστος ἔλαβε μίαν ὁδὸν πρὸς ἀνέυρεσιν τῆς Μαρίκας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

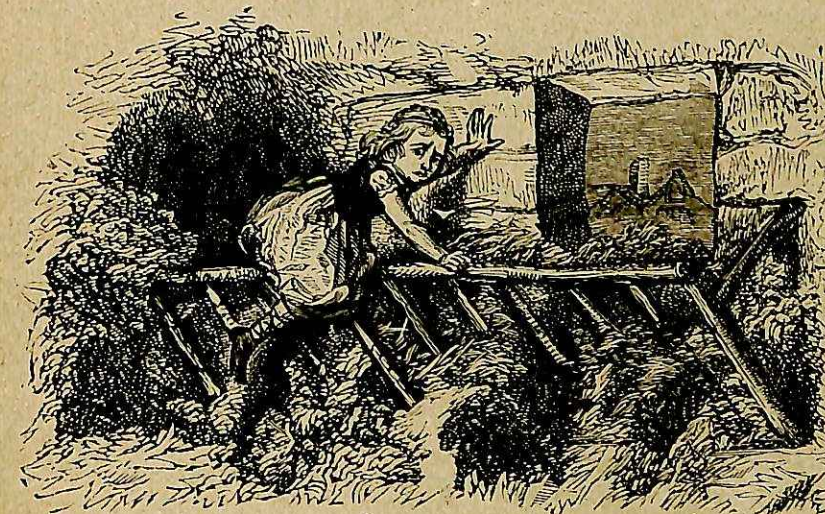
Ἡ Μαρίκα δὲν ἔκαμεν ὅτι κοιμάται, διότι ἦτο

πολὺ ἄθῳρον κοράσιον, καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχῃ τόσην πονηρίαν. Ἀλλὰ μόνον, ἐν ᾧ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκλείοντο ἐνεκα τοῦ ὕπνου, εἶχεν ἀκούσῃ νὰ λέγουν περὶ τῆς διευθύντριας καὶ εὐθὺς τῆς ἔφυγεν ὁ ὕπνος. Ἡ διευθύντρια! τὴν ὁποίαν ἐβάλαν εἰς τὰ χῶματα τὸ πρωί, καὶ τῆς ὁποίας τὰ πράγματα ἐμοιράζοντο

τὴν τετράγωνον, τοῦ ὁποίου ἔλειπε τὸ ὑαλίον. Μετὰ πολλοῦ κόπου ἀνεργίχθη εἰς τὴν φάντην, ἔφθασε τὸν φεγγίτην, καὶ ἔκυψε καὶ εἶδε στενὸν δρομίσκον σκοτεινόν, ὅπου ἦσαν κατὰ σειρὰν πολλὰ κάρρα κενά. Ἐξέβαλε τοὺς μικροὺς πόδας τῆς ἐξω τοῦ φεγγίτου, ἐκρεμάσθη, καὶ μετὰ προτοχῆς ἐπήδησε καὶ εὐρέθη

ἐπὶ τοῦ κάρρου τὸ ὁποῖον ἦτο ὑποκάτω τῆς, χωρὶς νὰ κυτῇσῃ πούθενά. Ἀπὸ τὸ κάρρον εὐλόλως ἐπήδησε κατὰ γῆς καὶ ἔτρεξε τρέμουσα, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουε ὀπίσω τῆς βήματα καὶ φωνὰς ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι τὴν κατεδίωκον. Ἀφῆκε δὲν δρομίσκον τοῦτον καὶ ἔλαβεν ἄλλον, καὶ ἔπειτα ἄλλον, ἕως ὅτου εὐρέθη πολὺ μακρὰν τοῦ καπηλείου.

Ἐν τούτοις τὸ σκότος ἐγίνετο περισσότερο καὶ ἡ Μαρίκα ἦτο κατάκοπος καὶ μόλις καὶ μετὰ δυσκολίας ἠδύνατο νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας τῆς οἱ ὁποῖοι ἔτρεμον. Πολλάκις ἔπεσε καὶ πάλιν ἐσηκώθη, καὶ πάλιν ἔπεσε καὶ πάλιν ἐσηκώ-

« Η ΜΑΡΙΚΑ ΑΝΕΡΓΙΧΘΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΑΤΗΝ »

οἱ σχοινοβάται, ἡ διευθύντρια αὐτὴ ἦτο ἡ μήτηρ τῆς. Αὐτὴ μόνη τὴν ἠγάπη πολὺ. Ἡ Μαρίκα ἐνθυμεῖτο ὀλίγον ἀμυδρῶς ὅτι εἶχε πατέρα, ὁ ὁποῖος ἐν ᾧ ἐχόρευεν ἐπάνω εἰς τὸ σχοινίον, ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ ἀπέθανε. Ἀπὸ τότε ἡ μήτηρ τῆς ἦτο περίλυπος καὶ ἔκλαιε συχνά, καὶ καμμίαν φορὰν ἐφέρετο πρὸς αὐτὴν μὲ σκληρότητα. Ἐπειτα ἦλθεν ὁ πηδητής εἰς τὸν τόπον τοῦ πατρός τῆς καὶ αὐτὸς ἐχόρευε καὶ ἐπῆδα ἐπάνω εἰς τὸ σχοινίον. Ἡ Μαρίκα ἐνθυμεῖτο ὅτι πολλάκις οἱ τρεῖς σύντροφοι τῆς μητρός τῆς, ὁ πηδητής, ὁ γελωτοποιός καὶ ὁ ψαλιδόγλωστος ὅταν ἐνέμιζον ὅτι κοιμάται, ἐφιλονίκουν μὲ τὴν μητέρα τῆς καὶ ἤθελον νὰ τὴν κακοποιήσουν, καὶ ἡ μήτηρ τῆς δὲν ἤθελε νὰ τοὺς ἀκούσῃ καὶ νὰ πεισθῇ εἰς τοὺς λόγους των. Τὸ δύστηνον κοράσιον ἐφοβέτο καὶ τοὺς τρεῖς, χωρὶς καὶ αὐτὸ νὰ εἰξεύρῃ διατί, καὶ τώρα ἴσα ἴσα εὐρίσκετο εἰς τὴν ἐξουσίαν των, καὶ δὲν εἶχε κανένα νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ καὶ νὰ τὴν προστατεύσῃ! Λοιπὸν εἰς τὸ καπηλεῖον ἐν ᾧ ὡμίλουν οἱ τρεῖς σχοινοβάται, τοὺς ἤκουσε καὶ ἐνόησε τί λέγουν. Τὴν κατέλαβε τρόμος καὶ ὡς εἶδε τὴν θύραν ἀνοικτὴν, ἐσηκώθη σιγὰ σιγὰ καὶ ἔφυγε, χωρὶς νὰ κυτῇσῃ ἂν ὀπίσω τῆς.

Εὐρέθη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ καπηλείου εἶδεν ἀνοικτὴν τὴν θύραν τοῦ στάβλου καὶ φῶς μικρὸν ἐντὸς αὐτοῦ. Εἰσῆλθεν εἰς τὸν στάβλον, καὶ ὑπεράνω τῆς φάντης ὅπου ἦτο τὸ ἄχυρον τῶν ἵππων, εἶδε φεγγί-

θη καὶ ἀφ' οὗ ἔτρεξεν ὀλίγα ἀκόμη βήματα, ἐκτύπησε τὸν πόδα τῆς εἰς πέτραν καὶ ἔπεσε. Ἐν ᾧ ἔπιπεν ἐκτύπησεν ἡ κεφαλὴ τῆς εἰς μικρὰν στήλην λιθίνην, ἡ ὁποία ἦτο ἐξω τῆς θύρας μεγάλης τινὸς οἰκίας καὶ τόσον ἐπόνεσεν, ὥστε παρευθὺς ἐλιποθύμησε.

Ἐν ᾧ δὲ ἡ δυστυχὴς Μαρίκα ἦτο κατὰ γῆς ἐξηπλωμένη ἀναισθητος καὶ παγωμένη, οἱ τρεῖς σχοινοβάται οἱ ὁποῖοι, ὡς ἐνθυμεῖσθε, ἐζήτουν νὰ τὴν εὗρουν, ἐνόμισαν ὅτι εἶχεν ἐξέλθῃ ἐκ τῆς ἐμπροσθεν θύρας τοῦ καπηλείου, καὶ ὅτι εἶνε ἐκεῖ που κρυμμένη εἰς τὴν πλατείαν καὶ τὰς πλησίον ὁδοὺς. Καὶ ὁ Γεροθωμᾶς ἀφ' οὗ ἐκάπνισε καὶ ἔπιεν ἄρχε τὰ ἑκατοσταράκια, ἀπεχαιρέτισε τὸν κάπηλον, καὶ ἐπορεύετο εἰς τὸ δωμάτιόν του. Καὶ ἐπειδὴ ἔπνευσε ψυχρότατος ἀνεμὸς καὶ ἐκρύωνε πολὺ, ἐσύριζε διὰ νὰ θερμαίνεται.

Ἀφ' οὗ διήλθεν ὅλην τὴν πλατείαν, ἐστράφη πρὸς τὰς μικρὰς ὁδοὺς αἱ ὁποῖαι ἦσαν ὀπίσθεν τοῦ καπηλείου.

Καὶ ἐν ᾧ ἐβάδιζεν ὁ Γεροθωμᾶς, ἐψιθύριζε:

« Τί σκότος εἶνε ἀπόψε! πῖσσα! Τοῦλάχιστον, ἂν εἶχα ἀναμμένον τὸ σιγάρον μου, θὰ μου ἐφεγγε λι-

« ΒΑΠΘΟΘΙΜΗΣΕΝ »

γάκι· αλλά τώρα πού νά το ανάλω μ' αὐτὸν τὸν ἄνεμον! Πόπο ποπό! χαρὰ 'ς τὸ σκότος! δὲν βλέπει γανεῖς πού νά πατήσῃ! Ἄς πατῶ 'ς τὰ τυρλὰ καὶ ἔχει ὁ Θεός! Ἄ!... τί εἶνε τοῦτο πάλιν!»

Τοῦτο ἦτο τὸ σῶμα τῆς καϊμένης τῆς Μαρίας. Ὁ Γεροθώμης μὲ τὴν ὁρμήν ἐσκόνταψεν εἰς αὐτό, ὥστε ἐκινδύνευσεν νὰ πέσῃ. Καλὰ ὅπου ἐκρατήθη, εἰ δὲ μὴ καὶ ἐγὼ δὲν εἰξέυρω τί κ ο υ τ ρ ο υ θ ἄ λ α θὰ ἔτρωγε! Θὰ ἐπιπτεν ἐπάνω εἰς τὴν Μαρίαν, καὶ Κύριος οἶδε τί θὰ ἐγίνετο καὶ αὐτὸς καὶ τὸ κακόμοιρον τὸ κοράσιον! Ἀλλὰ εὐτυχῶς ἐπρόβησε καὶ ἄφησε τοὺς μύλους του, οἱ ὁποῖοι κατεκυλίσθησαν κατὰ γῆς, καὶ ἔμειναν αἱ χεῖρές του ἐλεύθεραι καὶ κατώρθωσε νὰ κρατηθῇ. Τότε ἔσκυψε νὰ παρατηρήσῃ τί ἦτο.

«Κανένας μπόγος ροῦχα θὰ εἶνε, ἐλιθύρισε καὶ ἤπλωσε τὰς χεῖράς του νὰ βεβαιωθῇ καλλιτέρον. Ἄ! μπᾶ μπᾶ! ἐδῶ εἶνε ζωντανὸν πρᾶγμα, εἶνε παιδάκι. Μὰ τί νὰ θέλῃ ἐδῶ τέτοια ὥρην καὶ μ' αὐτὸ τὸ κρῦο. Τὸ ταχμένο! Ἄς το ξυπνήσω νὰ του χαρίσω ἓνα ἀνεμυλόν, ἃν δὲν ἐγιναν πῆττα μὲ τὸν βρόντον πού ἔφαγαν.»

Η ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΤΑ

Εἶνε ἡ παραμονὴ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, καὶ ἤλθεν ἡ ἐπίσημος στιγμὴ νὰ κόψουν τὴν βασιλόπητταν.

Εἰς τὸ θερμὸν ἐστιατόριον, τριγύρω εἰς στρογγύλην τράπεζαν κάθεται ὅλη ἡ οἰκογένεια. Ὁ λευκόθριξ πάππος, ἀπόστρατος συνταγματάρχης, ὁ πατήρ, τοῦ ὁποῦ ἤρχισεν ἤδη κάπου κάπου ν' ἀσπρίξῃ ἡ κόρη· ἡ μήτηρ ὠραία γυνὴ μὲ σύμμετρα καὶ εὐγενῆ χαρακτηριστικά· ἡ κόρη χαριεστὰ νεῖνις, ἔχουσα ὅλην τὴν καλλονὴν τῆς μητρός της καὶ προσέτι ὅλην τὴν δροσερότητα τῶν δεκαοκτῶ ἐτῶν της· ὁ υἱὸς παίδιον δέκα ἐτῶν μ' ἐξυπνοὺς καὶ ζωηροὺς ὀφθαλμούς.

Εἰς τὴν ἐστίαν τρίζουν οἱ δαυλοὶ· γλυκεῖα ζέστη ἐπικρατεῖ εἰς τὸ ἐστιατόριον. Ὅλοι αἱ κεφαλαὶ εἶνε σκυμμένα καὶ ὅλοι οἱ ὀφθαλμοὶ παρατηροῦν μὲ προσοχὴν, μὲ συγκίνησιν τὴν χεῖρα τῆς μητρός, ἥτις κόπτει τὴν πῆτταν, ὀνομάζουσα τὸ τεμάχιον ἐκάστου καὶ δίδουσα αὐτὸ εἰς τὸν καθένα.

- Τὸ κομμάτι τοῦ παπποῦ!
- Τὸ κομμάτι τοῦ πατέρα!
- Τὸ κομμάτι τῆς μητέρας!
- Τὸ κομμάτι τῆς Ἑλπινίκης!
- Τὸ κομμάτι τοῦ Μίνως!

Πόσον ὠραίαν εἰκόνα θὰ ἔκαμνεν εἰς καλλιτέχνης ζωγράφος, ἃν ἐξωγράφιζεν αὐτὴν τὴν θελκτικωτάτην οἰκογενειακὴν σκηνήν!

Ἀλλὰ διατί ἡ τόση συγκίνησις ἐπὶ ὅλων τῶν φυσιογνωμιῶν;

Ὁ Γεροθώμης χωρὶς νὰ το καταλάβῃ, εἶχε φθάσῃ εἰς τὴν κατοικίαν του, καὶ ἡ Μαρία ἦτο ἐξηπλωμένη ἔτα ἔσα ἔξω τῆς θύρας του. Τὴν ἤνοιξε λοιπὸν καὶ ἀφ' οὗ εἰσῆλθε διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸν ἄνεμον, ἤναψεν ἐν πυρεῖον νὰ ἴδῃ εἰς ποίαν κατάστασιν εὐρίσκεται. Τότε εἶδε κατὰ γῆς τοὺς μύλους του, τοὺς ὁποῖους ἐπῆρε, καὶ εἶδε τὴν Μαρίαν ἀναίσθητον, τὴν ὁποίαν εὐθὺς ἀνεγνώρισε.

«Μπᾶ! τὸ κοριτσάκι πού εἶδα ἀπέψε 'ς τοῦ μπάρμπα Μιχάλη! Πῶς εὐρέθη ἐδῶ; Καὶ θὰ ἐκτύπησε, κύτταξε αἵματα! Καὶ μάλιστα ἂν μείνῃ ὅλην νύκτα ἐδῶ ἔξω 'ς τὴν παγωνιά δὲν θὰ ξημερωθῇ τὸ κακόμοιρο! Τί νὰ κάμω τώρα; Νὰ το ἀφήτω ἐδῶ, δὲν γίνεται αὐτό! Ἄς το πάρω 'ς τὸ δωμάτιόν μου νὰ το ξελιγοθυμήσω καὶ νὰ το ζεστάνω τὸ καϊμένο, καὶ ἔχει ὁ Θεός.»

Καὶ εὐθὺς ἔσκυψε καὶ ἐπῆρε τὴν Μαρίαν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

Διότι ἐκάστος ἔχει κατ' εἰς τὴν νοῦν του, ἓνα πόθον, μίαν ἐλπίδα, καὶ, ἂν τὸ ἀργυροῦν νόμισμα εὐρέθῃ εἰς τὸ τεμάχιον τῆς πῆττας του, ἐλπίζει ὅτι θὰ ἐκπληρωθῇ ὁ πόθος ἐκεῖνος, ὅτι θὰ πραγματοποιηθῇ ἡ γλυκεῖα ἐλπίς του. Διὰ τοῦτο αὐτὸ τὸ καρδιοκτύπι.

Ὁ πατήρ πρόκειται νὰ ἐπιχειρήσῃ μίαν μεγάλην ἐπιχείρησιν, ἐπιχείρησιν ἡ ὁποία ἂν ἐπιτύχῃ θὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀγαπητῆς του οἰκογενείας διὰ τὴν ὁποίαν διαρκῶς φροντίζει.

Ἡ μήτηρ συλλογίζεται τὸν μεγάλον της υἱὸν ὅστις εἶνε εἰς τὰ ξένα. Σπουδάζει εἰς τὴν χιονισμένην Γερμανίαν τὴν ἱατρικὴν. Τί κάμνει τοιαύτην ὥραν τὸ ἀγαπητόν της παιδί; εἶν' εὐθυμον ἢ μελαγχολικόν; Ὡ! ἂν πέσῃ εἰς αὐτὴν τὸ νόμισμα, ἀποδείξει ὅτι ὁ υἱὸς της θὰ γυρίσῃ μὲ τὸ καλὸν ἀπὸ τὴν ξενιτειάν, θὰ τὸν σπρίξῃ πάλιν εἰς τὴν ἀγκάλην της, καὶ θὰ εἶνε εὐτυχῆς, εὐτυχιστάτη μήτηρ.

Ἡ Ἑλπινίκη ἔχει τὸν νοῦν της εἰς τὸν μνηστῆρά της· εἶνε ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ καὶ πρέπει νὰ προβιβασθῇ εἰς ὑπολοχαγὸν διὰ νὰ γίνῃ ὁ γάμος· οὕτω ἀπεφάσισαν οἱ γονεῖς· διὰ τὴν εὐτυχίαν της ἀπαιτεῖται ἐν γαλόνιον ἀκόμη ἐπάνω εἰς τὸ πιλίκιον του, ἐν ἄστρον ἀκόμη εἰς τὸ περιλαίμιον τῆς στολῆς του. Θὰ προβιβασθῇ ἀρχὴ γρηγόρα; Κ' ἡ εὐαίσθητος καρδιά της κτυπᾷ κάτω ἀπὸ τὸ ὥραϊον στήθος της.

Ὁ Μίνως τί συλλογίζεται; Ἐν μέσῳ τῆς γλυκειᾶς ἐκείνης θερμότητος τοῦ ἐστιατορίου, ἐν ᾧ ἡ φλόξ εἰς τὴν ἐστίαν κατατρώγει τοὺς κορμούς

τῶν δένδρων καὶ σχηματίζει φαντασιώδη βουνὰ καὶ σπήλαια καὶ μαγικὰ παλάτια, ὁ φιλάνθρωπος Μίνως ἐνθυμεῖται τοὺς πτωχοὺς ὅσοι πεינוῦν καὶ ὅσοι κροῖνουν· ἔξω γογγύζει ὁ ἄνεμος, καὶ κινεῖ σφοδρῶς τὰ δένδρα· τὸ ὁποῖον εἶνε πρὸ τοῦ παραθύρου των. Εἰς πόσα χαμόσιπτα δὲν θὰ ἔχουν νὰ φάγουν, τὴν ἐπίσημον ἐκείνην ἐσπέραν; πόσοι ὀφθαλμοὶ θὰ χύνουν σιωπηλὰ δάκρυα, εἰς τὸ σκοτάδι, μέτα εἰς τὰ ῥάκη τῆς ἐνδείας!... Ὁ Θεός νὰ δώτῃ νὰ εὕρουν προστασίαν καὶ βοήθειαν. Ἄν πέσῃ εἰς αὐτὸν τὸ ἀργυροῦν νόμισμα, θὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸ πρῶτον πτωχὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον θὰ συναντήσῃ εἰς τὸν δρόμον ὡχρὸν καὶ μαραμμένον.

Ὁ δὲ πάππος, ὁ λευκόθριξ πάππος τί συλλογίζεται καὶ εἶνε τόσον συγκινημένος; ὅλον τὸ γεροντικὸν τοῦ αἵμα ἀπὸ τῆς καρδίας του ἀνέβη εἰς τὸ πρόσωπόν του· τί μέγα πρᾶγμα συλλογίζεται; ποῖον ἐγκάρδιόν του πόθον περιμένει νὰ πραγματοποιηθῇ;

Ὡ! ἰδοὺ! ἕκαστος ἀνοίγει τὸ τεμάχιόν του, σκαλίζει, προσπαθεῖ νὰ εὕρῃ τὸ ζητούμενον.

Τί ἐπίσημος στιγμὴ! Ἀφῆνης ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ πάππου

— Τὸ εὐρήκα!

Καὶ τόσην χαρὰν αἰσθάνεται ὥστε ἀναπνέει ἐπάνω μὲ νεανικὴν εὐκίνησιν, κρατεῖ ὡς θησαυρὸν ἀνεκτίμητον τὸ ἀργυροῦν νόμισμα, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ ἀγαλλίασιν.

— Ἐλάτε νὰ σᾶς φιλήσω ὅλους! ἀναφωνεῖ καὶ ἐνχαλκίζεται, φιλεῖ θερμῶς μεγάλους καὶ μικρούς.

Τί εἶχε συλλογισθῇ ὁ γέρον συνταγματάρχης καὶ εἶνε τόσον εὐτυχῆς;

Ἐσυλλογίσθη τὴν Ἑλλάδα, τὴν γλυκεῖαν Πατρίδα, διὰ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀρχίσῃ ν' ἀπελπίζετο ἡ φιλόπατρις ψυχὴ του. Ὡ! Ἀλλήν τὴν εἶχε φαντασθῇ καὶ ἄλλην τὴν ἔβλεπε!.. Ποῖα ἐθνικὰ ὄνειρα ἐπλάττεν ὅταν ἦτο νέος καὶ ὁμῶς τίποτε δὲν ἔγινε! Δι' αὐτὸ ἠθέλησε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν βασιλόπητταν ἂν θὰ πραγματοποιήσῃ ἡ Ἑλλὰς τοὺς πόθους της, ἂν θὰ γίνῃ ὅπως τὴν ὠνειρεύθησαν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔχουσιν δι' αὐτὴν τὸ αἶμά των.

Καὶ ἡ βασιλόπηττα ἀπήντησε: Ναι, θὰ πραγματοποιήσῃ τοὺς πόθους της, θὰ γίνῃ μεγάλη ἡ γλυκεῖα μας Πατρίς.

Ἦρπασεν ἐν ποτήριον ὁ γέρον, καὶ ὀρθὸς, μὲ ἄκραν συγκίνησιν, μὲ φωνὴν βροντώδη ἀνεφώνησε:

— Προπίνω ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου τῆς Ἑλλάδος! Ζήτω ἡ πατρίς!

Πολύτιμοι ἦσαν καὶ τῶν ἄλλων οἱ πόθοι, καὶ ὅλοι ἐλυπήθησαν διότι δὲν ἐπέτυχεν εἰς αὐτοὺς τὸ νόμισμα· ἀλλὰ πρὸ τῆς χαρᾶς τοῦ πάππου ἐξηλείφθη ἡ λύπη των· τὸ φῶς τῆς χαρᾶς τοῦ ἐφώτισε τὰ πρόσωπά των, διότι ὅλοι ἐλάτρευον εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην ὡς θεὰν τὴν Πατρίδα. Διὰ τοῦτο ὅλα τὰ ποτήρια συνεκρούσθησαν μὲ μίαν φωνήν:

— Ζήτω ἡ Πατρίς!...

Ὁ γέρον συνταγματάρχης ἐκένωσε μέχρι πυθμένου τὸ ποτήριόν του· ἀλλὰ δὲν ἔπρε μόνον τὸν οἶνον του· ἔπρε καὶ ὀλίγα δάκρυα τὰ ὁποῖα εἶχον κυλίσῃ εἰς τὸ ποτήριόν του!...

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΕ

ΕΥΛΑΒΕΙΑ ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὅταν πηγαίνῃς εἰς ναόν,
Παιδί μου, πρέπει νὰ φρονῇς
Ὅτι 'ς τὸν ἴδιον τὸν Θεόν,
Ἐστὸν Πλάστην· πάγεις νὰ φανῇς.

Γι' αὐτὸ μ' εὐλάβεια πολλή
Τὴν θύραν πρέπει νὰ ἐμβῇς
Καὶ νὰ προσβῇς μὲ συστολή
Κοντὰ 'ς τοὺς ἄλλους εὐσεβεῖς.

Νὰ στρέψῃς πρὸς τὸ ἱερό,
Πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ,
Νὰ κάμῃς τρεῖς φορὲς σταυρό,
Καὶ νὰ σταθῇς ὀρθὸς αὐτοῦ,

Διὰ ν' ἀκούῃς μὲ προσοχὴ
Καὶ μὲ καρδίαν ἀνοικτὴ
Τοῦ λειτουργοῦ τὴν προσευχὴ
Τοὺς ὕμνους εἰς τὸν Αὐτρωτή.

Ν' ἀκούῃς πῶς παραστατεῖ
Ὁ δίκος διὰ τὸν λαόν
Καὶ γινώσῃ ἀπ' τὸν Θεὸν αἰτεῖ
Καὶ ἄρσιν ἁμαρτιῶν.

Καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς εὐχῆς,
Καὶ εἰς κατάλληλον στιγμὴν,
Σιγὰ νὰ λέγῃς κ' ἐκ ψυχῆς
Τὸ «Κύριε ἐλέησον» τὸ «Ἀμήν».

Γ. Μ. ΒΙΖΙΝΝΟΣ

Η ΑΥΓΗ

Ἡ λυγρὴ αὐγούλα στέλνει
Τὴν πρώτη ἀκτὴν τὴν ξανθὴν,
Καὶ κάνει τὸ πουλὶ νὰ ψέλνῃ
Καὶ τὸ τριαντάφυλλο ν' ἀνθῇ.

Ἐν τοῖς κήποις γύρω τῆς σκορπίζει
Τὴ διαμαντένια τῆς δροσιᾶς,
Κάνει τὸ κρῖν νὰ μυρίζει
Μέσ' ἑς τὴ λευκὴ του φορεσιᾶ.

Κάνει τὸν ἥλιο νὰ προβάλλῃ
Χρυσὸς ἀπ' ἀπ' τὸ βουνὸ
Καὶ χίλια δυὸ χαρίζει κάλλιψ
Ἐν τὸν γαλαξίνιον οὐρανὸ.

Καὶ σεῖς ἀμέσως πεταχθῆτε
Ἀπ' τὸ κρεβάτι σας, παιδιὰ,
Γιὰ τὸ σχολεῖν ἐτοιμασθῆτε,
Ἐν τὸ μάθημά σας μὲ καρδιά.

Ἀμέσως μὴν ἀργοπορῆτε,
Φέρνει κακὸ ἡ τεμπελιά,
Τὴν εὐτυχία θεὸς νὰ βρῇτε
Ἄν ἀγαπᾶτε τὴ δουλειά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΕΙΣ ΤΡΟΠΟΣ ΝΑ ΓΙΝΗΣ ΣΟΦΟΣ

Ὅλοι σχεδὸν αἱ μικραὶ φίλαι καὶ οἱ μικροὶ φίλοι τῆς Διαπλάσεως ἀγαποῦν τὰ καλὰ βιβλία· ἀλλὰ παρατήρησα ὅτι πολλάκις, ὅταν ἀναγνώσουν κανέν βιβλίον, τὸ πετοῦν ἀμέσως κατὰ μέρος, καὶ χωρὶς νὰ σκεφθοῦν ὀλίγον τί περιεῖχε τὸ βιβλίον ἐκεῖνο, τρέχουν νὰ εὗρουν ἄλλην τινα διασκέδασιν ἢ ἐνασχόλησιν.

Θέλω λοιπὸν σήμερον νὰ δώσω μικρὰν συμβουλήν, τὴν ὁποίαν, πιστεύω, κάθε καλὴ ἀναγνώστρια, καὶ κάθε ἐπιμελὴς ἀναγνώστης θέλει ἀκολουθήσει τοῦλάχιστον διὰ μερικὰς ἐβδομάδας, ὥστε νὰ δοκιμάσῃ ἂν ἡ συμβουλή εἶνε καλὴ ἢ ὄχι.

Ἀναμφιδόλως ὅλοι θέλουν νὰ γίνουν μίαν ἡμέραν ἀνεπτυγμένοι καὶ σοφοὶ ἄνθρωποι, καὶ διὰ τοῦτο ὅλοι μας ἀναγινώσκουμεν καὶ κοπιᾶζομεν ἀπὸ μικρὰ μικρὰ παιδιὰ· ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν φιλοδοξίαν μας δὲν ἀρκεῖ νὰ γνωρίζωμεν πῶς νὰ ἀναγινώσκωμεν ἀλλ' ἀπαιτεῖται καὶ τὸ πῶς νὰ θέτωμεν εἰς πρᾶξιν ὅ, τι ἀναγινώσκουμεν. Ὅλα τὰ βιβλία τῶν σοφῶν τοῦ κόσμου δὲν ἔμπορουν νὰ κάμουν ἡμᾶς σοφοὺς, ἐὰν κατὰ πρῶτον δὲν γυμνάσωμεν τὸν νοῦν μας νὰ σκέπτεται, νὰ ἐξετάζῃ καὶ νὰ ἐνθυμῆται.

Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ συμβουλή μου: Ἄμα ἀναγνώσης ἓν βιβλίον, ἢ ἄλλο τι δημοσίευμα, πρὶν ἀρχίσῃς νὰ σκέπτεσαι δι' ἄλλο πρᾶγμα, σταμάτησε τὸν νοῦν σου δύο ἢ τρία λεπτά ἐπάνω εἰς τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ εἶχες ἀναγνώσῃ πρὸ ὀλίγου· παρατήρησε τί ἀπ' αὐτὸ ἔμπορεῖς νὰ ἐνθυμῆσαι· καὶ ἂν ὑπῆρχε καμμία νέα ἰδέα, ἢ κανὲν διδακτικὸν πρᾶγμα ἢ ἄλλο τι, τὸ ὁποῖον σοῦ ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον ὅταν

ἀνεγίνωσκες, ἀνάγκασε τὸν ἑαυτὸν σου νὰ τὸ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν μνήμην σου. Ἴσως εἰς τὰς ἀρχὰς θὰ εἶνε κάπως ἐνοχλητικόν, ἕως ὅτου ὁ νοῦς μάθῃ νὰ ὑπακούῃ εἰς τὴν θέλησίν σου· ἀλλ' ἴσα ἴσα, ἡ προσπάθεια νὰ τα ἐνθυμῆσαι ὅλα, ἐγχαράσσει τὰ πράγματα εἰς τὸν νοῦν σου, καὶ τόσῳ βαθεῶς, ὥστε δὲν θὰ ἐξαλειφθοῦν, ὅταν κατόπιν ἀρχίσῃς νὰ σκέπτεσαι νέα πράγματα. Τὸ ἐναντίον, ἐν δὲν διδῇς καμμίον προσοχὴν εἰς ὅ, τι ἀνεγίνωσκες, αἱ ἐντυπώσεις θὰ ἐξαλειφθοῦν καὶ τόσον μάλιστα ταχέως, ὥστε μετὰ τινὰς ἐβδομάδας μόλις θὰ ἔμπορῃς νὰ ἐνθυμῆσαι κατὶ τι καὶ αὐτὸ σκοτεινὸν καὶ ἀσυνάρτητον.

Συνεῖθιζε λοιπὸν ν' ἀνακαλῇς εἰς τὴν μνήμην σου, ὅ, τι προηγουμένως ἀνεγίνωσκας τοῦτο γυμνάζει τὸ πνεῦμα, ἐνδυναμώνει τὸ μνημονικόν, καὶ σε μανθάνει πῶς νὰ συγκεντρώνῃς τὰς σκέψεις σου.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, μικρὲ μου ἀναγνώστα, θὰ μάθῃς μετ' ὀλίγον νὰ σκέπτεσαι καὶ νὰ κρίνῃς λογικῶς, καὶ νὰ τακτοποιῇς μὲ τὸν νοῦν σου πράγματα πολλῶν εἰδῶν, ὥστε μὲ τὸν καιρὸν ὁ ἐγκέφαλος σου ἀντὶ νὰ εἶνε ἀποθήκη, ὅπου διάφορα πράγματα εἶνε ἐρριμμένα τὸ ἐν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο «ὡς ἀν τῆς ζουρλῆς τὰ μαλιὰ» ὡς λέγει ἡ παροιμία, θὰ ὁμοιάζῃ μὲ ὠραίαν αἶθουσαν, ὅπου κάθε πρᾶγμα ἔχει χωριστὴν τὴν θέσιν του, καὶ περιμένει ἐκεῖ ἑτοιμὸν νὰ σου χρησιμεύσῃ ὅταν τὸ χρειασθῇ.

Τώρα λοιπὸν, ἀγαπητὲ ἀναγνώστα, κλείτε τοὺς ὀφθαλμούς σου, καὶ δοκίμασε ἂν ἔμπορῃς νὰ ἐνθυμῇς τὴν συμβουλήν μου.

Η. Α.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

Σύνθεσις διηγήματος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κάτωθι 4 εἰκόνων
(Τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ ἴδε ἐν σελ. 14)

Ο ΔΡΥΚΟΛΑΠΤΗΣ

Ο Δρυκολάπτης, καλούμενος καινῶς Τσομπά-
νάκος και Τσιμπλητάρα ὑπὸ τοῦ λαοῦ, τά-
σσεται εἰς τὰ πτηνὰ τὰ ονομαζόμενα ὑπὸ τῶν ἐπι-
σημόνων ζυγοδάκτυλα και ξυλοκόπα. Ζυγοδάκτυλα
λέγονται, διότι ἔχουσι τοὺς τέσσαρας δακτύλους τῶν
ποδῶν τῶν δύο πρὸς τὰ ἔμπροσθεν και δύο πρὸς τὰ
ὀπίσω, ἐνῶ εἰς ὅλα τὰ
ἄλλα πτηνὰ τρεῖς δάκτυ-
λοι εἶνε ἔμπροσθοι και
εἰς ὀπίσθιος. Ξυλοκόπα δέ,
διότι ὅπως τραφῶσι κτυπῶσι
διὰ τοῦ ῥάμφους τὰ ξύλα
τῶν δένδρων, πολλάκις δέ
και τρυπῶσι ταῦτα διὰ νὰ
κτίσῃσι τὴν φωλεάν των.

Ο δρυκολάπτης εἶνε πτη-
νὸν ἰσχυρόν, ζωηρόν, τολ-
μηρόν και εὐκίνητον. Ὅταν
ὁ καιρὸς εἶνε ὥραίος οἱ δρυ-
κολάπται τρέχουσιν ἀπὸ δέν-
δρου εἰς δένδρον, και σχεδὸν
πάντοτε εὐρίσκονται εἰς κί-
νησιν. Οἱ πόδες αὐτῶν ἔ-
χουσι μακροὺς ὀνυχας, τὰ
δὲ πτερὰ τῆς οὐρᾶς των εἶνε
πολὺ στερεά, τοιούτοτρό-
πως τὸ πτηνὸν στηρίζομενον

ἐπὶ τῆς οὐρᾶς του και κρατούμενον διὰ τῶν ὀνύχων του
ἀναρριχᾶται κατὰ μῆκος εἰς τοὺς κορμούς των δένδρων
και στρέφεται περίξ αὐτῶν ζητῶν ν' ἀνεύρῃ τὰ εἰς
τὸν φλοιὸν των δένδρων κρυπτόμενα ἔντομα διὰ τῶν
ὁποίων τρέφεται. Διὰ ν' ἀναγκάσῃ τὰ ἔντομα νὰ ἐ-
ξέλθωσι, κτυπᾷ διὰ τοῦ ῥάμφους του, τὸ ὁποῖον εἶνε
μακρὸν και ἰσχυρόν, τὸν φλοιὸν τὰ ὑποκάτω κρυπτό-

μενα ἔντομα ἐννοοῦντα τὸν κίνδυνον τρέχουν νὰ φύγω-
σιν ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ κορμοῦ, τότε ὁ δρυκο-
λάπτης ἀμέσως σπεύδει και τὰ συλλαμβάνει διὰ τῆς
μακρᾶς του γλώττης. Τὸ πτηνὸν τοῦτο τρέφεται δι-
αρκῶς σχεδὸν ἀπὸ ἔντομα, σπανίως τρώγει και ὀλί-
γους σπόρους. Οἱ εἰς τὰ μέρη μας εὐρισκόμενοι δρυ-
κολάπται ἔχουσι χρῶμα ἐρυ-
θρὸν μὲ πολλὰ λευκά στίγ-
ματτα, εὐρίσκονται ὅμως και
δρυκολάπται πράσινοι και
κατάμαυροι. Οἱ δρυκολάπται
δὲν ἔχουν ἀρκετὴν ὑπομονήν
ὅταν θέλουσιν νὰ κτίσῃσι τὴν
φωλεάν των, ἀρχίζουν νὰ
τρυπῶσι τὰ δένδρα ἀλλὰ
πολλάκις βαρύνονται και
ἐκλέγουσιν ὅπῃν τινα πα-
λαιὰν ἐντὸς τῆς ὁποίας ἡ
θῆλεια τίκει 4—5, σπανί-
ως 6 μικρά, λεπτότατα και
λευκώτατα ὠά. Καὶ ὁ ἄρρην
και ἡ θῆλεια ἐπιβάλλουσι
ταῦτα ἐναλλάξ ἐπὶ δεκατέσ-
σαρας ἢ δεκαπέντε ἡμέρας.
Οἱ νεοσσοὶ ὅταν ἐξέλθωσι τοῦ
ὠοῦ εἶνε καθ' ὅλοκληρίαν
γυμνοὶ και ἄσχημοι· οἱ

• Ο ΔΡΥΚΟΛΑΠΤΗΣ ΖΗΤΩΝ ΕΝΤΟΜΑ •

γονεῖς τρέφουσιν αὐτοὺς μὲ πολλήν ἀγάπην, οὐ-
δέποτε ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν φωλεάν, και ὅταν
ἀκόμη τὰ μικρὰ ἀρχίζουν νὰ πετιῶσι μένουσι μαζί
των. Τέλος οἱ δρυκολάπται εἶνε ὠφέλιμα πτηνὰ
διότι τρώγουσι πολλὰ ἔντομα, καταστρέφοντα τὰ
ὀπωροφόρα δένδρα μας.

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ

ΑΓΑΠΗ ΑΝΤ' ΑΓΑΠΗΣ

Πολὺ εὐχαριστοῦμαι ὅταν ἀποκτῶ φίλας, εἴ-
πεν ἡ Μαρία, ἀλλὰ μὲ τὴν Ἀγλαίαν δὲν εἶνε δυ-
νατὸν νὰ ἔχω φίλιαν.

— Διατί; ἠρώτησεν ἡ θεία τῆς Χριστίνας, ἡ ὁποία
ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐσκέπτετο νὰ ἑορτάσῃ
τὰ γενέθλια τῆς ἀνεψιάς της, προσκαλοῦσα ὅλας
τὰς μικράς της ἐξαδέλφας και συμμαθητριάς της.
Μία ἀπὸ τὰς τελευταίας ταῦτας ἦτο και ἡ Ἀγλαία,
ἀλλὰ μόλις ἤκουσαν τὸ ὄνομα τῆς ἡ Μαρίας και ἡ
ἀδελφὴ τῆς Ἀννας ἀνέκραξαν ὁμοφώνως:

— Μή, θεία, μὴ τὴν προσκαλέσῃς τὴν Ἀγλαίαν,
κάμε μας τὴν χάριν. Κανεῖς δὲν θὰ διασκεδάσῃ, ἂν
ἔλθῃ αὐτή.

— Ἀλλ' εἶνε συμμαθήτριά σου, Μαρία μου, και
ἂν προσκαλέσωμεν τὰς ἄλλας, δὲν ἔμποροῦμεν νὰ μὴ
προσκαλέσωμεν και αὐτήν.

— Δὲν ξέρεις, θεία, τί κορίτσι εἶνε ἡ Ἀγλαία.
Ζηλεύει ὅτι πρᾶγμα και ἀνιδεή, θέλει νὰ το ἔχῃ μὲ
κάθε τρόπον και δὲν τὴν μέλει διὰ τίποτε. Καμμία
δὲν τὴν ὑποφέρει εἰς τὸ σχολεῖον.

— Ἀλλὰ τὴν φωνάζουν πάνθηρα, ἄλλοι τίγριν,
προσέθηκεν ἡ Ἀννα, και πραγματικῶς εἶνε ἱκανὴ
νὰ φάγῃ ἄνθρωπον ὅταν τὴν πιάνῃ ἐκεῖνος ὁ φοβερός
θυμὸς της. Καμμία δὲν θέλει νὰ παίξῃ μαζί της
τὴν ὥραν τοῦ διαλείμματος, και τὴν ἀφίνομεν πάντα
μόνην.

— Τὸ καίμενο τὸ κορίτσι! εἶπεν ἡ θεία Χριστίνα.
Ἡ Μαρία και ἡ Ἀννα παρετήρησαν ἀλλήλας
μὲ ἐκπληξιν.

— Καὶ δὲν ἔχει καμμίαν φίλην; ἐξηκολούθησεν
ἡ θεία Χριστίνα.

— Αὐτὴ πταίει που δὲν ἔχει· εἶνε τόσο κακὴ και
ἀκούσιωνητη.

— Ἰσῶ; διότι δὲν θ' ἀνετράφη μὲ ἀγάπην και
μητρικὰς θωπείας ὅπως σεις. Ἰσῶς θὰ τὴν παρέ-
δωκαν εἰς τὰς χεῖρας καμμιᾶς ὑπηρετριάς νὰ τὴν
ἀναθρέψῃ, ἡ ὁποία ἄλλοτε θὰ ἔκαμε και τὰς πλέον
ἀνοήτους ἐπιθυμίας της και ἄλλοτε θὰ τῆς ἠρνεῖτο
και ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ τῆς κάμῃ, και μὲ
αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ κατέστρεψε τὸν χαρακτῆρα
τοῦ κοριτσιοῦ και θὰ τὸ ἔκαμε πεισματάρικον.
Ἐπειτα εἰς τὸ σχολεῖον σεις δὲν ἠθελήσατε νὰ τῆς
δείξητε συμπάθειαν και εἶνε δυστυχὴς κόρη, και θὰ
γίνῃ ἀκόμη περισσότερο δυστυχὴς ὅχι τόσο ἀπὸ
ἰδικόν της σφάλμα ὅσον ἀπὸ σφάλμα τῶν ἄλλων.
Ἐδοκιμάσατε ποτὲ νὰ δείξητε συμπάθειαν και φιλίαν
πρὸς αὐτήν;

Ἡ Μαρία και ἡ Ἀννα στιγμὰς τινας ἔμειναν
σιωπηλαὶ ἐπὶ τέλους ἡ Μαρία εἶπε χαμηλοφώνως:

— Ὅχι.

— Τότε λοιπὸν μὴ τὴν κατηγορεῖτε, ἀφ' οὗ δὲν
ἐκίματε αὐτὴν τὴν δοκιμήν, εἶπεν ἡ θεία Χριστίνα.
Δοκιμάσατε, δοκιμάσατε!

Ἦτο ἀληθὲς ὅτι τὴν Ἀγλαίαν δὲν τὴν ἠγάπων
αἱ συμμαθήτριά της. Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία τὸ εἶξευρε,
ἀντὶ δὲ νὰ φανῇ γλυκεῖα και ἀξιγάπητος πρὸς αὐτάς
ἐγίνετο χειροτέρα καθ' ἡμέραν. Ἡσθάνετο ὅτι ἦτο
μόνη ἐν μέσῳ τῶν ἐχθρῶν, κατὰ τῶν ὁποίων ἔ-
πρεπε νὰ ὑπερασπίζεται τὸν ἑαυτὸν της.

Τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχε γίνῃ ἡ συν-
διάλεξις τῆς θείας Χριστίνης μετὰ τῆς Μαρίας και
τῆς Ἀννης, ἡ Ἀγλαία ἦτο μόνη εἰς μίαν ἄκραν τῆς
αὐλῆς τοῦ παρθενχωγείου κρατοῦσα τὸ τόπι εἰς τὴν
χεῖρά της.

— Σήμερα ἡ τίγρις ἔχει διαθέσιν νὰ παίξῃ, εἶπεν
ἐν τῶν κορασίων ἀρκετὰ δυνατὰ ὥστε νὰ τὸ ἀκούσῃ
ἡ Ἀγλαία.

Αὐτὴ ἔστρεψε και εἶδε μὲ θυμὸν τὴν ὁμιλήσαν
κόρην, ἀλλὰ δὲν ἔπαυσε τὸ παιγνίδιον της. Ἦτο ἡ-
ναγκασμένη νὰ παίξῃ μόνη της ἀφοῦ καμμία δὲν
ἤθελε νὰ παίξῃ μὲ αὐτήν.

Ἀλλ' ἦτο και μία ἄλλη κόρη εἰς τὴν αὐλήν, και
εἰς τὴν καρδίαν τῆς κόρης ἐκείνης ἀντήχουν ἀκόμη
οἱ λόγοι τῆς θείας Χριστίνης:

— Δοκιμάσατε! δοκιμάσατε!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκριβῶς ἡ Ἀγλαία ἐπλησία-
σεν εἰς αὐτήν και τῇ εἶπε:

— Στοιχηματίζω ὅτι οὔτε σὺ δὲν θὰ θέλῃς νὰ παί-
ξῃς μὲ τὴν τίγριν· θὰ φοβᾶσαι μήπως σὲ φάγῃ.

Ἡ καρδία τῆς Μαρίας ἐσκήρτησε τὴν στιγμὴν
ἐκείνην εἰς τὸ στήθος της· ὤρμησε πρὸς τὴν Ἀγλαίαν
και τῇ εἶπε:

— Ἐγὼ θέλω νὰ παίξω μαζί σου. Καὶ ἂν θέλῃς
ἄς γίνωμεν φίλαι.

Ἡ Ἀγλαία ἔμεινε σιωπηλὴ και παρετήρησε τὴν
Μαρίαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐκείνη αἱ λέξεις
«Ἄς γίνωμεν φίλαι» συνεκίνησαν τὴν καρδίαν της·
ἀλλ' ὥς τότε καμμία κόρη δὲν εἶχε συγκινήσῃ τὴν
καρδίαν της, καμμία δὲν τῇ εἶχεν ὁμιλήσῃ τοιούτο-
τρόπως.

— Εὐχόριστῶ, ἀπήντησεν ἡ Ἀγλαία. Ναί, ἄς
παίξωμεν μαζί.

— Καὶ ἔπαιξαν μαζί. Ἀφ' οὗ δ' ἐτελείωσε τὸ
παιγνίδιον, ἤρχισε νὰ περιπατῇ χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν

— Σὲ περιμένω διὰ νὰ σοῦ ὁμιλήσω, εἶπε φωνή
τις, και ἐν κοράσιον ἐπλησίαζεν εἰς τὸ κάθισμα ἐπὶ
τοῦ ὁποίου ἐκάθητο ἡ Μαρία.

— Ἀγλαία! ἀνερώνησεν ἡ Μαρία.

— Ναί, ἐγὼ εἶμι. Δὲν μποροῦσα νὰ σοῦ ὁμιλή-
σω ἐμπρὸς εἰς τὰ ἄλλα κορίτσια· εἴξευρα ὅτι θὰ μοι
ἤρχοντο δάκρυα και δὲν ἤθελα νὰ μὲ ἰδοῦν νὰ κλαίω·
θὰ εἶμαι εὐτυχὴς νὰ ἔχω μίαν φίλην, εἶπε σφιγγουσα
τὴν χεῖρα της ἐν ᾧ τὰ δάκρυα ἔδρεχον τὰς παρειάς
της, διότι εἶμαι μόνη και ἔρημη ἐδῶ μέσα. Κανέν
στόμα δὲν μοῦ εἶπε ποτὲ τόσα γλυκὰ λόγια, εἴξεύρω
ὅτι εἶμαι πεισματάρη και κακὴ και ὅτι καμμία συμ-
μαθήτριά μου δὲν μπορεῖ νὰ με ὑποφέρῃ· ἀλλὰ ἴσως
θὰ ἤμουν καλλίτερη ἂν μοῦ ὠμιλοῦσαν ὅπως μοῦ
ὠμιλεῖς σὺ.

— Καίμενο κορίτσι! εἶπεν ἀκούσιως ἡ Μαρία
ἐπαναλαβούσα τὰς ἰδίας λέξεις, τὰς ὁποίας εἶχε με-
ταχειρισθῇ ἡ θεία Χριστίνα.

— Θέλεις νὰ σὲ συστήσω εἰς τὴν θείαν μου;

Μεγάλην ἐκπληξιν ἠσθάνθησαν αἱ συμμαθήτριά
ὅτε εἶδον τὰ δύο κοράσια νὰ εἰσέλθουν μαζί και νὰ
καθῶσιν πλησίον ἀλλήλων.

— Ἡ τίγρις ἡμέρωσε, εἶπεν ἡ μία.

— Καμμία δὲν θὰ τὸ ἐπίστευεν! εἶπεν ἄλλη τις
φωνή.

Ἡ Ἀγλαία και ἡ Μαρία ἤκουον.

— Μὴ σὲ νοιάζῃ, τῇ εἶπεν ἡ Μαρία, ἀφῆσέ τας νὰ
λέγουν.

Εἰς τὸ μάθημα τῆς ἀριθμητικῆς ἡ Ἀγλαία ἐκά-
θισε μετὰ τῆς Μαρίας και τῆς Ἀννης. Ἡ Μαρία
ἠσθάνετο ὡς καθῆκον νὰ προστατεύσῃ τὴν νέαν της
φίλην και νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὰς συμμαθητρίδας της διὰ
νὰ μὴν τὴν πειράζουν.

Ἡ Μαρία ἔφερε τὸ ἐσπέρας τὴν Ἀγλαίαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς θείας τῆς ἢ μέχρι τῆς στιγμῆς· ἐκεῖνης ἔρημος Ἀγλαία μαθούσα ἀπὸ τὴν νέαν φίλην τῆς ὅτι κατὰ προτροπὴν τῆς θείας Χρηστίνης ἤλθε καὶ τῇ ὠμίλησε, ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἀγχθὴν γραίαν καὶ τῇ ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστήσεις τῆς.

Καὶ ἡ Μαρία ἦτο ἑτοιμος νὰ εἴπῃ εἰς τὴν θείαν πόσον καλὰ ἔκαμε καὶ τὴν συνεβούλευσε νὰ φανῇ καλὴ πρὸς τὴν Ἀγλαίαν.

Ἀλλ' ἡ θεία Χριστίνα τῇ εἶπε:

—Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μου εἰπῇς τίποτε, τὰ ἔργα εἶνε πολὺ καλλίτερα ἀπὸ τὰ λόγια καὶ τὰ ἄλλα

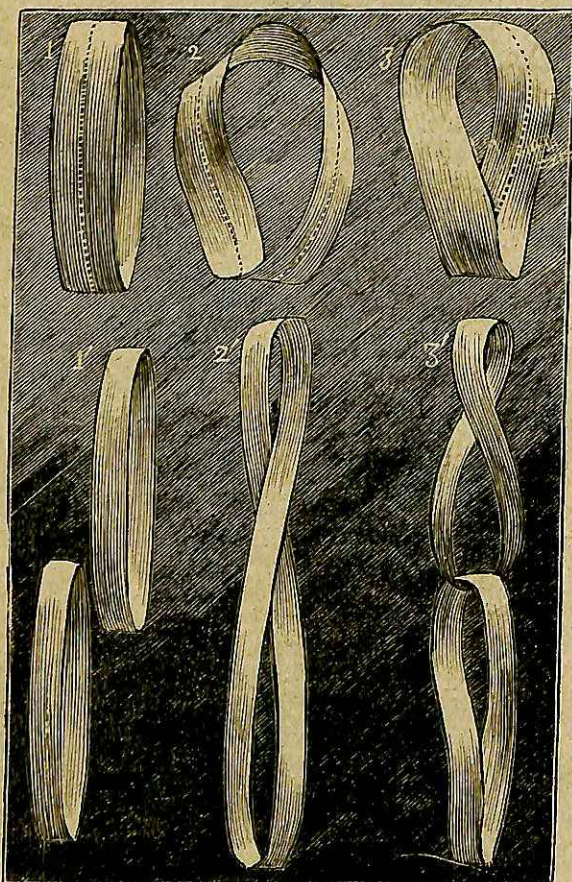
κορίστια θὰ σε μιμηθοῦν ὅταν παρατηρήσουν ὅτι σὺ ἔγινες καλὴ.

Ἡ θεία Χριστίνα εἶχε δίκαιον. Καὶ τὰ ἄλλα λοιπὸν κοράσια, ὅτε ἔγινε γνωστὸν τὸ πρᾶγμα, ἤρχισαν νὰ μετανοοῦν διὰ τὸν σκληρὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον μετεχειρίζοντο τὴν τίγριν. Καὶ ἡ Ἀγλαία προσεκληθῆ εἰς τὴν ἐορτὴν τῶν γενεθλίων τῆς Μαρίας, ἐράνη δὲ πολὺ εὐγενὴς καὶ καθὼς πρέπει, διότι ἠσθάνετο ὅτι τὴν ἡγάπων· ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον ἡ Ἀγλαία εἴλκυσε νῆν φίλιαν καὶ ὅλων τῶν ἄλλων συμπαθητριῶν τῆς.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΟΙ ΧΑΡΤΙΝΟΙ ΔΑΚΤΥΛΙΟΙ

(Παιγνίδιον)

Ἰδού τρεῖς χαρτινοὶ δακτύλιοι ὑπ' ἀριθμὸν 1, 2, 3. Οὗτοι πρέπει νὰ εἶνε πολὺ μεγάλοι, εἰς τὴν εἰκόνα ὅμως παριστάνομεν αὐτοὺς μικροὺς διὰ νὰ χωρῇ τὸ σχῆμα αὐτῶν εἰς τὴν σελίδα τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. Σὰς δίδω πρῶτον τὸν ὑπ' ἀριθμὸν 1 δακτύλιον καὶ

μίαν ψαλίδαν, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ κόψετε αὐτὸν ἀκολουθοῦντες τὴν γραμμὴν τῶν στιγμῶν· ἀρχίζετε τρυπῶντες καὶ ἔπειτα κόπτετε κατ' εὐθείαν, στρέφοντες τὸν δακτύλιον ἐφ' ὅσον προχωρεῖτε τοιοῦτοτρόπως κατασκευάζετε δύο δακτυλίους χαρτινοὺς ὅπως βλέπετε εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς εἰκόνας ὑπ' ἀριθμὸν 1'. Ἡ γραμμὴ τῶν στιγμῶν ἐτέθη ὑπὸ τοῦ ξυλογράφου διὰ νὰ σὰς δείξῃ πῶς πρέπει νὰ κόπτετε, εἰς τοὺς ἀληθινούς ὅμως δακτυλίους δὲν ὑπάρχει.

Σὰς λέγω πάλιν νὰ κόψετε μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸν ὑπ' ἀριθμὸν 2 δακτύλιον τὸν ὁποῖον σὰς δίδω· τότε ὅμως βλέπετε ὅτι ὅταν κόψετε ὅλον τὸν κύκλον σχηματίζεται εἰς μόνον δακτύλιον δύο φορὰς μεγαλῆτερος ἐκείνου τὸν ὁποῖον σὰς ἔδωκα νὰ κόψετε, καθὼς φαίνεται εἰς τὴν εἰκόνα ὑπ' ἀριθμὸν 2'.

Λάβετε τώρα καὶ τὸν ὑπ' ἀριθμὸν 3 δακτύλιον. Κόπτοντες αὐτὸν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον παρατηρεῖτε ὅτι συμβαίνει νέον τι· διότι σχηματίζονται δύο δακτύλιοι ὁ εἰς ἐντὸς τοῦ ἄλλου, ὡς δεικνύει τὸ σχῆμα 3'.

Τώρα ἀκούσατε πῶς προετοιμάζεται τὸ περίεργον τοῦτο παιγνίδιον. Κόπτετε μακρὰς ταινίας χαρτοῦ πλάτους δύο ἢ τριῶν δακτύλων καὶ μήκους ἕως ἑνὰ πῆχυν καὶ ἥμισυν. Λαμβάνετε τὴν πρώτην ταινίαν καὶ προσκολλᾶτε τὰ δύο ἄκρα αὐτῆς ἀπ' εὐθείας ὅπως βλέπετε εἰς τὸ σχῆμα 1, ὥστε ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τῆς ταινίας νὰ εὐρίσκεται ἐπίσης εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δακτυλίου· τὴν δευτέραν ταινίαν κολλᾶτε ἀφοῦ στρίψετε τὸ χαρτίον μὲ τρόπον ὥστε ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τῆς ἄκρας νὰ γίνῃ ἐσωτερικὴ· τὴν δὲ τρίτην κολλᾶτε ἀφοῦ στρίψετε δύο φορὰς τὴν ἄκρην τῆς ταινίας. Ἀφ' ἔνετε νὰ στεγνώσῃ τὸ κόλλημα καὶ τὸ παιγνίδιον εἶνε ἑτοιμον. Ἄν τὸ χαρτίον εἶνε ἀρκετὰ μακρόν, τὰ στρίψιματα τῶν ταινιῶν σχεδὸν δὲν φαίνονται. Αἱ παλαιαὶ ἐφημερίδες εἶνε καταλλήλотаτα διὰ τὸ παιγνίδιον τοῦτο. Α.

Η ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ

Σ τοῦ ποταμοῦ τὴν ἄκρα πέρα
—Δὲν ἐνθυμοῦμαι ποτὲν ἡμέρα,
Ἐχθὲς· προχθὲς;— εἰς τὰ χορταράκια
Μὲ συνομιλεῖν καὶ παιδάκια
Ἐτρεχες, ἐπαιζες, ξανθούλα,
Χαριτωμένη Μαριγούλα,
Κ' εἶχες μαζὶ τὴν Ἀννετούλα
Τὴν ἐξαδέλφη τὴ μικρούλα.
Σὰς φώναζα, καὶ εἰς τὴ μιλίᾳ μου
Ἐυθῆκετε εἰς τὴν ἀγκαλιά μου.
Δίνω φιλὶ εἰς τὴν Ἀννετούλα,
Φιλὶ εἰς ἑσένα, Μαριγούλα.
Ποῦ νὰ ἔξεραι πῶς εἶν' ἐκεῖνο
Στερνὸ φιλὶ ὅπου σοῦ δίνω!

Σ τοῦ ποταμοῦ τὴν ἄκρα πέρα,
Ἄλλη δὲν θάρρης περὶ ἡμέρα
Νὰ παίξῃς μεσ' εἰς τὰ χορταράκια,
Μὲ τὰλλα τὰ μικρὰ παιδάκια,
Μὲ τὴν καλὴν τὴν Ἀννετούλα,
Χαριτωμένη Μαριγούλα!
Τὰ γαλανὰ σου τὰ ματάκια
Ἐσβύστηκαν, τὰ μαγουλάκια,
Σὰν δύο τριανταφυλλάκια,
Σ τὸ χῶμα τόρα μαραμμένα
Κίτρινα κοίτονται πεσμένα·
Καὶ κλαίγουν τόρα τὴν παιδούλα,
Τὴν πεθαμένη Μαριγούλα,
Πατέρα καὶ γλυκερὰ μαννούλα.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΣΑΜΑΡΤΕΙΔΗΣ
Γραμματικὴ ἐν Βιτωλίοις

ΤΑ ΔΥΟ ΚΑΛΑ ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Τί εὐμορφον, τί ὠραῖον πρᾶγμα ν' ἀγαπῶνται τ' ἀδελφία ἀναμεταξύ των! Πῶς χαίρεται ἡ καρδιά μου νὰ τὰ βλέπω παντὰ μαζὶ, ἀγαπημένα καὶ ἀχώριστα!

Τέτοια ἀδελφάκια εἶνε ὁ Πίπης καὶ ἡ Πιπίτσα· τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ εἶνε Σπυρίδων καὶ τῆς ἀδελφῆς Καλλιόπη, ἀλλὰ τὸ χαϊδευτικὸν τῶν ὀνομα εἶνε Πίπης καὶ Πιπίτσα, καὶ νομίζει κανεὶς ὅτι ἔχουν τὸ ἴδιον ὄνομα. Καὶ διατί τάχα νὰ μὴν ὁμοιάζουν ὀλίγον καὶ εἰς τὸ ὄνομα ἀφ' οὗ ὁμοιάζουν εἰς ὅλα τὰλλα!

Ὡ! ἀλήθεια εἰς ὅλα ὁμοιάζουν· καὶ πρῶτον εἰς τὸ πρόσωπον· εἶνε ὅμοια καὶ ἀπαράλλακτα· ὁποῖος βλέπει τὸν Πίπην θαρρεῖ ὅτι βλέπει τὴν Πιπίτσαν μὲ παντελενάκι, καὶ ὁποῖος βλέπει τὴν Πιπίτσαν θαρρεῖ ὅτι βλέπει τὸν Πίπην μὲ φουστανάκι.

Ἐπειτα ὁμοιάζουν εἰς τὸν χαρακτῆρα· εἶνε καλὰ παιδάκια, καὶ τὰ δύο ζωηρὰ ὅσον πρέπει, εὐαίσθητα, φιλότιμα καὶ ἔχουν πάντα τὸ γέλιο εἰς τὰ χεῖλη των.

Τοῖς ἀρέσουν τὰ ἴδια φαγητά, ἀγαποῦν τὰ ἴδια ὀπωρικά, τρελλαίνονται διὰ τὰ ἴδια γλυκύσματα καὶ λατρεύουν τὰ ἴδια πρόσωπα· τὸν μπαμπᾶ καὶ τὴν μαμὰ των. Ὅταν ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὸ σχολεῖόν των, διότι πηγαίνουν καὶ εἰς τὸ ἴδιον σχολεῖον, κάθηνται εἰς τὸ ἴδιον κάθισμα καὶ μελετοῦν τὸ ἴδιον μάθημα.

Καὶ πότε διαβάσει ὁ Πίπης καὶ γράφει ἡ Πιπίτσα, πότε διαβάσει ἡ Πιπίτσα καὶ γράφει ὁ Πίπης. Καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν δυσκολεύονται· μανθάνουν μιά χαρὰ τὸ μάθημα των, καὶ παίρνουν πάντα τὸν ἴδιον βαθμόν· ἄριστα.

Πῶς τὰ χαίρομαι τ' ἀγαπημένα ἀδελφάκια! εἶνε ἡ χαρὰ τῶν γονέων των, ὁ στολισμὸς τῆς οἰκίας. Ζῆτε πάντα ἀγαπημένα, καλὰ ἀδελφάκια, πάντα ἡνωμένα καὶ ἀχώριστα! Ἀφ' οὗ ἔχετε ὅλα τὰ ἴδια, σὰς δίδω κ' ἐγὼ τὸ ἴδιον φίλημα τῆς ἀγάπης ἐπάνω εἰς τὸ ἴδιον καὶ ἀπαράλλακτον προσωπάκι σας.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΗ 9^ῃ ΣΕΛΙΔΙ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν προτείνει εἰς τοὺς συνδρομητὰς αὐτῆς διαγωνισμοὺς πρὸς σύνθεσιν διηγήματος ἐπὶ τῇ βάσει δεδομένων εἰκόνων. Τοῦτο πρίττουσα καὶ σήμερον πρόσκαλεῖ πάντας τοὺς θέλοντας ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ νέων συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν τῆς νῦν συνθέσασιν ἐν διήγηματι ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν σελίδι 9 τεσσάρων εἰκονογραφιῶν, συμμορφούμενοι πρὸς τοὺς κατωτέρω ὁροὺς τοῦ διαγωνισμοῦ. Αἱ προτεινόμεναι εἰκόνες δίδουσι μικρὰν νύξιν τῆς ὑποθέσεως τὴν ὅποیان πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ διήγημα· εἰς τὴν εὐφυῆς δὲ καὶ τὴν ἱκανότητά ἐκαστοῦ ἀπόκειται νὰ ἐπινοήσῃ πλοκὴν κινουσαν πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον, καὶ νὰ συνθέσῃ τὸ διήγημά του μὲ χάριν προσελκύουσαν τὸν ἀναγνώστην, ἵνα διὰ τῶν προτερημάτων τούτων κριθῇ τὸ διήγημά του καλλίτερον τῶν ἄλλων συναγωνισθησάντων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ φρονούσῃ ὅτι διὰ τῶν διαγωνισμῶν συντελεῖ μεγάλως εἰς τὴν διανοητικὴν καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν τῶν συνδρομητῶν αὐτῆς καὶ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς καλαισθησίας των, θὰ ἀρχίσῃ προσεγως νὰ προτείνῃ καὶ ἐπὶ ἄλλων ἀντικειμένων διαγωνισμοὺς ἐκτὸς τῶν ἀνέκαθεν προτεινομένων πρὸς σύνθεσιν διηγημάτων.

Ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ.—Α'. Τὸ διήγημα πρέπει νὰ γραφῇ εἰς τὴν συνήθη γλῶσσαν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ νὰ μὴ περιέχῃ περισσοτέρως ἀπὸ 800 λέξεις. — Β'. Νὰ μὴ ἀποσταλῇ ἐγκαίρως, ὥστε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ γραφεῖόν μας μέχρι τῆς 1ης τοῦ προτεχοῦς Μαρτίου τὸ πολὺ. — Γ'. Οἱ διαγωνιζόμενοι πρέπει κάτωθεν τῆς ὑπογραφῆς των νὰ σημειώσωσι καὶ τὴν ἡλικίαν των, διότι: — Δ'. Μόνον οἱ μὴ εἰσελθόντες ἀκόμη εἰς τὸ 16ον ἔτος τῆς ἡλικίας των δύνανται νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν. — Ε'. Τὸ καλλίτερον διήγημα θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ μὲ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον, καὶ μὲ τὴν ἡλικίαν τοῦ γράψαντος αὐτοῦ· συγχρόνως δὲ θὰ δημοσιευθῇ καὶ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ, ἂν μας ἀποστείλῃ τὴν φωτογραφίαν του, καὶ θὰ λάβῃ ὡς βραβεῖον τρεῖς τόμους τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ κατ' ἐκλογὴν του, ἐκ τῶν μέχρι τούδε ἐκδοσάντων. — Εἰς τὸν γράψαντα τὸ διήγημα τὸ ὅποιον θὰ κριθῇ ἄξιον τοῦ δευτέρου βραβείου θὰ δωρηθῶσι τρεῖς τόμοι τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ κατ' ἐκλογὴν του. — Δύο ἄλλα διηγήματα, τὰ σχετικῶς καλλίτερα μετὰ τὰ δύο πρῶτα, θὰ ἐπαινεθῶσι. — Ὡς τυχῶσι δ' εὐφήμου μνείας ὅσα θὰ κριθῶσιν ἄξια αὐτῆς.

ΑΡΗΣ, ἑτῶν 12

Βραβεύθει· εἰς τὸν δωδέκατον διαγωνισμὸν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ πρὸς σύνθεσιν διηγήματος.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Ἑλένη ἔρωτᾷ τὸν μικρότερον Νίκον: «Διὰ τί ἀρὰ γε ἡ καμήλα νὰ εἶνε ἔτσι καμπούρα;» Ὁ Νίκος ἀπεκρίθη: «Θὰ ἔπαισε, φάνεται, κομμάτι φορὰ ἀπὸ τὴν ἀγκάλια τῆς μητέρας της, ὅταν ἦταν μαρὸς.»

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Συλλέκτου.

Ὁ Περικλῆς εἶνε ὀκτῶ ἑτῶν καὶ ἡ ἀδελφὴ του Μαργαρίτα τεσσάρων.

Τὴν ὥραν τοῦ δειλινοῦ δίδουν εἰς τὸν καθένα ἀπὸ ἐν γλύκισμα.

Ὁ Περικλῆς, ὁ ὅποιος εἶνε πολὺ λειχρῶδης, ἐτελείωσε τὸ ἰδίον του πρὶν ἀρχίσῃ ἡ Μαργαρίτα.

— Μητέρα, λέγει, πῆς τῆς Μαργαρίτας νὰ μαῦ δώσῃ λίγο ἀπὸ τὸ γλύκισμά της, γιὰ νὰ μάθῃ νῆχῃ καλὴ καρδιά!..

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Βραβυλπου.

Ἡ μητέρα της ἔχει εἰπῇ εἰς τὴν Διὸν νὰ μὴ ζητῇ τίποτε εἰς τὸ τραπέζι.

Εἰς ἐν μεγάλο γούμα, ἐπειδὴ ἦσαν πολλοὶ οἱ προσκεκλημένοι, ἐλησμόνησαν ἐντελῶς τὴν δυστυχὴ Διὸν ἢ ὅποια συμφωνία πρὸς τὴν διατάγην τῆς μητέρας της δὲν λέγει λέξιν.

Ἐρχεται τὸ ψιτὸν ἡ μήτηρ της ζητεῖ ἐν πινάκιον.

— Νά, μητέρα, εἶπε τὸ κοράσιον δίδον τὸ ἰδίόν του, εἶνε κατὰ, δὲν ἔφαγε τίποτε ἀκόμη. Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς Ἀνεμώνης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Κατὰ πρῶτον σὺς εὖχαρι, ἀγαπητοί μου φίλοι· καὶ φίλοι, νὰ δέλητε τὸ νέον ἔτος ἐν ὑγείᾳ καὶ χαρᾷ καὶ προκοπῇ, καὶ νὰ ἀποκτήσῃτε τόσας νέας καὶ καλὰς γνώσεις ὅσας νέας ἡμέρας θὰ προσθέσουν τὰ ἔτη εἰς τὴν ἡλικίαν σας.

Σ' εὖχαριστῶ διὰ τὴν σὺ τάσιν τοῦ φίλου σου, ἀγαπητέ Ριχάρδε Λεοντόκαρδε, καὶ χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν σου. Καὶ ἂν δὲν μου γράψῃς δὲν σε λησμονῶ, τοῦναντίον μάλιστα πάντοτε σὲ ἐνθυμούμαι καὶ λέγω μὲ τὸν νῦν μου· διατὶ ἄρχῃ δὲν μοῦ γράφῃς τόσον καιρὸν αὐτὸς ὁ Ριχάρδος Λεοντόκαρδος;

Τώρα πλέον που ἐπέρασεν ἡ ἀσθενεία σου, φίλτατέ μου Κεραυνέ, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔχω συχνότερα ἐπιστολάς σου· γράφε μου σὺ καὶ στέλλε μου καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ μὴ σε μέλῃ ἂν ἔρχονται γρήγορα ἢ ἀργά· πάντοτε θὰ δημοσιεύονται, ἂν εἶνε καλὰ, ἐννοεῖται.

Γράφε μου, στέλλε μου καὶ ὅταν εἶνε καλὰ θὰ δημοσιεύονται αἱ πνευματικαὶ σου ἀσκήσεις, καλὲ μου φίλε Διόθριε Ἀττικὴ Οὐρανέ. Ἄν ἦσο ὅμως ἐδῶ τὰς ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας ἐχόντις, κάθε ἄλλο θὰ ἦσο παρὰ αἰθρίας.

Πολὺ χαριτωμένη ἦτο ἡ ἐπιστολή σου. Ἐνθούλα μου, μὰ πολὺ χαριτωμένη καὶ πολὺ ἐξυπνὴ· τόσον δὲ μ' εὖχαρίστησεν ἡ ἀνάγνωσίς της, ὥστε μ' ἔκαμε νὰ λησμονήσω τὴν λύπην, τὴν ὅποیان μὲ ἐπροξένησεν ἡ ἀσθενεία σου. Ἐτελείωσεν ἐπὶ τέλους τὸ ἐργόχρηστον ἐκεῖνο, τὸ ὅποτον θὰ ἐδίδεις μεταπραμένον εἰς τὴν Διευθύτριαν τοῦ σχολείου σου; Αἱ πνευματικαὶ σου ἀσκήσεις μοῦ ἤρσαν καὶ θὰ τὰς δημοσιεύσω μὲ τὴν σειράν. Γράφε μου συχνά.

Στείλῃ μου τὸ ἔμμετρον σου ὄραμα, ἀγαπητέ μου Πρόδρομε Ἀναγνώστου· περιμένω ἀνυπομένως νὰ τὸ ἀναγνώσω.

Εὐγέ σου! καλὰ ἔχομε καὶ ἐμὲ κρινον τὸ ψευδώνυμόν σου, Πολεμιστὰ τῆς Ἀμερικῆς, διότι διὰ νὰ προσφέρῃ κανεὶς τὸ πρῶτόν σου ψευδώνυμον ἔπρεπε νὰ πάρῃ δύο φορές τὴν ἀναπόνην του· οἰκονομίαν χρόνου, φίλε μου, οἰκονομίαν χρόνου!

Σοῦ ἤρσε πολὺ λοιπὸν ἡ ΑΝΘΟΥΛΑ, ἀγαπητέ μου Πολυδύκη; Εἰς ὅλους ἤρσαν, εἰς ὅλους! καὶ καθ' ἡμέραν μού τὴν ζητοῦν. Εἰς τὴν ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ μου ἐρέτος θὰ δημοσιεύσω ἄλλο ἐπίσης ὥραϊον διήγημα, ἀφοῦ βλέπω ὅτι τὴν ἀγαπᾷς τόσον πολὺ.

Ναί, Μικρούλα Τραλαλά, εἶνε ὥραϊα, πολὺ ὥραϊα ἡ χιών καὶ ἔχεις δικαίον ὅτι αἱ Ἀθηναὶ ὁμοίαιον ὥσόν νὰ ἦσαν σκεπασμένα· μὲ κατάλευκον σινδόνι· ἀλλ' εἶδες πόσον ταχέως αὐτὸ τὸ κάτασπρον ἔνδυμα τῆς γῆς μετεβλήθη εἰς βρομερωτάτην λάσπην; ἀπαράλακτα ὅπως ἡ πρόσκαιρος εἶνε ἡ χαρὰ μας ὅταν δὲν προέρχεται ἀπὸ καλὰς πράξεις· μόνον αἱ καλὰὶ πράξεις μᾶς παρέχουν ἀθάνατον χαρὰν.

Δὲν πειράζει ὅτι ἤργησας νὰ μοῦ γράψῃς, δὲν πειράζει ἀφοῦ σίτια τοῦτου ἦσαν τὰ πολλὰ σου μαθήματα, ἀγαπητέ μου Λαμπάδια. Ἐν τούτοις μὴ λησμονῇς καὶ τόσον πολὺ, γράφε μου ἐνίοτε.

Καλὸ 'ς τὸν, καλὸ 'ς τὸν τὸν νέον φίλον μου, τὸν Αὐτοκράτορα τῶν Ὁκεανῶν! Πόσα κύματα, πόσα ἄγρια τοῦ ὠκεανοῦ κύματα νὰ διέσχισας ἕως ἔτου ἐλθῇς εἰς τὸ γραφεῖόν μου! Καλῶς ἦλθες!

Σοῦ εὖχαρι νὰ τὰ χιλιάσῃς, ἀγαπητόν μου Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου, καὶ ἡ πρὸς ἐμεὶ ὁγέπη σου νὰ μὴν εἶνε ἐφήμερος ὅπως ἡ ἀθηρότης ἐκεῖνου.

Εὐγέ σου, Ἀτρόμητος Μπουμπουλίνα, ἡ ἐπιστολή σου ἦτο πολὺ εὖχαριστος καὶ μαρτυρεῖ ὅτι εἶσαι πολὺ φιλόσοφος ἀδελφῇ. Τόσον λοιπὸν σοῦ ἀρέσει ἡ ἑορτὴ τοῦ νέου ἔτους καὶ ἡ ταρχὴ καὶ ὁ θόρυβος; Κ' ἐγὼ συμφωνῶ μαζί σου· ἐγὼ εὖχαριστοῦμαι εἰς τὴν κίνησιν, ἥτις μαρτυρεῖ τὴν ζωὴν καὶ τὴν εὐθυμίαν. Καὶ ἐντούτοις πόσαι μη-

τέρες κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ προσφέρουν οὐδὲ τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν πτωχὰ τέκνα των καὶ πόσα ἐξ αὐτῶν δὲν θὰ εἶχον ὄχι μόνον βραδύτητα, ἀλλ' οὐδὲ καὶ ἐν ἑνὶ ἄρτον! Εἰς κάθε μας χαρὰν πρέπει νὰ συλλογισώμεθα ὅτι πολλοὶ ἄλλοι θὰ εὐρίσκωνται λυπημέ οἱ!

Κοταγίνου, ἀγαπητέ Λαβύρινθε τῆς Κρήτης, καὶ γράφε πνευματικὰς ἀσκήσεις, μ' εὖχαριστεῖ πολὺ νὰ βλέπω τοὺς συνδρομητὰς μου νὰ καταγίνωνται.

Καλῶς ὥρισεν ἡ πρώτη σου ἐπιστολή, ἀγαπητέ μου Σταύρε Δ. Ζέλλη, ἀλλὰ πολὺ ἀστεία μοι ἐφάνη ἡ δειλία σου· γράφε ὅτι γνωρίζεις καὶ μὴ φοβῇσαι τίποτε, ἐγὼ πάντοτε θὰ σε καθοδηγῶ, καὶ θὰ σε συμβουλεύω. Σὲ εὖχαριστῶ διὰ τὴν πολλὴν σου ἀγάπην, τὴν ὅποیان σε παρακαλῶ νὰ διατηρῇς πάντοτε.

Μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου, Ἐνδοξέ Περιελῆ, καὶ μ' ἐλύπησεν ἡ ἀσθενεία σου τόσον ὅσον μ' εὖχαρίστησεν ἡ ἰδέα ὅτι μὲ εἶχες παρήγαρον.

Πότος λοιπὸν εἶνε ἐκεῖνος ὁ ἀπρόσεκτος καὶ ἀκατάστατος ὁ ὅποιος μοῦ γράφει ἐπιστολὴν καὶ με εὖχαρι· διὰ τὸ νέον ἔτος καὶ ζητεῖ τὴν ΑΝΘΟΥΛΑΝ καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἀναγνώσῃ τὴν συνδρομὴν του καὶ μοῦ στέλλει καὶ τὰς λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων καὶ ἐντούτοις δὲν γράφει εἰς τὴν ἐπιστολήν του οὔτε τὸ ὄνομα του οὔτε τὸ ψευδώνυμόν του; Τὶ ἀπρόσεκτος!

Καὶ διεσκέδασε πολὺ ὁ ἀξάδελφός σου εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀγαπητέ μου Γεώργιε Παῦ; εἶδεν ὅλας τὰς ὥραιας ἀρχαιοτήτας, ἐθαύμασε τὴν Ἀκρόπολιν μας καὶ τὰ μουσεῖά μας; Θὰ παρακαλέσω ἐκ μέρους σου τὴν Ἑλλωλεῖαν Ἀττικὴν νὰ σου εἰπῇ τὸ διοῦμα της καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ σ' εὖχαριστήσῃ.

Ἡ ἀπορία σου, ἀγαπητέ μου Βασιλεῦ τῆς Ἑρήμου, δύναται πολὺ εὐκόλως νὰ λυθῇ: Ὅχι διότι δὲν ὑπάρχει θέλησις ἐκ μέρους ἐκείνων, οἵτινες πρότειναι νὰ συνεισφέρουν, ἀλλὰ διότι οὐδεὶς εὐρίσκειται νὰ τοῖς το προτείνῃ.

Μοῦ ἤρσε τὸ ποιήμα σου «Ἡ Προσφορὰ τοῦ Ξενιτευμένου», φίλε μου Νυρρόβοιξ, ἀλλ' ὡς γνωρίζεις, μόνον τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις τῶν συνδρομητῶν μου δημοσιεύω. Σὲ συγχάρω ἐν τούτοις καὶ σε προτρέπω νὰ καταγίνεσαι πάντοτε γράφων στίχους.

Ἐρωτήσεις, πληροφορίες, ἀσπασμοί, προσήσεις:

Ὁ Λαβύρινθος τῆς Κρήτης στέλλει τὰς προσήσεις του εἰς τὴν Ἠλωρίδα τοῦ Παγγαίου καὶ ἀσπάζεται τὸν Διόκαιον Ἀριστείδην καὶ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον, τοῦ ὁποίου ζητεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα. Ὁ Λαμπάδιος ἀσπάζεται τὸν Παιλλικάρη τῆς Φακῆς καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ἀληθές ὄνομα του. Ὁ Κεραυνὸς προσφέρει τὰς προσήσεις του εἰς τὸν Οὐράνιον Ἀγγελόν, τὸν Περικλητὰ Ζυλάχ, τὸν Ἡρώα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως καὶ τὴν Δευκόπελλον Νόμωρην τῶν Δασῶν, τῆς ὁποίας ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ἀληθές ὄνομα, ἢ τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ ὀνόματός της καὶ τὴν διαμονὴν της. — Ἡ Ἀμφιτρίτη στέλλει τὰς προσήσεις της εἰς τὸν Ψεφέκον, τὸν Ἡρώα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως, τὸν Πολεμιστὴν τοῦ 1821, τὴν Δευκόπελλον Νόμωρην τῶν Δασῶν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν, εἰς ὅλους δὲ τοὺς συνδρομητὰς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ εὐχεται εὐτυχὲς καὶ ὑγιὲς τὸ νέον ἔτος.

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑρήμου προσφέρει τὰς προσήσεις του εἰς τὴν Βασιλίδαν τῆς Ἑρήμου, αὐτῆς λέγει δὲ ὅτι τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ ὀνόματός του εἶνε Δ. Κ. Χ. δὲν δύναται ὅμως νὰ ἡ φανερώσῃ τὴν πλὴν εἰς τὴν ὅποیان διαμνεῖ, ἐάν προηγουμένως δὲ τῷ εἰπῇ καὶ ἐκείνη τὴν ἰδικὴν της πόλιν πρὸς τούτους ἀσπάζεται τὸν Γέρδιον Δεσμὸν καὶ τὸν Ἀτρόμητον Ἑλληνα. — Ριχάρδος ὁ Λεοντόκαρδος ἀσπάζεται τὴν Μικρούλα Τραλαλά, τὴν Φείδωρα τῆς Μικαλῆς καὶ τὸν Ἀπολλώνιον τὸν Τυανέα.

ΤΟΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΗΜΩΝ

Λήξαντος ἤδη τοῦ 8^{ου} ἔτους τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, καὶ τοῦ 4^{ου} τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ παρακαλοῦμεν τοὺς κυρίους συνδρομητὰς ὅπως εὐαρεστηθῶσι νὰ ἀνανεώσωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν τῶν διὰ τὸ ἀρξάμενον ἔτος 1887, ἵνα μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς πρὸς αὐτοὺς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

Τὸ ἀντίτιμὸν τῆς συνδρομῆς [Διὰ τοῦ: ἐν Ἑλλάδι φρ. 5 καὶ μετὰ τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ φρ. 7,50· δὲ δὲ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ χρυσᾷ φρ. 6 καὶ μετὰ τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ χρυσᾷ φρ. 9] ὑποστέλλεται διὰ συστημένης ἐπιστολῆς ἀπ' εὐθείας καὶ μόνον πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ κ. Ν.-Π. Παπαδόπουλον Ὑδραῖον.

Ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ εἶνε δεκτὸν τὸ ἀντίτιμὸν καὶ εἰς χαρτονομίσματα ἢ γραμματόσημα παντὸς κράτους. Οἱ διὰ τῶν κ.κ. ἀντιποκριτῶν μας λαμβάνοντες τὸ φύλλον παρακαλοῦνται ἐπίσης νὰ ἀνανεώσωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν τῶν παρ' αὐτοῖς, ἵνα καὶ οὗτοι δυνηθῶσι νὰ κάμωσιν ἐγκαίρως τὰς παραγγελίας τῶν πρὸς ἡμᾶς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Εἰς τὴν σύνταξιν τῆς σελίδος τῶν Πνευματικῶν ἀσκήσεων δύνανται νὰ λαμβάνωσι μέρος πάντες ἀνεξίτητος οἱ συνδρομηταὶ καὶ οἱ συνδρομητρίαι τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ πέμποντες πρὸς τὴν Διεύθυνσιν αὐτῆς παντὸς εἶδους πνευματικὰς ἀσκήσεις, συντόμους καὶ μὴ δημοσιευθείσας ἄλλοτε. Αἱ ἐγκρινόμεναι δημοσιεύονται μετὰ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀποστείλαντος αὐτάς, ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρὰ τῶν. Αἱ πρὸς δημοσίευσιν στελλόμεναι πνευματικαὶ ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶνε γεγραμμένα: ὅλοι μαζί εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, καὶ νὰ συνοδεύωνται μετὰ λύσεις τῶν. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον δύνανται νὰ συνεργάζωνται πάντες οἱ συνδρομηταὶ καὶ εἰς τὴν στήλην τοῦ Παιδικοῦ πνεύματος.]

1. Ὁμοιοκαταληξίαι πρὸς στιχουργίαν.

γλυκυτέρα
μητέρα
πόνον
μόνον

Προτείνωμεν εἰς τοὺς συνδρομητὰς ἡμῶν τὴν σύνθεσιν τετραστίχων ἔχοντος ὁμοιοκαταληξίαν τὰς ἀνωτέρω σημειωμένας· ὥστε ὁ μικρὸς ποιητὴς ἢ ἡ μικρὰ ποιήτρια δύναται νὰ συνθέσῃ ὅλας τὰς ἄλλας λέξεις ἐκτὸς τῆς τελευταίας, καὶ ἐπομένως δύναται νὰ ἐκφράσῃ ὅποιονδήποτε ἔννοιαν θέλει. Ἐκαστος στίχος πρέπει νὰ ἔχῃ δεκαπέντε συλλαβὰς, τουτέστι ἵσας πρὸς τοὺς σημειωμένους ἀστερίσκους καὶ τὰς σημειωμένας εἰς τὸ τέλος λέξεις. Ἡ τάξις τῶν ὁμοιοκαταληξιῶν δύναται νὰ μεταβληθῇ κατ' ἀρέσκειαν τοῦ στιχουργοῦντος. Τὸ καλλίτερον ἐκ τῶν ἀποσταλησμένων τετραστίχων ἐπὶ τῶν προτεινομένων ὁμοιοκαταληξιῶν θὰ θεωρηθῇ ὡς λύσις καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἰδιαιτέρως ἐν τῇ Ἀλληλογραφίᾳ μετὰ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀποστείλαντος.

2. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου καὶ γῆ τὸ δευτέρον μου
Καὶ τρέχεις ὅταν πρὸς στείμην σ' εὐρὴν τὸ σύνολόν μου.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Παρθαλοῦ.

3. Συλλαβόγριφος.

Δυὸ γράμματα μ' ἀποτελοῦν τῶνα κοιτὰ ὅς τὸ ἄλλο,
Κι' ὅμως ἐγὼ τοῦ; ἥρωας καὶ πᾶν γενναῖον ψάλλω.

Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς Ἀνεμώνης.

4. Στοιχειόγριφος

Ὅφεις ἔχω διαφόρους κ' οἱ ζωγράφοι μετὰ ζήτου.
Ἄν τὸν τράχηλόν μου βγάλῃς τότε ὅλοι μετὰ πατοῦν.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρῆλου.

5. Μεταγραμματισμός.

Εἶμαι νῆσος τῆς Εὐρώπης· ἐν φωνῇν ἂν ἀλλάξῃς,
Δὲν θὰ βλέπῃς ἐμπροστὰ σου καὶ βεβαίως θὰ τρομάξῃς.

Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Μαργαρίτας.

Τὰ ὀνόματα τῶν ἀποστελλόντων λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων θὰ δημοσιεύωνται τοῦ λοιποῦ οὐχὶ ὡς μέχρι τοῦδε εἰς τὸ ἐπόμενον ἀλλὰ εἰς τὸ μεθεπόμενον φύλλον. Παρακαλοῦνται οἱ στέλλοντες λύσεις νὰ γράφωσιν αὐτάς εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου.

6. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι νῆσος τῆς Ἑλλάδος· ἂν με ἀναγραμματίσῃς
Καὶ δυὸ γράμματα προσθέσῃς, ἄλλην νῆσον θ' ἀπαντήσῃς.

Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμειρίτης.

7. Τονόγριφος.

Ἥμην πόλις τῆς Συρίας, ἂν τὸν τόνον καταϊθάσῃς
Εἰς τὸ πιάτον θὰ με βάλῃς, θὰ με φᾶς καὶ θὰ χορτάσῃς.

Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Τσάτσας Γελαστής.

8. Τονόγριφος.

Τὸν τόνον μου καταϊθάσε ἄνευ μεγάλου κόπου
Κι' ἀπ' τὰ βουνὰ θὰ πεταχθῶ εἰς τὴν ψυχὴν τ' ἀνθρώπου.

Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθούλας.

9. Λένιγμα.

Σὰν με κυττάξῃς καὶ σὲ κυττάζω
Τὸ πρόσωπόν σου διπλασιάζω.

Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Σανθούλας.

10. Λένιγμα.

Εὐρίσκομαι κ' εἰς τὴν κρυφὰ καὶ εἰς τὰ φανερά,
Εὐρίσκομαι κ' εἰς τοὺς τυφλοὺς καὶ εἰς τοὺς κωροῦς,
Τρέχω ἐμπρὸς πάσης φυγῆς καὶ ζῶ ἐν συμφορᾷ,
Δὲν γινώρισκα ποτὲ γονεῖς πλὴν ζῶ μετὰ ἀδελφούς.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀραπέλου.

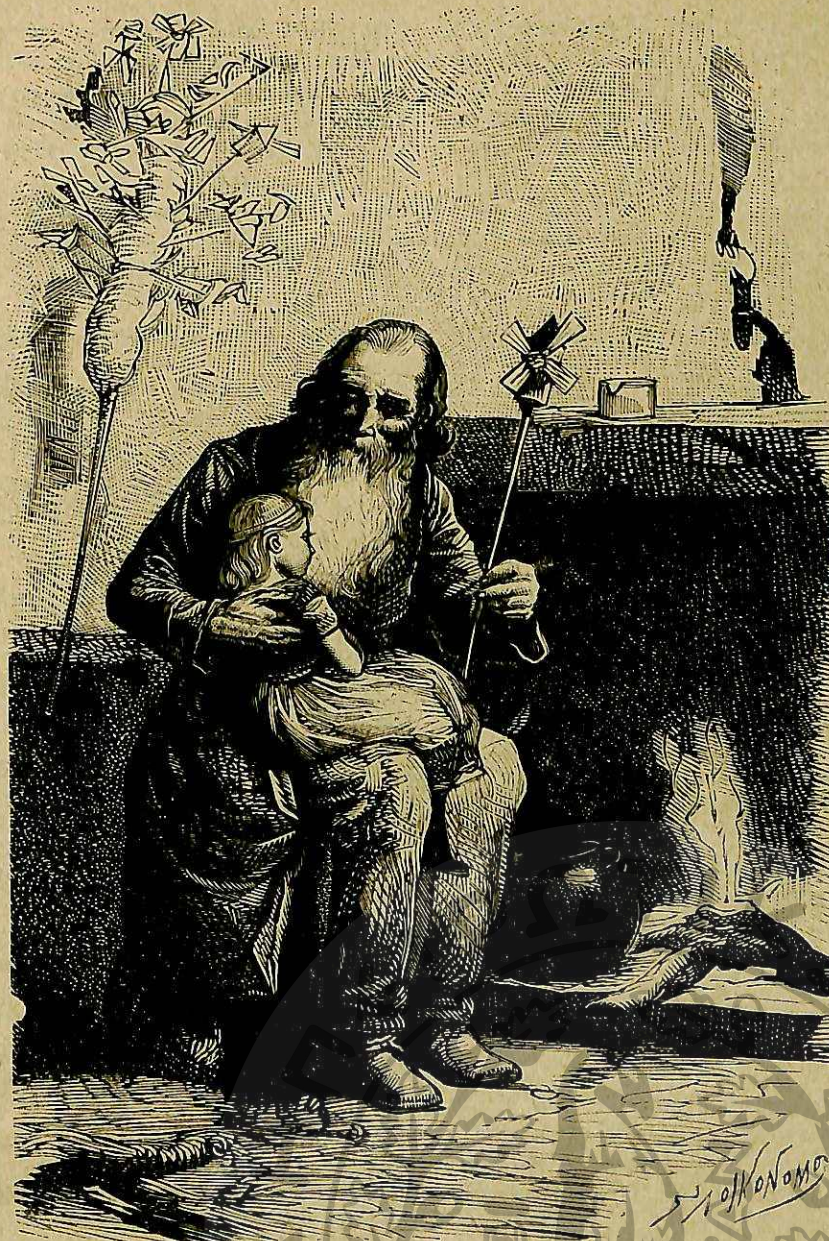
11. Λένιγμα.

Σὲ προφυλάττει τ' ἀρσενικόν μου
Καὶ σὲ διέπει τὸ θηλυκόν μου.

Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Μικρούλας Τραλαλά.

ΛΥΣΕΙΣ

120. Σιχαῶν (Σ; ἀγῶν). — 121. Οὐρανός, οὐρά. — 122. Κίνα, Σινά. — 123. Χοῦς, οὐς. — 124. Ὁ μῦλος, ἡ Μη-
λος, τὸ μῆλον. — 125. Ὁ συνδρομητὴς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.
— 126. Τὸν Φεβρουάριον, διότι ἔχει ὀλιγωτέρας ἡμέρας.

«ΘΕΛΕΙΣ ΕΝΑ ΜΥΛΟΝ; ΚΥΤΤΑΞΕ ΤΙ ΟΜΟΡΦΟΣ ΠΟΥ ΕΙΝΕ!» (Σελ. 19)

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

Διήγημα κατὰ τὸ γαλλικόν τῆς Κυρίας ΚΟΛΟΜΒΟΥ: «La fille de Carilès»
Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 1]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ο ΓΕΡΟΘΩΜΑΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΙΚΑ

Ὁ Γεροθωμᾶς ἐπῆρεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν
Μαρίκαν καὶ ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν του, τὴν ἐξήπλω-
ΕΤΟΣ Θ'. — ΤΕΥΧΟΣ 2^{ον}.

σεν ἐπὶ τοῦ ἀχυρίνου στρώματός του, καὶ ἤναψε τὸν
λύχνον νὰ ἴδῃ εἰς ποίαν κατάστασιν εἶνε τὸ παιδίον.
Ὅταν ἔσκυψε καὶ το ἐκύτταξεν, ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν
του καὶ εἶπε:

«Τὸ τσαμένο, τὸ μικράκι! καὶ τί ὁμορφὸ που εἶνε!

ΤΟΜΟΣ ΙΑ' — 2

Αὐτὸ δ' ἔξ' ἐτῶν; ἂ μὲν μὲν! ἔξ' ἐτῶν παιδάκι δὲν εἶνε τόσο μικρό. Ἐγὼ ξέρω πολὺ καλὰ τί ἡλικίαν ἔχουν τὰ παιδάκια, καὶ εἶδαν τὰ μάτια μου καὶ καὶ καὶ, ἂν' ὅτου πούλω τοὺς μύλους μου. Ἀλλὰ τώρα πῶς νὰ το συνεφέρω; Μικρούλα, μικρούλα! δὲν ἀκούει.

«ΑΝΕΒΗ ΕΙΣ ΤΟ ΔΩ-
ΜΑΤΙΟΝ ΤΟΥ»

Τὰ χεράκια του εἶνε παγωμένα. Νὰ ἀνάψω φωτιά; Αὐτὸ δὲ θὰ κάμω! Μοῦ βρίσκονται ἀκέρμη τὰ ξύλα πού μ' ἄφηνεν ὁ γείτονας ὁ μπάρμπα Κουρέλης ὅταν ἐφυγεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του.»

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Γεροθωμᾶς, ἔτρεξεν εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ δωματίου νὰ λάβῃ τὰ ξύλα. Τὰ ξύλα ἦσαν πολὺ ξηρά, διότι τρία ὅλα ἔτη ἀνεπαύετο ἡσυχὰ εἰς τὴν γωνίαν ἐκείνην, διότι ὁ Γεροθωμᾶς ποτὲ τοῦ δὲν ἦναπτε φωτίαν. Τὰ ἐπῆρε λοιπὸν καὶ τὰ ἔβαλεν εἰς τὴν ἐστίαν, ἔρριψε καὶ ὀλίγα ἀποκόμματα χαρτίου καὶ χαρτονίου, περισσεύματα τῶν μύλων του, ἤναψε πυρεῖον καὶ τὸ ἔθεσε πλησίον τῶν χαρτίων, τὰ ὅποια ἤναψαν εὐθὺς, καὶ τὰ ξύλα ἤρχισαν νὰ τρίζουν μετὰ ἡραῶς, ὡς νὰ ἠσθάνοντο ὅτι θὰ χρησιμεύσουν εἰς τὴν διάσωσιν τῆς μικρᾶς κόρης. Ἐπῆρεν ἔπειτα τὴν Μαρίκαν, ἐκάθισεν ἐμπροσθεν τῆς ἐστίας καὶ τὴν ἐκάθισεν εἰς τὰ γόνατά του, ἤπλωσε τὴν πλατεῖαν παλάμην του πρὸς τὴν φλόγα, καὶ ἂν' οὐ τὴν ἐθέρμανεν, ἔτριψεν ἐλαφρὰ τὰ παγωμένα μέλη τοῦ δυστήνου κορασίου.

Μετ' ὀλίγην ὥραν ἡ Μαρίκα ἤρχισε νὰ συνέρχεται καὶ ἐψιθύρισε:

«Διψῶ!

— Διψῶ! ἀνεφώνησεν ὁ Γεροθωμᾶς. Καὶ νὰ μὴν ἔχω μία στάλα κρασί νὰ τῆς δώσω! Ἀλλὰ καὶ τί το θέλω ἐδῶ τὸ κρασί; Ὅταν διψῶ πηγαινῶ εἰς τοῦ μπάρμπα Μιχάλη καὶ δροσίζομαι. Τί νὰ κάμω τώρα; Ποῦ νὰ εὕρω νὰ τῆς δώσω;

— Μητέρα νερό, εἶπε τὸ παιδίον μετ' ἀγωνίας.

— Τὸ κακόμοιρο ἐλησμόνησεν ὅτι ἀπέθανεν ἡ μητέρα του! Νερό; Πραγματικῶς καὶ ἐγὼ δὲν το εἶχα συλλογισθῇ ὅτι ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ πίνη καὶ νερό ὅταν διψᾷ. Βέβαια, νερό, νερό. Περίμενε, μάτια μου, περίμενε, ἔχω νερό.»

Τὴν ἐκάθισεν κατὰ γῆς καὶ ἐπῆρε παλαιὸν πήλινον δοχεῖον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔθετε τὰς πτέρυγας τῶν ἀνεμόμυλων τοῦ ἂν' οὐ τὰς ἐπελέκα, καὶ το ἐγέμισεν ὕδωρ ἐκ τοῦ σταμνίου του. Ἦλθεν ἔπειτα πλησίον τῆς Μαρίκας, τὴν ἐπῆρε πάλιν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἐπλησίασε τὸ δοχεῖον εἰς τὰ χεῖλιά της. Ἡ

μικρὰ ἔπιεν ἀπλήστως, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ὅταν εἶδε πλησίον εἰς τὸ πρόσωπόν της τὸ ἄγνωστον πρόσωπον τοῦ Γεροθωμᾶ μετὰ τὴν μεγάλην γενναίαν καὶ τὴν ἀκένιστον κόμην, ἡ ὁποία ἦτο ἄνω κάτω καὶ ὠμοίαζε μετὰ φρύγαν, τόσο ἐφοβήθη, ὥστε ἐσηκώθη καὶ ἐπήδησεν ἔξω ἀπὸ τὸ στρώμα καὶ ἠθέλησε νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ οἱ πόδες της ἦσαν τόσο ἀδύνατοι, ὥστε θὰ ἐπιπτε κατὰ γῆς, ἐὰν δὲν ἐσπευδε νὰ τὴν συλλάβῃ ὁ Γεροθωμᾶς, ὁ ὁποῖός τὴν ἐκάθισεν πάλιν ἐπὶ τοῦ στρώματος καὶ τὴν ἐθώπευεν ἀπαράλλακτα ὅπως θωπεύομεν τὰ μικρὰ ζῶα ὅταν ἀγριεύουν.

«Ἐλὰ δά, μικρούλα! ἔλα, μιτσούλα! φρόνιμα, φρόνιμα, ἔλα μιτσουλούλα, φρόνιμα. Ἀκόμα ἓνα ποτηράκι νερό; Ὅχι; Πᾶμε εἰς τὴν φωτίτσα πάλι; Καὶ ἔπειτα νὰ πλύνωμε τὸ κεφαλάκι πούνε ὅλο αἷματα. Μὴ φοβάσαι! Τί με φοβήθηκες; Ἐγὼ δὲν τρώγω παιδιά, ἐγὼ καλλίτερα ἀγαπῶ τὸ ψωμάκι καὶ τὸ τυράκι καὶ τὸ... κρατάκι.»

Καὶ διὰ τὴν ἀστείότητά του ταύτην ἀνεκάγχασεν ὁ Γεροθωμᾶς.

Ἡ δὲ Μαρίκα ἐσιώπα.

Καὶ ὅταν πάλιν τὴν ἐπῆρεν εἰς τὰ γόνατά του ὁ Γεροθωμᾶς, αὐτὴ δὲν ἠναντιώθη καθόλου. Ἦτο δὲ τὸ πρόσωπόν της κάτωχρον, εἶχε τὸ στόμα κλειστόν καὶ οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ της ἦσαν ἀνοιχτοὶ καὶ προσηλωμένοι εἰς τὸ αὐτὸ μέρος. Ὡστε ἐφάνετο ὡς νὰ ἦτο ἡ εἰκὼν τοῦ ἀπελπισμοῦ.

Τὰ πάντα τὴν ἐτρόμαζον, καὶ ὁ Γεροθωμᾶς καὶ τὸ δωμάτιόν του. Ἐνόμιζεν ὅτι τὴν συνέλαβον οἱ σκηννοδάται, καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ ἄγριος γέρων ἐμελλε νὰ τῆς λυγίσῃ τοὺς πόδας ἢ νὰ τὴν ποτίσῃ φαρμάκι, διὰ νὰ μείνῃ ζαρωμένη καὶ νὰ μὴ μεγαλώσῃ ποτέ. Καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐναντιωθῇ, δὲν ἠδύνατο νὰ φύγῃ, τετέλεστοι πλέον, ἦτο χαμένη! Ἀλλὰ πάλιν ἠσθάνετο μεγάλην ἀγανάκτησιν, διὰ τὴν τάχα νὰ το πάθῃ τὸ κακὸν τοῦτο, νὰ συλληφθῇ! Καὶ ταῦτα μὲν ἔλεγε κατὰ νοῦν ἡ Μαρίκα, ὁ δὲ Γεροθωμᾶς χωρὶς νὰ ὑποπτεύῃ τί σκέπτεται περὶ αὐτοῦ ἡ μικρὰ, ἐξηκολούθει νὰ τὴν περιποιῇται, νὰ θερμαίνῃ τοὺς παγωμένους πόδας της καὶ νὰ τὴν κρατῇ ἀναπαυτικὰ ἐπὶ τῶν γονάτων του.

«Γιὰ πές μου, μικρούλα, πῶς σε λένε; Δέν μου μιλεῖς; Νὰ σου εἰπῶ ἐγὼ πῶς με λένε ἐμένα; με λένε Γεροθωμᾶ. Παράξενο νὰ μὴ με γνωρίζῃς, ὡς φαίνεται δὲν θὰ εἴσῃ ἀπ' ἐδῶ, θὰ ἦλθες ἀπὸ ἄλλον τόπον. Ἐδῶ ὅλα τὰ παιδάκια με γνωρίζουν, δη-

«ΕΓΕΜΙΣΕ ΤΟ ΔΩ-
ΜΑΤΙΟΝ»

λατῇ τὰ καλὰ παιδάκια. Δὲν ἀκουσες καμμιά φορά τὸ τραγουδάκι μου;

Κλάψετε, κλάψετε, παιδιά,
γιὰ νὰ σας πάρῃ ἡ μαμά
μου-ὁ λους τοῦ Γεροθωμᾶ!

Νά, θέλεις ἓνα μεγάλο μύλο; Κύτταξέ τον πῶς εἶνε ὁμορφος ὁμορφος μετὰ τὰ κόκκινά του τὰ πτερὰ! Νά, κύτταξ' ἐδῶ, ἔτσι δά τον φυτοῦν γιὰ νὰ γυρίξῃ: πρῶ! κύττα τον πῶς γυρίζει; Δὲν εἶνε ὁμορφος; ἔ;

Καὶ τον ἔβαλεν εἰς τὴν μικρὰν χεῖρα τῆς Μαρίκας, ἡ ὁποία τον ἐπῆρε καὶ ἐδοκίμασε μάλιστα καὶ νὰ φυσήσῃ. Ἀλλὰ εὐθὺς πάλιν τον ἄφησε, καὶ χωρὶς ὀρεξίν, καὶ ὁ μύλος ἔπεσεν εἰς τὴν ἐστίαν, καὶ θὰ ἐκχέτο ἂν δὲν ἐσχυπτεν εὐθὺς ὁ Γεροθωμᾶς νὰ τον σῶσιν ἀπὸ τὸν βέβαιον ἀφανισμόν.

Ἡ Μαρίκα δὲν ἐσάλευσε· καθὼς ἦτο κατὰ κόπος, ἐκλείσεν εὐθὺς τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἀπεκοιμήθη ὕπνον βαθύτατον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

ΚΑΛΗΜΕΡΑ

Ὅταν ἐξύπνησεν ὁ Γεροθωμᾶς, εἶχε φέξῃ καὶ τὸ ἀδύνατον φῶς τῆς αὐγῆς εἰσέρχετο διὰ τοῦ παραθύρου, τοῦ ὁποίου τὰ ὑαλῖα δὲν ἦσαν πολὺ καθαρά. Ἦσθάνετο δὲ τὸ σῶμά του κατὰ κόπον, ἀνεκάθισεν καὶ ἐτάνυσεν τοὺς μακροὺς βραχίονάς του, ἐσηκώθη ὀρθῶς καὶ ἐτάνυσεν καὶ τοὺς μακροὺς πόδας του. Ἐπειτα ἐστράφη καὶ εἶδε τὴν Μαρίκαν, ἡ ὁποία ἐκοιμᾶτο ἀκόμη.

«Τὸ καϊμένο! κοιμάται σὰν ἀριάκι! Μὰ κοῦρασί πού σου τὴν εἶχε! Εἴμαι κατακοιμμένος, ἐπλά-

«Η ΜΑΡΙΚΑ ΕΠΙΕΝ ΑΠΛΗΣΤΟΣ» (Σελ. 18)

«Δέν τον θέλεις τὸν μύλο; Εἴσαι πολὺ κουρασμένη; Αὐρίον λοιπὸν τον παίξεις τὸν ἀνεμόμυλόν σου, ὅπου θὰ εἶνε ἡμέρα, νὰ σταθῇς εἰς τὸ παράθυρον νὰ σε ζεστάνῃ καὶ ὁ ἥλιος καὶ νὰ τον γυρίξῃ. Ἐλα τώρα νὰ το πλύνωμεν τὸ κεφαλάκι. Τί καλὰ! Ἡ πληγὴ ἐκλείσει· δὲν εἶνε τίποτα. Τώρα θὰ κοιμηθῇς σὰν καλὴ κοπέλα, καὶ αὐρίον ἡ γλώσσά σου θὰ κηλαϊδῇ σὰν καναρινάκι. Καλὴ νύκτα, μικρούλα!»

Καὶ ὁ Γεροθωμᾶς τὴν ἐπλησίασεν ἐπὶ τοῦ στρώματός του, ἐσήκωσε μάλιστα τὴν μίαν ἄκραν καὶ τὴν ἐστήριξεν εἰς τὸν τοῖχον ὡς προσκεφάλαιον, διὰ νὰ μὴ κυλίσῃ ἡ μικρὰ εἰς τὸν τοῖχον καὶ κρυώσῃ, ὅχι διότι δὲν εἶχε προσκεφάλαιον, εἶχε μάλιστα ἓν γεμάτον πτερὰ, ἀλλὰ αὐτὸ ἤθελε νὰ τῆς το βάλῃ εἰς τοὺς πόδας διὰ νὰ εἶνε ζεστοί. Ἐπειτα ἐξεδύθη τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ τὴν ἐσκέπασε καλὰ καλὰ. Ἐπῆρε καὶ αὐτὸς τὸ ἐφάπλωμά του, ἐτυλίχθη σφιγκτὰ καὶ ἐπλάγισε πλησίον τῆς ἐστίας, ἡ ὁποία εἶχεν ἀκόμη θερμότητα πολλήν.

γιασὰ κατὰ γῆς! Κύτταξε τί θα εἴπῃ νὰ εἶνε κανεὶς συνηθισμένος εἰς τὴν καλοπέρασιν. Μία νύκτα δὲν ἐπλάγιασα εἰς τὸ ἀχυρένιο μου τὸ στρώματάκι καὶ κατακόπηκα. Μ' ἀλήθεια δὲν εἶμαι καὶ δεκαπέντε χρονῶν, τώρα εἶμαι γεροντάκι. Γιὰ, νὰ ἰδοῦμε τώρα τί θὰ κάμωμε! Ὅταν κανεὶς σηκωθῇ ἀπὸ τὸν ὕπνον, πρέπει νὰ φάγῃ. Καὶ τὰ κοριτσάκια τί τρῶνε; Γάλα, πιστεύω. Πᾶ νὰ πάρω λοιπὸν λίγους γαλατάκι νὰ φάγῃ ἡ τρυγὸνά μου!

Ἐπῆρε τὸ μοναχικὸν πήλινον δοχεῖόν του, ἐφόρεσε τὴν κασκεττάραν του καὶ ἐξῆλθε μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ἐκλείσεν ἐλαφρὰ τὴν θύραν.

«Καλέ, κυττάξετε τὸν Γεροθωμᾶ, ἔλεγον αἱ γείτονες, κυττάξετέ τον πού ἐβγήκε χωρὶς τὸν τσοῦμ-πέ του!»

Τῷ ὄντι ἦτο πρᾶγμα πολὺ παράξενο νὰ ἐξέλθῃ ὁ Γεροθωμᾶς χωρὶς ἐπανωφόριον, ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι καὶ ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἐχρησίμευσε τὸ ἐπανωφόριόν του ὡς σκέπασμα κοιμώμενου κορασίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΠΑΡΕΣΗΓΗΓΕ

Ἡ μικρὰ ἐξύπνησεν εὐθὺς ἀφ' οὗ ἐξῆλθεν ὁ Γεροθωμᾶς ἥνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ πάλιν τοὺς ἐκλείσε, καὶ πάλιν τοὺς ἥνοιξε καὶ παρετήρησε καλὰ καλὰ τὸ δωμάτιον. Ἀρὰ γε ποῦ νὰ ἦτο ἡ καϊμένη ἡ Μαρίκα καὶ πῶς εὐρέθη ἐντὸς ἐκείνης τῆς φυλακῆς; Διότι τὸ δωμάτιον αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε

« ΤΗΝ ΕΣΚΕΠΑΣΕ »

ἄλλο τι παρὰ φυλακή, καθὼς μάλιστα ἦτο ψυχρόν, ἀκάθαρτον, μὲ τὸ ἄθλιον ἐκεῖνο ἀχυρόστρωμα καὶ τὸ παλαιὸν τραπέζιον, χωρὶς τὸ παρμικρὸν κάθισμα καὶ μὲ τὸ μικρὸν σταμνίον εἰς τὴν γωνίαν. Ἐσηκώθη καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν θύραν νὰ τὴν ἀνείξη,

ἀλλὰ δὲν το κατώρρωσεν. « Ἀληθινὰ λοιπὸν εἶμαι 'ς τὴ φυλακή » εἶπε καθ' ἑαυτὴν καὶ ἐδάκρυσε. Ἐπῆγεν ἔπειτα εἰς τὸ παράθυρον, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ το ἀνοίξῃ· μόνον ἔτριψεν ὀλίγον τὸ ἀκάθαρτον ὕαλον τοῦ παραθύρου διὰ νὰ ἴδῃ ἔξω, ἀλλὰ τίποτε ἄλλο δὲν εἶδε παρὰ κεραμίδια. « Τί ψηλά που εἶνε ἡ φυλακή! ποτὲ δὲν θὰ 'μπορέσω νὰ φύγω ἀπὸ 'δῶ, πῶς νὰ πηδήσω! Ἀλλὰ πρέπει νὰ γλυτώσω ἀπὸ 'δῶ μέσα, ἀλλ' ὡς θὰ ἔλθουν ἐκεῖνοι νὰ με συλλάβουν! »

Ἐν ᾧ ἐσκέπτετο ταῦτα ἡ Μαρίκα, ἀκτίς ἡλίου εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐφάνησαν τότε καθαρά αἱ ἀράχναι αἱ ὁποῖαι ἐκρέμαντο παντοῦ. Τὰ μικρὰ παιδία ἀγκυλοῦν τὸ σῶς, καὶ ἡ Μαρίκα λοιπὸν καθὼς εἶδε τὴν ἀκτίνα τοῦ ἡλίου, εὐθὺς ἥνοιξεν ἡ καρδιά της καὶ ἠσύχασεν ὀλίγον. Ἐτυχε μάλιστα νὰ φωτίσῃ ἡ ἀκτίς τὸν μύλον, τὸν ὅποιον ἡ Μαρίκα εἶχεν ἀγῆσθαι χθές, καὶ δὲν τὸν ἤθελε, καθὼς ἐνθυμεῖσθε. ἐγύρισε λοιπὸν μετὰ πολλῆς χαρᾶς καὶ τὸν ἐκύτταξε.

« Νὰ εἶνα ὁμορφο παιγνιδάκι! Τί ὠραῖο παιγνιδάκι! » Ἡ Μαρίκα ποτὲ τῆς δὲν εἶχε μύλον, διότι ἡ δυστυχὴς μήτηρ της μόλις καὶ μετὰ βίας ἐκέρδαινε τὸν ἐπιούσιον ἄρτον, καὶ δὲν ἐπερίσσευον χρήματα διὰ νὰ ἀγοράσῃ τῆς κόρης της καὶ παιγνιδία. Ἐννοεῖτε λοιπὸν πόσον ἐχάρη ἡ Μαρίκα, ὅταν εἶδε πρᾶγμα τὸ ὅποιον πρῶτην φοράν ἔβλεπεν ὅτι εἶνε ἰδικόν της.

Ἐπλησίασεν εἰς τὸν μύλον καὶ ἐφύσησεν ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ, καὶ ὁ μύλος ἤρχισε νὰ γυρίζῃ. Ἀλλὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἤκουσε βήματα. Εὐθὺς ἐτρόμαξε καὶ ἔβαλεν ὁ νοῦς της χίλια δύο. Ἡ θύρα ἀνοίγει καὶ ἐμβαίνει ὁ Γεροθωμᾶς. Ἡ Μαρίκα ἐνόμισεν ὅτι κατόπιν τοῦ Γεροθωμᾶ ἐρχονται οἱ σχοινοβάται νὰ τὴν συλλάβουν· ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ τοὺς ἐσκέπασε μὲ τὰς μικρὰς χεῖράς της διὰ νὰ μὴ ἴδῃ τοὺς ἐχθροὺς της, ἀνεφώνησε δυνατὰ καὶ ἔτρεξε νὰ εὕρῃ καταφύγιον εἰς τὴν ἄλλην γωνίαν τοῦ δωματίου, ὅπου ἐχώθη καὶ ἔτρεμεν ἐκ τοῦ φόβου.

Ὁ Γεροθωμᾶς δὲν ἐπερίμενε ὅτι θὰ τὸν φοβηθῇ τόσο ἡ Μαρίκα. Καὶ ναὶ μὲν ἔτρεμε καὶ ἦτο ζαρωμένος διότι δὲν ἐφόρει τὸ ἐπανωφόριόν του, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἥσυχον καὶ ἡμερον, καθὼς μάλιστα ἔχαιρε, διότι ἐσυλλογιζέτο ὅτι ἡ μικρὰ θὰ ζεσταθῇ ὅταν πῇ τὸ γάλα τὸ ὅποιον ἦτο ζεστὸν ζεστὸν καὶ ἄχνιζε.

Ἀπέθεσεν ἐπὶ τοῦ τραπέζιου τὸ δοχεῖον, ἐκλείσε τὴν θύραν καὶ ἔπειτα ἥνοιξε τὸ ἀρμάριον, ἐπῆρεν ἄρτον καὶ βαθὺ πινάκιον, καὶ εἶπε μετὰ φωνῆς γλυκειάς:

« Ἐλα, μικρούλα, ἔλα, τί μου ἀγρίεψες ἔτσι; Ἐλα καὶ μὴ φοβάσαι. Ὁ Γεροθωμᾶς δὲν τα τρώγει τὰ μικρὰ παιδάκια. Ἐκοιμηθήκαμε καλὰ; Ἐχομεν ὄρεξιν; πῶς πάει ἡ κοιλιά; Πεινᾷμε; ἔ; μικρούλα, δέν μου 'μιλᾷς; Κύττα καὶ ἐδῶ πῶς ἄχνιζει τὸ γαλατάκι μέσα 'ς τὸ γαυθαῖνι μου. Ἐλα νὰ φᾶμε τὴ σούπκ μας, μικρούλα, ἔλα! »

Ἡ Μαρίκα, καθὼς ἤκουσε τοὺς γλυκεῖς λόγους τοῦ Γεροθωμᾶ, συνῆλθεν ὀλίγον. Ἐξέσκεπασε τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἔστρεψεν ὀλίγον τὴν κεφαλὴν της.

Ἀλλὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ Γεροθωμᾶς ἥνοιξε τὸ μαχαίριόν του νὰ κόψῃ τὸν ἄρτον, καὶ τὸ μαχαίριον τοῦ Γεροθωμᾶ ἦτο μέγανον, σωτὴ μαχαίρα, διότι αὐτό του ἐχρησίμευε καὶ διὰ νὰ κόπῃ τὸν ἄρτον καὶ διὰ νὰ πελεκᾷ τὰ ξύλα διὰ τοὺς μύλους του, ὥστε ἔπρεπε νὰ εἶνε στερεὸν μαχαίριον, καὶ διὰ τοῦτο ἦτο μέγανον καὶ φοβερόν.

Ὅταν λοιπὸν εἶδεν ἡ Μαρίκα ἐκείνην τὴν σκουρομαχαίραν, ἐνόμισεν ὅτι ἦλθεν ἡ τελευταία ὥρα της, ὅτι ὁ ἀγριάνθρωπος ἐκεῖνος θὰ τὴν σφάξῃ· τρέχει εὐθὺς καὶ πίπτει εἰς τοὺς πόδας του καὶ ἀναφωνεῖ μετὰ δακρύων:

« ὦ! παπούλη μου, σὲ παρακαλῶ μὴ με σφάξῃς, καὶ ἐγὼ δέ σου ἔκαμ τιποτα, τὸ κακόμοιρο! »

Ὁ Γεροθωμᾶς συνεκινήθη καὶ ἐλυπήθη, διὰ τὴν τάχα νὰ τὸν φοβηθῇ ἡ μικρὰ, ἐν ᾧ αὐτὸν ποτὲ δὲν τὸν ἐφοβῶντο τὰ μικρὰ παιδία.

« Νὰ σε σφάξω! ἐγὼ; Τί λές, παιδάκι μου; ἐγὼ νὰ σε σφάξω; Ἐκεῖνοι οἱ χθεσινοὶ ἀλιτῆριοι σὲ ἔκαμαν νὰ ἔχῃς αὐτοὺς τοὺς φόβους. Μήπως μ' ἐπῆρες διὰ κανένα σχοινοβάτην, διὰ κανένα σαλιεμπά-

« ΕΜΒΑΙΝΕΙ Ο ΓΕΡΟΘΩΜΑΣ »

χον; Ἐγὼ μικρούλα μου, εἶμαι ὁ Γεροθωμᾶς, ποὺ πουλῶ τοὺς μύλους, καὶ ὅλα τὰ παιδάκια γελοῦν ὅταν με βλέπουν. Ἐγὼ σε ἡῦρα χθὲς τὴ νύκτα ἔξω ἀπὸ τὴ θύρα μου μισοπεθαμμένη, καὶ σ' ἐπῆρα 'ς τὸ καλυδάκι μου νὰ σε συνεφέρω. Ἐλα καὶ μὴ με φοβάσαι.

— Δὲν εἶνε ἀπ' ὅξω ἀπὸ τὴ θύρα οἱ ἄλλοι; ἡρώτησεν ἡ Μαρίκα καὶ ἡ φωνὴ της ἔτρεμε.

— Ποῖοι; πουλάκι μου;

— Νά, ξέρω 'γὼ; ὁ ψαλιδόγλωσσος; ὁ...

— Οἱ σαλιεμπάγκοι; Ἀ! τώρα 'κατάλαβα. Ὁχι, μικρούλα μου, κανεὶς τοὺς δὲν εἶνε. Καὶ τί θέλουν ἐδῶ; Καὶ ποῦ τοὺς γνωρίζω αὐτοὺς ἐγὼ; Ἐγὼ ἐκεῖ που ἐδρόσιζα τὸ λάρυγγά μου μὲ τὸ ἑκατοσταράκι 'ς τοῦ μάρμπα Μιχάλη χθὲς τὸ βράδυ, τοὺς ἤκουσα ὅπου ὠμιλοῦσαν, καὶ τοὺς εἶδα ὅπου ἐσηκώθησαν θυμωμένοι νὰ σε κυνηγήσουν. Ἀλλὰ σύ, μικρούλα μου,

« Καλέ, κύτταξέ τί πεινᾷ πού τὴν εἶχε, τὸ ἀρνάκι μου! εἶπε καὶ ἐθύπευσε τὴν κεφαλὴν τῆς Μαρίκας διὰ τῆς πλατείας παλάμης του. Τώρα πλέον θὰ εἴμασθε φρόνιμοι καὶ ἡσυχοί, καὶ δὲν θὰ φοβοῦμασθε, δὲν εἶν' ἔτσι, μικρούλα μου; Τώρα πάγω καὶ ἐγὼ νὰ ἰδῶ ἂν ἔχῃ καὶ ἄλλο γάλα, νὰ πιῶ καὶ ἐγὼ μία στάλα.

— Τὸ λοιπὸν ἐγὼ ἤπια τὸ 'δικό σας τὸ γάλα, ἀνεφώνησεν ἡ Μαρίκα ζωηρῶς.

— Ὁχι δά! ἀφ' οὗ σὺ τὸ ἔφαγες, θὰ εἴπῃ ὅτι εἶνε 'δικό σου, ἀπεκρίθη ὁ Γεροθωμᾶς γελῶν. Ἀλλὰ χρειάζεται καὶ ἄλλο γάλα, νὰ πιῶ ἐγὼ, καὶ δι' αὐτὸ πρέπει νὰ πάω ὁ ἴδιος νὰ το πάρω.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μικρᾶς ἐγέμισαν δάκρυα, καὶ τὸ καλὸν κοράσιον ἤρπαξε τὴν τραχεῖαν χεῖρα τοῦ Γεροθωμᾶ, καὶ τὴν ἡσπάζθη:

« ΑΝΟΙΞΕ ΜΟΥ ΤΟ ΣΤΟΜΑΤΑΚΙ ΣΟΥ »

μὴ φοβάσαι τίποτε, μικρούλα μου· αὐτοὶ δὲν 'μποροῦν νὰ ἔλθουν ἐδῶ. Ἐ; τώρα ἐπέρασεν ἡ λύπη καὶ ὁ φόβος, τώρα δὲν πρέπει νὰ κλαῖμε, ἔλα νὰ φᾶμε τὸ γάλα μας. Ἀνοίξέ μου τὸ στοματάκι σου, καὶ οὐ οὐ π!

Καὶ ἐν ᾧ ὠμίλει ἐκοπτε τὸν ἄρτον εἰς τεμάχια μικρὰ, τὰ ἔβαλεν εἰς τὸ βαθὺ πινάκιον, ἔχυσεν ἐπάνω τὸ βραστόν γάλα, καὶ ἐπῆρε καὶ τὸ ξύλινον κοχλιάριόν του. Ἐπειτα ἐφύσησε τὸ γεμάτον κοχλιάριον νὰ κρυώσῃ, καὶ ὅταν εἶπε τὸ οὐ οὐ π! τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ στόμα τῆς Μαρίκας, ἡ ὁποία μόνη της χωρὶς νὰ κταλάβῃ τὸ ἥνοιξε...

Μετὰ τὸ πρῶτον κοχλιάριον ἦλθε τὸ δεύτερον, τὸ τρίτον. Ἡ Μαρίκα ἐπεῖνα φοβερά· ὁ δὲ Γεροθωμᾶς ἐγέλα ἀπὸ τὴν χαρὰν του, διότι εἶχε πολὺν καιρὸν νὰ διασκεδάσῃ καὶ νὰ χαρῇ. Τόσον πολὺ του ἤρεσε τὸ παιγνιδιὸν τοῦτο, ὥστε ἐξηκολούθησεν ἕως ὅτου ἐκινῶν τὸ πινάκιον.

« Σὰς ἀγαπῶ πολὺ! » εἶπε πρὸς τὸν Γεροθωμᾶ. — Ἀ! τώρα ναί! Ἐγὼ το εἶξερα ὅτι αὐτοῦ θὰ καταντήσωμε. Καὶ διατὶ τάχα μ' ἀγαπᾷς τώρα;

— Διότι μου ἐδώσατε τὸ γάλα σας καὶ το ἐστερηθήκατε σεῖς. Αὐτὸ κανεὶς δὲν μοῦ το ἔκανε καμὶν φοράν, οὔτε ἡ μητέρα μου. Ὁχι πῶς δὲν μ' ἀγαποῦσε, ἀλλὰ μου ἔδανε το μερίδιό μου τόσο δά, 'λιγάκι καὶ δὲν μ' ἄφινε νὰ βάλω 'ς τὸ στόμα μου μίαν μπουκιὰν περισσότερον.

— Τὸ καίμενο! δὲν θὰ ἦτο πλουσία ἡ μητέρα σου. — Καὶ σεῖς, εἰσθε πλούσιος ἡ πτωχός;

Ὁ Γεροθωμᾶς δὲν εἶξευρε τί νὰ ἀποκριθῇ. Ἡ Μαρίκα δὲν τὸν ἠρώτησε μὲ κακίαν καὶ διὰ τοῦτο δὲν τοῦ ἐκακοφάνη. Καὶ ἐπειδὴ ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ, ἐφόρεσε τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ εἶπε:

« Νὰ σε εἰπῶ, παιδάκι μου, καὶ ἐγὼ δὲν εἶξέρω. Τὸ βλέπεις καὶ μόνη σου ὅτι δὲν εἶμαι πλούσιος, διότι δὲν ἔχω πολλὰ χρήματα, ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ

πρωτός, διότι δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ κανενὸς πράγματος.»

Ἡ Μαρίκα τον παρετήρησε διὰ τῶν μεγάλων ὀφθαλμῶν της, διότι ἐφάνη εἰς αὐτὴν παράξενος ἡ ἀπόκρισις τοῦ Γεροθωμᾶ. «Ὅταν ἦτο μικρά, ἀντὶ νὰ τὴν ναναρίζουν μὲ τραγούδια, τὴν ἐναναρίζεν ὁ κρότος τῶν πενταλέπτων καὶ τῶν δεκαλέπτων. Καθ' ἐσπέραν πλησίον τοῦ στρώματός της ἐκάθηντο εἰ σχοινοβάται καὶ ἐλογαρίαζον ὅσα εἶχον εἰσπράξει, καὶ ἐφιλονίκουν καὶ ἐζυδρίζοντο διὰ τοῦτο ὁ Γεροθωμᾶς ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ εὐθυμος, ἂν καὶ δὲν εἶχε πολλὰ

χρήματα, ἐφάνη εἰς τὴν Μαρίκαν πρᾶγμα πολὺ παράξενον.

«Ἐλκ τώρα! εἶπεν ὁ Γεροθωμᾶς, γελῶν διὰ τοῦς μορμασμούς τοῦς ὁποῖους ἔκλειεν ἡ μικρά, διότι ὅλα της ἐφαίνοντο παράξενα, ἔλα τώρα, μικρούλα, νὰ καθίσῃς ἐδῶ φρόνιμα, ὡς νὰ πᾶγω νὰ πάρω καὶ ἐγὼ τὸ γάλα μου. Ὅτ' πᾶγω καὶ ὡς τοῦ μπάμπι Μιχαήλ νὰ ἰδῶ μία μαιτιά ἂν εἶνε ἀκόμη ἐδῶ οἱ χθεσινοί, διότι δὲν πρέπει νὰ βγαίνῃς πρὶν φύγουν ἀπ' ἐδῶ.»

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΤΑ ΠΟΤΑΜΟΠΝΙΚΤΑ ΑΔΕΛΦΙΑ

Ὡραία καὶ γραφικὴ εἶνε ἡ μικρὰ κοιλάς· τριγύρω της ἔχει χαμηλὰ βουνὰ σκεπασμένα μὲ πύκας καὶ πλατάνους, καὶ κάπου διακρίνεται καὶ μία ὑψηλὴ λεύκη, τῆς ὁποίας τὰ ἀσημένια φύλλα τρεμουλιάζουν καὶ εἰς τὸ πλέον ἵσυχον φύσημα τοῦ ἀνέμου· ἐκεῖ πέσαν, εἰς τὸ βάθος, ὅπου στενεύει ἡ κοιλάς, εἰς χλοᾶζον λιβάδιον, βόσκει ἓν κοπάδιον ἡσυχία παντοῦ· μόνον πτηνὰ τινὰ ἀκούονται κελαδοῦντα μέσα εἰς τὸ πράσινον φύλλωμα, καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον ἀκούεται ὁ κρότος τοῦ νερομύλου, τοῦ ὁποίου τὸν τροχὸν γυρνᾷ τὸ διαυγὲς ὡς κρύσταλλον νερὸν τοῦ ποταμίου.

Τί μαγευτικὴ τοποθεσία! εἰς τὰς δύο ὄχθας ἰτέαι ἐγγίξουν μὲ τοὺς γυρμένους κλώνους των τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμίου, τὸ ὁποῖον περὶ ἄφριζον· ὁ πέτρινος μύλος εἶνε εἰς μικρὸν ὕψωμα περιτριγυρισμένος ἀπὸ δένδρα· πρὸ τῆς μικρᾶς του ἀλευρωμένης θύρας εἰς σκύλος κεῖται νωχελῶς ἐξηπλωμένος· ὄρνιθες ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν ἐνὸς ὑπερηφάνου ἀλέκτορος σκαλίζουν μὲ τὸ ράμφος των τὸ χῶμα, καὶ πάπαι λούουν τὰ λευκὰ πτερά των εἰς τὴν μικρὰν λίμνην, τὴν ὁποίαν σχηματίζει τὸ νερὸν τοῦ ποταμίου πρὶν φθάσῃ εἰς τὸν νερόμυλον.

★

Ἐσπέραν τινὰ τοῦ παρελθόντος θέρους, ἐν ᾧ ὁ ἥλιος ἔδυεν ὀπίσω ἀπὸ τὸ βουνὸν μεγαλοπρεπῶς ἀλλὰ βραδέως, ὡς νὰ ἐλυποῦντο αἱ ἀκτίνες του διότι ἄφιναν τοιαύτην τοποθεσίαν, ἀπὸ τὴν κοιλάδα ἐκείνην διήλθεν εἰς νέος ζωγράφος.

Ἐβάδιζεν ἀργὰ ἀργὰ, παρτηρῶν μὲ θυμαστὸν καὶ σκεπτόμενος πῶς ν' ἀποτυπώσῃ εἰς μίαν ζωγραφίαν τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο θέαμα, ἡ δὲ καλλιτεχνικὴ ψυχὴ του ἦτο γεμάτη ἀπὸ ἐμπνευσιν καὶ συγκίνησιν.

Ἐπλησίασεν εἰς τὸν μύλον ἀλλὰ δὲν εἶδε κανένα, ὁ σκύλος ἐσηκώθη ἐπάνω, ἔστρεψε καὶ τὸν εἶδε, ἐγαύγισεν ὀλίγον διὰ τὸν τύπον καὶ βεβαιωθείς, φαίνεται,

ὅτι κανένα ἐχθρὸν σκοπὸν δὲν εἶχεν ὁ ξένος, ἐπλάγιασε πάλιν.

Ὁ νέος ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του· ὅλη του ἡ σκέψις ἦτο προσηλωμένη εἰς τὸ μαγευτικὸν θέαμα καὶ εἰς τὴν εἰκόνα τὴν ὁποίαν ἐσχεδιάζε· ἀλλ' ἔξαφνα ἐστάθη· ἤκουσε μίαν φωνήν, φωνὴν γυναικίαν, ἡ ὁποία μὲ τόνον ἀπεριγράπτου λύπης ἐμοιρολόγει:

Μάνα μουγκρίζουν τὰ βουνά, μάνα βογκᾶν οἱ λόγχοι.
Καὶ καταιβάξει ὁ ποταμὸς τὸν κάμπο γιὰ νὰ πνίξῃ.
Φέρνει λιθάρια ἀρρίλωτα, δένδρα ξεριζωμένα,
Σέρνει καὶ μὴ γλυκομηλιά τὰ μῆλα φορτωμένα.
Κι' ἀνάμεσα 'ς τοὺς κλώνους της δυὸ ἀδελφία ἀγκαλιασμένα.

Ὁ ζωγράφος ἐτάχυνε τὸ βῆμά του, ἐπροχώρησε, καὶ εἰς μέρος τι ὅπου ἔστρεψε τὸ ποτάμιον, πλησίον τῆς ὄχθης, εἶδε καθημένην μίαν γυναῖκα ἕως τριάκοντα, πέντε ἐτῶν, βουτηγμένην εἰς τὸ ἕμμαυρα, ἡ ὁποία ἐψάλλε τὸ μοιρολόγι· τῆς ἀποτενισμένη εἰς τὸ νερὸν τοῦ ποταμίου, ὡς νὰ ἠδύνατο τοῦτο νὰ ἐννοήσῃ τὸν πόνον της.

Ἀκούσασα πλησίον της βήματα ἔστρεψε πρὸς στιγμὴν τὸ ἀπλανές της βλέμμα καὶ εἶδε τὸν νέον· ἀλλὰ δὲν ἔδωκε καμμίαν προσοχὴν εἰς αὐτόν· ἐστράφη πάλιν πρὸς τὸ ποτάμιον καὶ ἐξηκολούθησε θλιβερῶς:

Γυρίζει τὸ μικρότερον καὶ λέγει τοῦ μεγάλου
—Κράτει, ἀδερφέ μου, κράτει με, κράτει νὰ σὲ κρατήσω
Κι' ἀνίσως καὶ χωρίσωμε θὲ νὰ ματαιωθοῦμε
Ὅντας ἀνθίσῃ ὁ κέρικας καὶ βγάλλῃ νεῖά βλαστάρια,
Ὅντας στερέψῃ ἡ θάλασσα καὶ γίνῃ περιβόλι·
Κι' ὄντας ἀσπρίσῃ ὁ κόρακας καὶ γίνῃ περιστέρη...
Ποῖα μάνα εἶχε δυὸ παιδιὰ κ' ἐφαροκυνηγοῦσαν;
Πέτε της μὴν τὰ καρτερὰ καὶ μὴν τὰ παντεχαῖν!...

Ἡ φωνὴ τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἐν μέσῳ τῆς σιωπῆς τῆς κοιλάδος, εἰς τὴν ὁποίαν ἤρχισε νὰ ἐξαπλῶνεται ἡ σιὰ τῆς ἐσπέρας, ἐνεποίει τόσην λύπην, ὥστε ὁ νέος ζωγράφος ἀνέτριχλασε καὶ ἠσθάνθη δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἐστάθη καὶ παρετήρησε τὴν μοιρολογοῦσαν· ἐκλήθητο εἰς τὴν ῥίξαν μιᾶς ἰτέας, τῆς ὁποίας οἱ κλίοντες κλάδοι θὰ ἔλεγε κανεῖς ὅτι ἐθρήνουν μαζί της· ἐκύτταζε τὸ νερὸν, τὸ ὁποῖον κατέβαινε γοργὰ γοργὰ· ἔμενε σιωπηλὴ ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἀκουσθῆσα τὴν κεφαλὴν της εἰς τὴν χεῖρά της καὶ ἔπειτα ἐπανελάμβανε μὲ τὸν ἴδιον παραπονετικὸν καὶ μονότονον ἦχον τὸ θλιβερὸν μοιρολόγι της.

★

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθησαν βήματα, ὁ δὲ ζωγράφος εἶδε ὀπισθεν φορτωμένου ὄνου ἐρχόμενον τὸ παιδίον τοῦ μύλου.

Διηυθύνθη πρὸς αὐτὸ καὶ ἠρώτησε:

—Τί ἔχει αὐτὴ ἡ γυναῖκα, παιδί μου;

—Δὲν ἄκουσες τὸ τραγοῦδί της; τὸ λέγει τί ἔχει· Εἶν' ἓνας μῆνας τώρα, τὰ δύο παιδιὰ της, ὁ Βαγγέλης καὶ ὁ Μῆτρος, πῆγαν κάτω 'ς τὴν ἀμπολὴ νὰ πιάσουν ψάρια· ὁ οὐρανὸς ἦτανε μαῦρος· τὰ σύννεφα γεμάτα μπόρα.—Μὴν πᾶτε, παιδάκια μου, τοὺς εἶπε ἡ μάνα τους, ἡ κυρά. Αὐτὰ δὲν τὴν ἀκούσαν· μὰ τοὺς βγήκε σὲ κακὸ ἡ κακοκεφαλιά τους. Ἐξέσπασαν ξάφνου τὰ σύννεφα· ἔβρεξε πολὺ 'ς τὰ βουνά, κατέβασε τὸ ποτάμι, ἐκατρακύλισε κοτρώνια, ξεριζώσε δένδρα· τὰ παιδιὰ ἀνέβηκαν σὲ μιά μὴλιά· μὰ τὸ ρέμμα τὴν ξεριζώσε καὶ μαζί μ' αὐτὴ τὰ πῆγε ὡς κάτω ποῦ στρίβει τὸ ποτάμι. Ἐβράδυσσε, ἐνύκτωσε, ἦλθαν τὰ μεσάνυχτα· καρτερᾷ μὲ λαχτάρια ἡ ἄτυχη μάνα, μὰ τὰ παιδιὰ της δὲν φαίνονται· τρέχομε μὲ φανάρι 'ς

ὅλο τὸ μάκρος τοῦ ποταμίου· καὶ ἡ κυρά ὅλο κλαίει καὶ μαδᾷ τὰ μαλλιά της. Τὴν αὐγὴ τὰ βρήκαμε ἀγκαλιασμένα ἀνάμεσα 'ς τὰ κλαδιὰ τῆς μὴλιάς· τὸ νερὸ τὰ εἶχε ῥίξει· πνιγμένα σὲ μιά κόχην τοῦ ποταμίου καὶ τὸ πρόσωπόν τους ἦτο σκεπασμένο μὲ λάσπη· τότε ἡ κυρά ἔγινε σὰν τρελλή, ἔβαλε τὸ κεφάλι τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἓνα της γόνατο, τοῦ ἄλλου εἰς τὸ ἄλλο καὶ ἄρχισε νὰ τα κλαίῃ.

Ἀπὸ τότε κάθε μέρα πάγει σ' αὐτὸ τὸ μέρος καὶ σκύδοντας 'ς τὸ ποτάμι ποῦ τῆς ἐπνίξε τὰ παιδιὰ της, λέγει πάντα τὸ ἴδιο μοιρολόγι.

★

Ὁ νέος ζωγράφος συνεκινήθη βαθύτατα. «ὦ! ποῖαν ὠραίαν ζωγραφίαν θὰ ἔκαμνε ἂν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμίου ἐξωγράφιζε τὴν μαυροφορεμένην ἐκείνην μητέρα, θρηνοῦσαν τὰ δυστυχῆ παιδιὰ της. Ὅτ' ἐγίνετο διαφορετικὴ ἡ εἰκὼν του, ἀλλὰ θὰ εἶχε περισσότερον πάθος, θὰ συνεκίνηε περισσότερον.

Ἡ ἄτυχη μάνα ἐξηκολούθει μὲ σπαρακτικὸν τόνον τὸ μοιρολόγι της· ὁ δὲ νέος ζωγράφος ἀπομακρυνόμενος ἤκουε τοὺς τελευταίους στίχους γεμάτων πόνου καὶ ἀπελπισίαν, βρεγμένους εἰς τὰ δάκρυα τῆς μητρικῆς στοργῆς, ὡς οἱ κλώνοι τῆς ἰτέας εἰς τὸ νερὸν τοῦ ποταμίου:

Ποῖα μάνα εἶχε δυὸ παιδιὰ κ' ἐφαροκυνηγοῦσαν;
Πέτε της μὴν τὰ καρτερὰ καὶ μὴν τὰ παντεχαῖν!...

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΣ

ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Μὲ μάτια δακρυσμένα,
Χωριό μου ποθητό,
Ἐν ὅσῳ ζῶ ἐσένα
Μονάχα θὰ ζητῶ.

Ὁ ἥλιος σοῦ χρυσώνει
Τὰ γιούλια τοῦ βουνοῦ
Κ' ἡ νύκτα καμαρώνει
Μέσ' 'ς τὰστρα τοῦρανοῦ.

Καὶ βάζουν κάθε σκόλη
Καινούρια φορεσιά
Οἱ χωριανοί μας ὅλοι
Καὶ πᾶν 'ς τὴν ἐκκλησιά.

Μὲ μάτια δακρυσμένα,
Χωριό μου ποθητό,
Ἐν ὅσῳ ζῶ ἐσένα
Μονάχα θὰ ζητῶ.

Καὶ βόσκουνε κοπάδια
Ἀρνάκια καθαρὰ
Μέσ' 'ς τ' ἀνθηρὰ λιβάδια
Σὲ χόρτα δροσερά.

Ἀχ! θὰ 'θυμοῦμαι αἰώνια
Μὲ τέρψι μουσική
Τὰ παιδικὰ μου χρόνια
Ποῦ πέρασα ἐκεῖ.

Μὰ ἔχω μίαν ἐλπίδα
Πῶς θάλλω ἓνα πρῶτ'
Ἐκεῖ που πρωτοεῖδα
Τὸ φῶς καὶ τὴ ζωή.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

[Ο Γκαίτε, περί της παιδικής ηλικίας του οποίου ὁ ἀναγνώστης σήμερα εἰς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ, εἶνε ὁ μέγιστος ποιητὴς τῆς Γερμανίας. Τὰ ἔργα του κυκλοφοροῦσι κατὰ ἑκατομμύρια ἀντιτύπων, καὶ εὐρίσκονται ταυτοχρόνως εἰς τὰ αὐτοκρατορικά ἀνάκτορα καὶ εἰς τοὺς πενιχρότερους οἰκίσκους, τῶν χωρίων. Καὶ τὰ παιδιά ἀκόμη ἐν Γερμανίᾳ ἀγαπῶσι τὸν Γκαίτε ἂν καὶ δὲν δύνανται νὰ ἐννοήσωσι τὰ βαθέα καὶ φιλοσοφικά ἔργα του· τὸν ἀγαπῶσι διότι ὁ μέγας ποιητὴς ἔγραψε τρυφερώτατα ποιήματα διὰ τοὺς παῖδας. Εὐτυχεῖς οἱ Γερμανοπαῖδες οἱ τρεφόμενοι μὲ τοιαύτην θαυμασίαν ποιησιν ἐκ μιᾶς τῶν ἡλικίας!.. Ο Γκαίτε συνέγραψε εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ φιλολογικὰ εἶδη, καὶ εἰς ὅλα διέπρεψεν ἀναφανείς ἐξοχος λυρικός πρὸ πάντων ποιητῆς, καὶ δραματικὸς συγγραφεὺς, καὶ μυθιστοριογράφος, καὶ κριτικός. Ὑπῆρξεν ὁ θεμελιωτὴς τῆς Γερμανικῆς φιλολογίας ὁ καθαρὴς αὐτὴν τῆς κενικῆς ἐπιδράσεως. Ἠγάπα δὲ μετὰ πάθος τὰς καλὰς τέχνας, παιδίον δ' ἀκόμη μίαν φοράν εἶχε γράψῃ λαμπρὰν κρίσιν περὶ εἰκόνων τινῶν.

Ἐλάτρευσ τὸν ἀρχαῖον ἑλληνικὸν βίον καὶ τόνον εἶχε προσοικειωθῇ τὸ πνεῦμα τῶν ἀρχαίων, ὥστε ἔγραψε τὴν *Ἰφιγένειαν ἐν Ταύροις*, τραγῳδίαν τὴν ὅποιαν νομίζει τις ὅτι ἐποίησεν ἀρχαῖος ποιητὴς σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου καὶ ὅχι ποιητῆς τῶν νεωτέρων χρόνων. Τὰ ἐξοχώτερα ἔργα τοῦ Γκαίτε ἔτινα θυμῶς οἶλος ὁ κόσμος καὶ τὰ ὅποια θέλουσι θαυμάζει οἱ αἰῶνες εἶνε, ἐκτὸς τῶν θαυμασίων λυρικῶν του ποιημάτων, ὁ *Φάουστ*, ὁ *Βέρθερ*, ὁ *Ἑρμαννος* καὶ ἡ *Δωροθέα*, ὁ *Βίλχελμ Μάστερ* ὁ *Γκαίτε* φὸν *Βερλινγκκερ* κτλ.] Α. Π. Κ.

Η ΜΗΤΗΡ ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

Πρὸ 130 ἐτῶν εἰς τὴν παλαιὰν ἀλλὰ ωραίαν πόλιν τῆς Γερμανίας Φραγκφούρτην ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Μάιν, ἐγεννήθη παιδίον τι εἰς τὸ βάπτισμα τοῦ οποίου ὅλαι πιστεύω αἱ καλαὶ Νύμφαι αἱ χαρίζουσαι τὰ προτερήματα εἰς τὰ γεννώμενα παιδιά θὰ παρευρέθησαν ὡς νοναί, ἀφοῦ ποτὲ δὲν ἐφάνη εἰς τὸν κόσμον παιδίον κοσμημένον μὲ τόσα πολλὰ καὶ λαμπρὰ χαρίσματα. Καὶ ὅμως ἐὰν εἰσθε τότε ἐν Φραγκφούρτῃ, μικροὶ μου ἀναγνώσται, καὶ εἴχετε γνωρισθῇ μὲ αὐτόν, καὶ εἴχετε παίξῃ μαζί εἰς τὸν κήπον, ἢ εἴχετε ὑπάγῃ με αὐτόν καὶ τὴν ἀδελφὴν του Κορνηλίαν νὰ ἐπισκεφθῇτε τὴν μάμμην του Τεζτῶραν, δὲν θὰ αἶς ἐφαίνετο πολὺ διαφορετικὸς ἀπὸ τὰ λοιπὰ παιδιά· οἱ ἄλλοι ὅμως ἄνθρωποι θὰ ἔδλεπον,

ἀπὸ τὴν μεγάλην καὶ ταχεῖαν πρόοδον τοῦ παιδίου ἐκείνου, σημεῖόν τι μεγαλοφυΐας, ἢ ὅποια κατέστησεν αὐτὸ κατόπιν μέγαν καὶ ἐξοχὸν ἄνδρα τὸν ὅποιον θαυμάζουσιν ὅχι μόνον τὰ τόσα ἑκατομμύρια τῶν Γερμανῶν ἀλλὰ καὶ ὅλος ὁ κόσμος.

Τὸ παιδίον τοῦτο ὠνομάζετο Ἰωάννης Βόλφκαχ. Γκαίτε, ἀλλὰ συνήθως τὸν ἐκάλουν μόνον Βόλφκαχ. Ἐγεννήθη τὴν 28 Αὐγούστου 1749· ἀλλὰ διὰ νὰ

καταλάβετε καλλίτερον τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τοῦ Γκαίτε, πρέπει νὰ σὰς ὁμιλήσω κατὰ πρῶτον περὶ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων του. Ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους ἡγάπα περισσότερο τὴν ἀδελφὴν του Κορνηλίαν, ἢ ὅποια ἦτο παντοτεὶνὴ σύντροφος εἰς τὰ παιγνίδιά του. Εἶχε καὶ ἄλλους ἀδελφούς, ἀλλ' οὗτοι ἀπέθανον πολὺ μικροί, ὥστε μόνον ὁ Βόλφκαχ καὶ ἡ Κορνηλία ἔμειναν καὶ ἐμεγάλωσαν μαζί. Ὁ πατὴρ τῶν ἦτο σοδαρὴς καὶ αὐστηρὸς ἄνθρωπος. Ἠγάπα πολὺ τὰ τέκνα του καὶ εἶχε ἀποκλειστικὴν φροντίδα πῶς νὰ τὰ ἀναθρέψῃ καὶ νὰ τὰ ἐκπαιδεύσῃ καλὰ. Τὰ ἐμάνθανε νὰ εἶνε φιλόπονα, ἐπιμελῆ, καὶ ἐγκρατῆ—ὅλα δηλαδὴ τὰ

καλὰ πράγματα, τὰ ὅποια πρέπει νὰ ἔχουν τὰ παιδιά. Ἐλθσμένοι ὅμως ὅτι τὰ παιδιά ὅχι μόνον ἀγαποῦν νὰ παίζουν, ἀλλ' ὅτι πρέπει καὶ νὰ τοῖς ἐπιτρέπουν καὶ νὰ παίζουν, ὅταν πρέπη διὰ τοῦτο ὅσας διασκεδάσεις τοὺς ἔκαμνεν, ἦσαν περισσότερο πρὸς διδασκαλίαν παρὰ πρὸς εὐχαρίστησιν· ἀλλ' ἡ μήτηρ τῶν, ἥτις ἦτο ἑκτακτὸς γυνή, ἐγνώριζε νὰ μετριάξῃ τὰ πράγματα καὶ νὰ εὐχαριστῇ τὰ δύο τῆς τέκνα χωρὶς νὰ προσκρούῃ καὶ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ πατρός. Ἡ μήτηρ δὲν ἦτο τόσο γράμματισμένη ὡς ὁ σύζυγός της, ἀλλ' ἦτο εὐφυὴς καὶ ἐνάρετος, μὲ γλυκὺν χαρακτήρα καὶ καθαρὰν καρδίαν· ὁ Βόλφκαχ, ὅστις τῆς ὁμοίαζε πολὺ κατὰ τὸν χαρακτήρα, ποτὲ δὲν ἐλθσμόνησε, εἰς ὅλον του τὸν βίον, τί ἐχρεώσται εἰς τὴν καλὴν ἐκείνην μητέρα.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν τεσσάρων τούτων, ἐν τῇ οἰκο-

γενεῖα ἦτο καὶ ἡ γραῖα μάμμη, ἡ μήτηρ τοῦ πατρός τοῦ Γκαίτε, ἢ ὅποια ἔμενε πάντοτε εἰς τὰ δωμάτια τῆς καίμενα εἰς τὸ ἱσόγειον πάτωμα· οἱ μικροὶ ἐγγονοὶ τὴν ἐπεσκέπτοντο καθ' ἡμέραν καὶ διήρχοντο μερικὰς ὥρας παίζοντες εὐχαρίστως. Ἐκτὸς τούτου ὁ Γκαίτε εἶχε καὶ πάππον καὶ μάμμην ἐκ μητρός οἱ ὅποιοι ἔμενον εἰς ξεχωριστὴν μεγάλην οἰκίαν μὲ ὠραίον κήπον γεμάτον ἀπὸ δένδρα καὶ ἄνθη.

Ὁ Βόλφκαχ καὶ ἡ Κορνηλία κατέκλουν μὲ τοὺς γονεῖς τῶν εἰς ἀρχαίαν οἰκίαν, τόνον περιεργον καὶ ἀκατόνιστον, ὅσον δὲν εἴμπορεῖ τις νὰ φαντασθῇ· ἡ οἰκία ἐκείνη ἦτο πολὺ κατάλληλος διὰ τὸ κρυφτό· κανεὶν δωματίον δὲν ἦτο ὁμοῖον μὲ τὸ ἄλλο· τὰ παιδιά εἴμπορουσαν ν' ἀναβαίνουν κλίμακας, καὶ νὰ εὐρίσκουν παντοῦ ποικιλίαν. Τὸ κάτω πάτωμα ἦτο ἀκριβὴς ἱσόγειον, ἐν δὲ δωματίον αὐτοῦ ἐχωρίζετο ἀπὸ τὸν δρόμον μὲ μόνον ξυλῖνας κιγκλίδας, ὥστε ὁμοίαζε μᾶλλον μὲ μὲγάλον κλωβὸν· τοιαῦτα δωματία φαίνονται εἰς ἡμᾶς παράξενα, ἀλλ' ἐν Φραγκφούρτῃ ἐσυνεθίζοντο τότε πολὺ· διότι ἐκεῖ τὸ καλοκαίρι ἐκάθοντο αἱ κυρίαι τῆς οἰκίας καὶ ἔρραπτον ἢ ἐπλεκον συνομιλοῦσαι, ἐκεῖ ὁ μάγειρος ἡτοίμαζε τὰ γλυκίσματα, ἐκεῖ τὰ παιδιά εἶχον τὰ παιγνίδιά των, καὶ οἱ γείτονες ὅταν ἐπερνοῦσαν, ἐστέκοντο ἐκεῖ καὶ ἔλεγον τὴν φιλικὴν καλημέραν. Ἐν γένει τὸ περιεργὸν ἐκεῖνο δωματίον ἦτο πολὺ εὐχάριστον, ὥστε κητοπιν ἀπὸ πολλὰ ἔτη ὁ Γκαίτε ἔγραψε περὶ αὐτοῦ «ὠφελήθην πολὺ ἀπὸ τὸ δωματίον ἐκεῖνο, διότι μὲ ἔκαμε ν' ἀγαπῶ τὸν ἐλεύθερον ἀέρα.»

Ἀλλ' ἂς ἔλθωμεν τώρα νὰ ἴδωμεν πῶς ἀντετάγη καὶ ἐμεγάλωσεν ὁ Βόλφκαχ ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ· ὅταν ἔγινε πέντε περίπου ἐτῶν, ἤρχισε ὀλίγον κατ' ὀλίγον ν' ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ γράφῃ· ἔγραψε δὲ ὅχι μόνον τὰ γερμανικά, ἀλλὰ καὶ τὰ λατινικά· ὀκτὼ ἐτῶν ἔκαμνεν ἐκθέσεις, καὶ μάλιστα πολὺ

καλὰς, εἰς τρεῖς γλώσσας, καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀκόμη! Ἰταλικά δὲν τὸν εἶχον διδάξῃ, ἀλλ' αὐτὸς ἀκούων ἀπὸ τὸν διδάσκαλον τῆς ἀδελφῆς του, ἔμαθε μόνος ἀρκετὰ· ἡγάπα δὲ πολὺ τὰ γράμματα, ἦτο γεννημένος μὲ φιλομάθειαν, καὶ εἶχε τόσην εὐκολίαν ν' ἀντιλαμβάνηται ὅ,τι τοῦ ἔλεγον, ὥστε οἱ συμμαθηταὶ του τὸν ἐθαύμαζον.

Πλησίον τῆς οἰκίας τοῦ Γκαίτε ἐκάθηντο εἰς τινα γωνίαν γέροντες ὅστις ἐπώλει παλαιὰ βιβλία· ὁσά-

κις λοιπὸν ὁ Γκαίτε διήρχετο μὲ τὴν ἀδελφὴν του Κορνηλίαν ἀπ' ἐκεῖ ἐστέκετο καὶ παρετήρει ὅλα τὰ περιεργὰ βιβλία, ἐνῶ τὰ ἄλλα παιδιά δὲν ἐδίδον εἰς αὐτὰ προσοχήν.

Ὅταν ὁ Βόλφκαχ ἦτο 4 ἐτῶν ἡ μάμμη τοῦ εἶχε χάριση· ὡς δὲ τὸν Χριστογέννητον ἐν ὠραίῳ θεατρικῷ μὲ σκηνας, αὐλαίαν καὶ ἡθοποιοὺς κούκλας· ὁ Βόλφκαχ δὲν ἤμποροῦσε νὰ σταθῇ ἀπὸ τὴν χαρὰν διὰ τὸ δῶρον· ἐν ᾧ ἐπαίξε μὲ αὐτὸ εἶχε μόνος του ἐπινοήσῃ διάφορα δράματα, τὰ ὅποια αἱ κούκλαι παρίστανον μόναι των· πῶς ἐφαίνετο τὸ μέγα πνεῦμα εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην παιδικὴν κεφαλὴν!

Ἠμέραν τινα ἐνῶ ἡ μήτηρ του ἐστέκετο εἰς τὸ παράθυρον, εἶδε τὸν μικρὸν υἱὸν τῆς μαζί μὲ ἄλλα παιδιά, καὶ ἐμει-

δία διὰ τὸ ἀρεμάνιον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄφρος μὲ τὸ ὅποιον ἐδάδιζεν· ὅταν κατόπιν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν, τὸν ἠρώτησεν ἂν θέλῃ κατὰ τὸ βᾶδισμα νὰ διακρίνεται ἀπὸ τὰ ἄλλα παιδιά. «Ἀρχίζω ἀπὸ τὸ βᾶδισμα» ἀπήντησεν ὁ μικρὸς Βόλφκαχ, «βραδύτερα ὅμως θὰ διακρίνωμαι κατὰ πολλὰ ἄλλα.»

Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους εἶχε γίνῃ πόλεμος τῆς Γαλλίας μὲ τὴν Γερμανίαν, οἱ δὲ Γάλλοι κατέλαβον τὴν Φραγκφούρτην, ὅπου ἔμειναν τρία περίπου ἔτη· καθὼς δὲ συμβαίνει εἰς τοιαύτας περιστάσεις, οἱ γάλλοι ἀξιωματικοὶ ἔμειναν ἕκαστος εἰς μίαν γερμανικὴν οἰκογένειαν. Εἰς τὴν οἰκίαν λοιπὸν τοῦ Βόλφκαχ ἔτυχε νὰ ἔλθῃ εἰς καλὸς ἀνώτερος ἀξι-

Ο ΓΚΑΙΤΕ

ωριακός, ὅστις γνωρίζας τὸν μικρὸν παῖδα ἠθάνθη πολλὴν συμπάθειαν διὰ τὴν εὐφυΐαν καὶ ἐπιμέλειάν του· ὁ ἀξιωματικὸς τὸν ἐσύστησε καὶ εἰς ἄλλους συμπατριώτας του γάλλους, καὶ οὕτως ὁ Βόλφκαγκ ἔμαθε νὰ ὁμιλῇ λαμπρὰ τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν με αὐτοῦς. Ὅτε τέλεις εἰ γάλλοι ἔβουλον ἀπὸ τὴν Φραγκ-φούρτην, ὁ Βόλφκαγκ ἦτο 13 ἐτῶν· ἐπεδόθη λοιπὸν πάλιν εἰς τὰς σπουδὰς του, τὰς ὁποίας ἡ κατονὴ εἶχεν ὀλίγον ἐμποδίσῃ· ἔμαθε τότε καὶ δύο ἀκόμη γλώσσας, ἀγγλικὰ καὶ ἐβραϊκά, ἐσπούδασε τὰ μαθηματικά καὶ τὴν ἱστορίαν· ἐνησχολήθη εἰς τὴν μουσικὴν καὶ ζωγραφικὴν, ἀλλὰ πρὸ πάντων εἰς τὴν

ποίησιν. Ὁ Βόλφκαγκ Γκαίτε δεκαεὶς ἐτῶν μετέθετο εἰς Λειψίαν, ὅπου κατετάχθη εἰς τὸ γυμνάσιον. Ἀπὸ τότε πλέον παύει ἡ παιδικὴ του ἡλικία, καὶ ἀρχίζει νέος βίος, νέον στάδιον ἐπίσης πολὺ διδακτικὸν καὶ ενδιαφέρον. Ὁ Βόλφκαγκ ὑπερεῖχε τῶν συμμαθητῶν του κατὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν συμπεριφορὰν. Ὁρᾶτον ἀνάστημα, γλυκεῖα ὄψις, εὐχάριστος συναναστροφὴ, κελὴ καρδία, ἀλλὰ πρὸ πάντων νοῦς ἔκτακτος, ἦσαν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ μεγάλου τούτου γερμανοῦ ποιητοῦ, τὸν ὁποῖον Οὐμαῖζει ὁλος ὁ κόσμος μέχρι σήμερον.

Η. ΔΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΕΥΛΟΥΡΓΟΣ

Σκυμμένος με μαλλιά λευκά,
Λευκά καὶ σουφρωμένα φρύδια,
Τὰ ξύλα, δὸς του πελεκᾷ,
Καὶ ροκανίζει τὰ σανίδια.

Ἐχει τρυπάνι σουδλερά,
Κ' ἔχει γυαλιστερό ροκάνι—
Τί πολεμάει σοβαρὰ
Ὁ Γέρο-ξυλουργός, τί κάνει;

Κάμνει μιὰ θύρα νὰ σφαλοῦν,
Κ' ἓνα παράθυρο νὰ βλέπουν.
Κάμνει ἐπιπλα νὰ μὴ χαλοῦν,
Ἀλλὰ συγχρόνως καὶ νὰ πρέπουν.

Κι' ὅταν ἀδιάζει ἀπ' ὅλ' αὐτά,
Ποῦ παραγγέλλουν τόσοι ξένοι,
Βαθειὰ στὸν νοῦ του μελετᾷ
Μιὰν ἐργασία, ποῦ τοῦ μένει.

Σὲ μιὰ γωνιά μοναχικὴ
Τὰ μάτια προσηλώνει μ' ἔννοια·
Ἐδῶ εἶνε κάποια ξυλικὴ
Κάποια σανίδια καρυδένια

Τὰ δυὸ σανίδια εἶνε μικρά
Κ' ἰσόπλατ' ἀπὸ κάθε μέρος.
Τὰ τέσσαρα μακρά, μακρά,
Ὅσο μακρὺς εἶνε κι' ὁ γέρος.

Τὰ μελετᾷ με προσοχή,
Με προσοχὴ τὰ ἐξετάζει,
Κι' ὅπου ἰδῇ καμμιὰ ἐσοχὴ
Τὴν ροκανίζει, τὴν ἰσιάζει—

Γιὰ ποῖον πελάτη τὴν κρατεῖ,
Γιὰ ποῖον σκοπὸ τὴν περιμένει,
Τὴν ξυλικὴ τὴν διαλεκτὴ
Εἰς τὴν γωνιά καλοθεμένη;

Γιὰ ἓνα ἐπίσημο σκοπὸ
Ἀναμφιβόλως τὴν φυλάττει·
Μὰ εἰν' ἀνάγκη νὰ σᾶς πῶ
Γιὰ ποῖον τὴν διάλεξε πελάτη;

Κάποτε ὁ γέρος τὸ λαλεῖ
Ἀφηρημένος αὐτοῦ πέρας·
«Ἐγέρασα παρὰ πολὺ—
Θὰ χρειασθοῦνε καμμιὰ μέρη!...»

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ὁ ἄσματος σκόρπιζει τὸν χρυσὸν ὡς κοπρίαν καὶ ὁ φιλάργυρος συνάζει τὴν κοπρίαν ὡς χρυσόν.

Ἡ ἀταξία καὶ ἡ φαντασιοπληξία κάμνουν περισσότερους πτωχοὺς παρὰ αἱ ἀληθεῖς ἀνάγκαι.

Ἐν μόνον ψεῦδος ἀναμειγμένον με ἀληθείας καθιστᾷ καὶ ταύτας ὑπόπτους.

Οἱ ὑποκριταὶ ὅπως αἱ μέλισσαι ἔχουσι τὸ μέλι εἰς τὸ στόμα καὶ φυλάττουν κεκρυμμένον τὸ κέντρον των.

Ὁ ἄνθρωπος ἐγεννήθη διὰ νὰ ἐνεργῇ· ἡ ἀδράνεια εἶνε πρόωρος θάνατος.

Τὸ καπηλεῖον εἶνε μέρος εἰς τὸ ὁποῖον πωλοῦν τὴν παραπροσύνην κατὰ φιᾶλας.

ΟΙ ΔΥΟ ΔΡΟΜΟΙ

Διδάσκαλός τις ἦτο μίαν ἡμέραν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς παραδόσεως ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν του, οἱ ὁποῖοι ἠὺχαριστοῦντο πολὺ νὰ τὸν ἀκούσιν, διότι τὰ μαθήματα τοῦ ἦσαν συγχρόνως καὶ διδακτικὰ καὶ εὐχάριστα. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην περὶ τῆς ὁποίας ὠμιλοῦμεν, τοῖς ἔκαμε λόγον περὶ τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς μυστικῆς φωνῆς τῆς καρδίας.

Ὅτε ἐτελειώσεν, εἶπε:

—Ποῖος ἀπὸ σᾶς εἴμπορεῖ νὰ μοῦ παραστήσῃ με ἄλλας λέξεις αὐτὸ τὸ ὁποῖον σᾶς εἶπα;

Τότε εἰς ἓκ τῶν μαθητῶν ἐσηκώθη καὶ εἶπε:

—Θαρρῶ πως ἐγὼ εἴμπορῶ νὰ θὰ εἶνε σωστή.

—Λέγε, καὶ θὰ σου εἰπῶ ἂν εἶνε σωστή, ἀπήντησε με ἀγαθότητα ὁ διδάσκαλος.

Καὶ τὸ παιδίον ἐξέφρασε τὴν ἰδέαν του διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων:

—Παρομοιάζω τὴν ἡσυχίαν τῆς καλῆς συνειδήσεως καὶ τὴν ταραχὴν τῆς κακῆς με τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον ἔκαμα εἰς δύο διαφόρους περιστάσεις. Ὅταν ἦτο ἐπανάστασις εἰς τὴν Θεσσαλίαν οἱ Τούρκοι ἐπῆραν διὰ τῆς βίας τὸν πατέρα μου με τὸ ἄλογόν του. Ἡ μητέρα μου ἔκλαιε καὶ ἦτο ἀπελπισμένη καὶ ἡμεῖς ἐκλαίμεν ὅπως ἐκείνη, καὶ με ἔστειλε νὰ μάθω τί εἶχε γίνῃ ὁ πατέρας μου. Δέν τον εὗρήκα, καὶ ἐπέστρεψα τὴν νύκτα καταλυπημένος. Ἦτο σκοτεινὴ νύκτα. Ὁ ἀέρας ἐφυσοῦσε ἀνάμεσα εἰς τὰ δένδρα. Ἐγὼ ἐσυλλογιζόμην ὅτι ποτὲ ἴσως δὲν θὰ ξαναἰδῶ πλέον τὸν πατέρα μου, καὶ δὲν εἴξευρα πῶς νὰ εἶπω εἰς τὴν μητέρα μου τὴν λυπηρὰν εἰδήσιν ὅτι δὲν εἶ-

ξευρα τί ἀπέγινεν ὁ πατέρας μου. Ἡ σκοτεινὴ ἐκείνη νύκτα μ' ἐτρόμαξε πολὺ καὶ ὁ τριγμὸς τῶν φύλλων τὰ ἑπεία παρέσυρεν ὁ ἀνεμὸς μ' ἔκαμαν νὰ ἀνατριχιάζω· καὶ ἔλεγα με τὸν νοῦν μου: Ἔτσι θὰ εἶνε ἐκεῖνός που δὲν ἔχει ἡσυχὴ τὴν συνειδήσιν του.

—Παιδιά, ἀνέκραξεν ὁ διδάσκαλος, ἠθέλατε εἰς τὸ μέσον φοβερὰς νυκτὸς νὰ τρέχετε νὰ ζητῆτε τὸν πατέρα σας καὶ νὰ μὴ τον εὕρισκετε καὶ ν' ἀκούετε τὸν ἀνεμὸν νὰ βογγᾷ καὶ τ' ἄγρια θηρία νὰ μουγκρίζουν;

—Ὁ, ὅχι, ἀπήντησαν τὰ παιδιά με φωνὴν γεμάτην φόβου.

Ὁ συμμαθητὴς των ἐξηκολούθησε τὴν διήγησίν του:

—Μίαν ἄλλην φορὰν, εἶπε, ἐπήγαινα τὸν ἴδιον δρόμον με τὴν ἀδελφὴν μου. Ἐπεστρέψαμεν ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ ἐφέραμεν πολλὰ ὠραία πράγματα διὰ τὴν ἐορτὴν τῆς μητέρας. Ἦτο νύκτα, ἀλλὰ ὠραία νύκτα τῆς ἀνοιξέως καὶ ὁ οὐρανὸς ἦτο καθαρὸς καὶ ἡ σελήνη ἔλαμπεν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ παντοῦ ἦτο μαγευτικὴ ἡσυχία. Εἰς τὴν σιωπὴν τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἠκούετο μόνον τὸ ψιθύρισμα ἑνὸς βυακίου τὸ ὁποῖον ἔτρεχε σιγανὰ, καὶ τὸ κελάδημα τοῦ ἀηδονίου τὸ ὁποῖον ἦτο κρυμμένον μέσα εἰς τὸ δάσος. Ἐπεριπατοῦσαμεν ἡ ἀδελφὴ μου καὶ ἐγὼ τὸσον εὐχαρίστημένοι ὥστε μόλις ὠμιλοῦσαμεν· ὁ καλὸς πατήρ μας ἦλθεν εἰς ἀπάντησίν μας καὶ τότε εἶπα με τὸν νοῦν μου: Ἔτσι θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο ἡ ἡσυχὴ συνειδήσεως τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου.

—Πολύ ὀρθά, εἶπεν ὁ διδάσκαλος, εἶνε αἱ δύο παρομοιώσεις σου, παιδί μου.

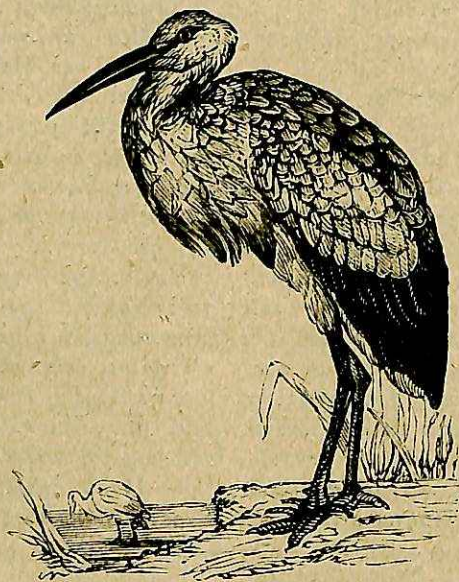
ΠΕΛΑΡΓΟΣ Ο ΛΕΥΚΟΣ

Πελαργὸς ὁ λευκός, κοινῶς Λέλεκας, τάσσεται εἰς τὰ πάρυδρα πτηνὰ, εἰς τ' ἀγαπῶντα νὰ ζῶσι πλησίον τῶν ὑδάτων καὶ τρέφονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τῶν εὕρισκομένων ἐντὸς τῶν ὑδάτων ζώων, σκυλήκων, βατράχων, ἰχθύων κλπ. Ὁ Πελαργὸς ἔχει ράμφος μακρὸν, σκέλη μακρὰ καὶ πτέρυγας μικροτάτας. Τὸ χρῶμα αὐτοῦ εἶναι λευκὸν ὀλίγον σκοτεινόν, ἐκτὸς τῶν μεγάλων πτερῶν τῶν πτερύγων τὰ ὁποῖα εἶνε μελανὰ, οἱ πόδες του ἔχουσι τὸ χρῶμα τοῦ αἵματος. Εἶναι πτηνὸν ὑψηλὸν περὶ τὸν ἓνα καὶ ἡμισυ πῆχυν, ἂν δὲ μετρήσωμεν καὶ τὰς δύο πτέρυγας ἀνοιχτάς θὰ εὕρωμεν μῆκος σχεδὸν τριῶν πῆχεων. Ὁ Πελαργὸς εὕρεται εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, λείπει μόνον εἰς τὰ βορειότατα, καὶ παρ' ἡμῖν ἄλλοτε εὕρετο εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, σήμερον ὅμως μόνον εἰς τινὰς χώρας, τὴν Λαμίαν τὴν

Θεσσαλίαν καὶ Ἡπειρον, ἀλλὰ εἰς πολὺ μικρότερον ἀριθμὸν τὴν ὥστε ὅτε οἱ Τούρκοι εἶχον τὰς χώρας ταύτας. Καὶ τοῦτο, διότι οἱ Τούρκοι προστατεύουσι τοὺς πελαργούς θεωροῦντες αὐτοὺς, καὶ δικαίως, ὡς ζῶντα ὠφέλιμα, ἐν ᾧ ἡμεῖς τοὺς καταδιώκομεν.

Οἱ Πελαργοὶ ἐρχονται παρ' ἡμῖν συνήθως κατὰ μῆνα Μάρτιον καὶ ἀναχωρεῖσι πάλιν κατὰ μῆνα Αὐγούστον. Ὅταν ἔλθωσι κατὰ Μάρτιον οἱ πελαργοὶ δύναται τις σχεδὸν νὰ εἶνε βέβαιος, ὅτι παρήλθε πλέον καθ' ὅλοκληρίαν ὁ χειμὼν. Μόλις φθάσουσιν οἱ πελαργοὶ ἀρχίζουσι νὰ ἐπιδιορθώσωσι τὴν φωλεάν φέροντες κλάδους, πάντοτε δ' ἐπανέρχεται τὸ αὐτὸ ζεῦγος εἰς τὴν παλαιάν του φωλεάν. Καὶ ὁ ἄρρην καὶ ἡ θήλεια φέρουσι κλάδους, μόνον ὅμως ἡ θήλεια στρώνει αὐτοὺς· τόσῳ δὲ καλῶς ἐργάζονται ὥστε εἰς ὀκτὼ ἡμέρας κατασκευάζουσι νέαν φωλεάν,

έντος δὲ δύο ἐπιδιορθώνουσι τὴν παλαιάν· ὅταν κτί-
ζωσι τὴν φωλεάν, ἐπειδὴ ὑποπτεύονται τὸν ἰδιοκτή-
την τῆς οἰκίας, ἐν ᾧ ὁ εἰς πελαργὸς φέρει τὸ ὕλι-
κὸν ὁ ἕτερος φυλάττει. Περὶ τὰ μέσα τοῦ Ἀπριλίου
ἡ θήλεια τίκει τὸ πρῶτον ὠόν, καὶ μετὰ τινος ἡμέ-
ρας καὶ τὰ λοιπὰ τρία ἢ τέσσαρα. Τὰ ὠὰ ταῦτα
ἔχουσι κίλφος λεῖον καὶ λεπτόν, χρῶμα δὲ λευκὸν
κιτρινίζον ὀλίγον. Ἡ θήλεια ἐπὶ μόνῃ ἐπὶ εἰκο-
σι ὀκτὼ ἕως τριάκοντα ἡμέρας, κατὰ τὸ διάστημα
τοῦτο ὁ ἄρρην τὴν τρέφει τὴν προστατεύει καὶ σπα-
νίως ἀείνει τὴν φωλεάν. Ὅταν ἐκκολαφθῶσιν οἱ
νεοσσοί, ἡ στοργὴ τῶν γονέων αὐξάνει καὶ οὐδέποτε
καὶ οἱ δύο ὁμοῦ ἀφίησιν τὴν φωλεάν. Κατ' ἀρχὰς
τρέφουσι τὰ μικρὰ μὲ ἔντομα σκώληκας, βδέλλας,
κάμπας, ἀκρίδας, ἀργότερα

Ο ΠΕΛΑΡΓΟΣ

ὁμοῦ διδόντες εἰς αὐτὰ στερεω-
τέραν τροφήν. Οἱ γονεῖς ἐν
ἀρχῇ προσφέρουσιν εἰς τὰς
νεοσσούς τὴν τροφήν καὶ τὸ
ὕδωρ εἰς τὸ στόμα, ὅταν ὁμοῦ
μεγαλύνωσι ξερνῶσι ταύ-
την ἐμπρὸς τῶν καὶ ἐκείνοι
τρέφουσιν μόνοι. Κατὰ τὰς πρῶ-
τας ἡμέρας οἱ νεοσσοὶ κάλιν-
ται, βραδύτερον ἀνεγείρονται,
τότε οἱ γονεῖς φέρουσι νέους
κλάδους καὶ κυκλώνουσι τὴν
φωλεάν διὰ νὰ μὴ πίπτωσιν·
ὅπως ἐντελῶς αὐξηθῶσι χρειά-
ζονται δύο ὀλοκλήρους μῆνας·
περὶ τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς ταύ-
της, ἀρχίζουσι νὰ δοκιμάζωσι
τὰς πτέρυγας τῶν. Οἱ γονεῖς
φρίνονται ὑπερευχαριστημένοι
ἐκ τούτου, διδάσκουσιν αὐτούς,
ἐπαναλαμβάνουσιν ἐνώπιόν τῶν

πάσας τὰς κινήσεις τῆς πτήσεως. Μετὰ τὰ γυνά-
σια ταῦτα ἀρχοῦνται πετώντες μετὰ τῶν γονέων τῶν
εἰς τὰ περίεξ, καὶ ἐκάστην ἐσπέραν ἐπανέρχονται
εἰς τὴν φωλεάν. Μετ' ὀλίγον ὁμοῦ λησμονοῦσι τοῦτο
καὶ ἐγκαταλείπουσι τοὺς γονεῖς τῶν, τότε ὁμοῦ
πλησιάζει ἡ στιγμή κατὰ τὴν ὁποίαν ἐτοιμάζονται
ν' ἀναχωρήσωσιν· ὅταν φθάσῃ ἡ στιγμή αὕτη, πάν-
τες οἱ πελαργοὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους συναθροίζονται εἰς
ὁρισμένον μέρος, καὶ τότε πάντας τοὺς μὴ δυναμέ-
νους ν' ἀκολουθήσωσιν εἰς τὸ ταξίδιον φονεύουσι,
καὶ οἱ λοιποὶ ἀναχωροῦσι μεταβαίνοντες εἰς τὸ ἐσω-
τερικὸν τῆς Ἀφρικῆς.

Τὰ ἔθιμα τῶν πελαργῶν εἶνε ἐκ τῶν περιεργο-
τάτων, οἱ πελαργοὶ ἀγαπῶσι πάντοτε νὰ κτίζωσι τὰς
φωλεάς τῶν εἰς μέρη κατοικούμενα ὑπὸ τοῦ ἀνθρώ-
που, καὶ μάλιστα ἐπ' αὐτῶν τῶν οἰκιῶν· εἰς τινὰ
μέρη τῆς Γαλλίας καὶ Γερμανίας θεωρεῖται μεγίστη

εὐτυχία νὰ κτίσωσι τὴν φωλεάν αὐτῶν οἱ πελαργοὶ
ἐπὶ τινος οἰκίας, διὰ τοῦτο ὅπως τοὺς προσελκύσωσιν
θέτουσιν ἐπὶ τῆς καπνοδόχου τῆς οἰκίας παλαιὸν τινα
τροχὸν ἀμάξης· ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐκόλως δύναται νὰ
τοποθετηθῇ φωλεάν. Οἱ πελαργοὶ διακρίνουσι καλὴν
στὰς οἱ κάτοικοι πόλεως τινος τοῦ ἀγαπῶσιν ἢ ὅχι
ἀν' ἴδωσι τὸ πρῶτον μένουσιν, ἀλλ' εὖς μεταβαίνουν εἰς
ἄλλαν χώραν. Ὅταν μίαν φορὰν κατεσκευάσῃν εἰς
τι μέρος τὴν φωλεάν τῶν, ἐξοκολοῦσιν νὰ ἐρχωντα
εἰς τὴν ἰδίαν ἐπὶ μακρὰ ἔτη. Ὁ πελαργὸς εἶνε ὠφελι-
μώτατον πτηνόν, κατατρῶγον ἰδίως πάντα τὰ ἐρπε-
τά, ἰδίως βατράχους καὶ ὄφεις, προτοῦ καταφάγῃ
τὸν ὄριν τὸν κυτὰ διὰ τοῦ βάρφους δυνατὰ, κατοπιν-
τὸν πετὰ εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὸν καταπίνει· ὅταν πεινᾷ κα-

ταπίνει ζῶντας μικροὺς ὄφεις
οἱ ὅποιοι ὅταν κύπτει νὰ λάβῃ
τροφὴν ἐξέρχονται ἐκ τοῦ στό-
ματος. Ἐν ἰσθμῷ τις ὄφις
τὸν δαγκάσῃ, ὑποφέρει μίαν
ἢ δύο ἡμέρας μόνον, καὶ πά-
λιν ἐπαναλαμβάνει τὴν ὑγείαν
τοῦ· ὅταν ὁ πελαργὸς βαδίζει
τὸ βῆμα τοῦ εἶνε βραδύ καὶ
μετροῦμενον, κρατεῖ τὸ σῶμα
τοῦ ὑψηλὰ μὲ μεγάλην εὐγέ-
νειαν, ὅταν πετὰ δὲν κινεῖ τὰς
πτέρυγας τοῦ πολὺ καὶ σχε-
δὸν οὐδέποτε κουράζεται. Ἡ
φωνὴ τοῦ εἶναι βραχνή καὶ ὁ-
μιάζει πρὸς σύριγμα, μόνον
ὁμοῦ οἱ αἰχμάλωτοι πελαργοὶ
φωνάζουσιν, οἱ ἐν ἐλευθερίᾳ
ζῶντες ἄλλως πῶς ἐκφράζου-
σι τὰ αἰσθήματά τῶν. Συνή-
θως τὸ πτηνὸν φανερώνει τὴν
χαρὰν τοῦ, τοὺς φόβους τοῦ

καὶ πάντα ἐν γένει τὰ πάθη τοῦ, κροταλίζων τὰς
σιαγόνας τοῦ. Στρέφει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσ-
κα καὶ ἀρχίζει νὰ κυτᾷ τὴν μίαν σιαγόνα ἐπὶ τῆς ἄλ-
λης, ἐν ἀρχῇ βραδέως μετ' ὀλίγον ταχέως, ταχύτατα
καὶ πάλιν βραδέως. Διὰ τῶν κροταλισμῶν τούτων ἐκ-
φράζουσι τὴν χαρὰν, καὶ τὴν λύπην, τὴν στοργὴν πρὸς
τοὺς νεοσσούς καὶ τὸν ἔρωτα πρὸς τὸν πατέρα αὐτῶν.

Τοιοῦτος ὁ πελαργός, ἐν μόνον ἔχει κακόν, ὅτι
εἰς τὸ γένος αὐτοῦ θέλει πάντες νὰ εἶνε ὑγιεῖς καὶ
ῥωμαλέοι, δὲν ἐννοεῖ νὰ ὑπάρχουσιν ἀσθενεῖς, διὰ
τοῦτο καὶ τὰ παιδία τοῦ ὅταν δὲν δύνανται νὰ ἵπταν-
ται εὐκόλως, τὰ φονεύει καθὼς καὶ τοὺς ὁμοίους τοῦ
ὅταν δὲν δύνανται ν' ἀναχωρήσωσι, ἐπίσης δὲ εὐκό-
λως ὀργίζεται. Κατὰ τὰλλα ὁμοῦ εἶνε τὸ ὠφελι-
μώτερον πάντων τῶν πτηνῶν.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΤΟ ΕΛΑΤΤΩΜΑ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑΚΗ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΣ

ΟΝ γνωρίζετε τὸν Κωστάκη; Εἶνε χαριτωμένον παιδάκι
ἕως ἑπτὰ ἐτῶν, μὲ μεγάλα ἐξυπνα ὀμμάτια, καὶ ξανθὰ
μαλλία. Οἱ γονεῖς τοῦ τὸν ἀγαποῦν, ὁ διδάσκαλός τοῦ
τοῦ σημειώνει πάντοτε ἄριστα εἰς τὸν ἐλεγχόν τοῦ καὶ οἱ
φίλοι τῆς οἰκογενείας τοῦ τὸν θαυμάζουν ὅταν τὸν ἀπαν-
τοῦν εἰς τὸν δρόμον. Εἶνε λαμπρὸν παιδάκι ὁ Κωστάκης!

Καὶ ὁμοῦ τί χρῆμα!—ἔχει καὶ ἐν ἐλάττωμα. Εἶδατέ
ποτε μίαν κηλίδα ἐπάνω εἰς ἐν ὠραῖον μεταξὺ τὸν φόρε-
μα; Πῶς τὸ ἀσχημίζει! πῶς καταστρέφει ὅλην τὴν ἀξίαν
τοῦ! Τὸ ἴδιον ἀσχημίζει τὸν Κωστάκην τὸ ἐλάττωμα
τοῦ, ἐπίσης κατέστρεψε ὅλα τὰ ἄλλα προτερήματά τοῦ.

— Καὶ ποῖον ἦτο αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα;

— Ἦτο ὁ θυμός.

Ὅταν δὲν τῷ ἔκαμαν ὅ,τι ἤθελε, ὅταν ἀνθίσταντο εἰς
καμμίαν ἐπιθυμίαν τοῦ, ἢ τὸν δυσηρέστου ἀναπτε τοῦ

αἵματός του. ἤστραπτε τὸ βλέμμα του καὶ ἐξεστόμιζε ἕνα κακὸν λόγον.
— ὦ! πόσας φορές ἔκλαυσε δι' αὐτοὺς τοὺς κακοὺς λόγους ὁ Κωστάκης, ποσάκις μετε-
νόησε διότι εἰς τὴν στιγμήν τοῦ θυμοῦ τοῦ ἐμόλυνε τὸ στόμα τοῦ μὲ ἀπρεπῆ λόγια!
Πολλάκις εἶπε μὲ τὸν νοῦν τοῦ: — Νά, ἐτελείωσες· δὲν θὰ εἶμαι πλέον θυμώδης· γιατί ἔτσι
θὰ καταντήσω νὰ μὴ μ' ἀγαπᾷ κανεὶς, κανεὶς ὦ! εἶνε κακὸ πρᾶγμα ὁ θυμός, τὸ νοιώθω!...
Ἀλλὰ τὴν κατηραμένην ἐκείνην στιγμήν τοῦ θυμοῦ ἐλησμονεῖ τὴν ἀπόφασίν τοῦ.
Προχθὲς ἐν ᾧ ἐπαίζαν εἰς τὸν κήπον μὲ τὸν ἀδελφὴν τοῦ, τὴν Καλλιόπην, αὕτη, ἔχουσα
πρόσφατον εἰς τὴν ἐνθύμησίν της τὸ μάθημα τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας, εἶπεν εἰς τὸν Κωστάκην:
— Τί νὰ σοῦ πῶ, καίμενε Κωστάκη δὲν μ' ἀρέσει ὁ Ἰακώβ πού βρῆκε τὸν ἀδελφόν
τοῦ πεινασμένον καὶ τοῦ πῆρε τὰ πρωτοτόκια γιὰ ἕνα πιάτο φαῖν.
— Ὁ Κωστάκης ὁμοῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο μὲ τὸ μέρος τοῦ Ἰακώβ, ἀπήντησεν ἀρκετὰ τραχέως:
— Ὁ Ἡσαῦ ἦτο ἕνας λαίμαργος, καὶ καλὰ ἔπαθε ὅ,τι ἔπαθε!
— Καὶ ὁ Ἰακώβ, ἀπαντᾷ μὲ τόνον ἢ Καλλιόπη, ἦτο κακὸς ἀδελφός καὶ γι' αὐτὸ τὸν
ἐτιμώρησε ὁ Θεός!...

Αὐτὸ καὶ μόνον ἔφθασε. Τὸ αἶμα ἀνέβη εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ, καὶ χωρὶς νὰ συλλογισθῇ
ὅτι ἦτο δύο ἔτη μεγαλειότερος ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν τοῦ, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ ὅτι αὐτὸς
ἦτο ἀγόρι καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ κοράσιον, τὴν ἔσπρωξε μὲ τόσῃ βίαν ὥστε ἡ καίμενη ἢ
Καλλιόπη ἔπεσεν ἐπὶ τῆς ἄμμου τοῦ κήπου.

Τῆς ἦλθαν δάκρυα εἰς τὰ ὀμμάτιά της, ἀλλὰ δὲν ἔκλαυσε· παρατήρησε μόνον μὲ λύ-
πην τὸν Κωστάκην ὡς νὰ ἐλυπεῖτο διότι καὶ αὐτὸς ἦτο κακὸς ἀδελφός.

Καὶ ὁ Κωστάκης; Ἄμα ἔσπρωξε τὴν ἀδελφὴν τοῦ, ἄμα τὴν εἶδε νὰ πέσῃ, ἐνόησε τὴν
πράξιν τοῦ, καὶ ὀρμήσας ἐγονάτισεν ἐμπρὸς εἰς αὐτὴν καὶ τῇ εἶπε:

— Συγχώρησέ με, ἀδελφούλα μου, εἶμαι κακός, συγχώρησέ με· δὲν θὰ ξαναθυμώσω πλέον.

Ἡ Καλλιόπη, ὡς καλὴ κόρη, τὸν ἐσυγχώρησε καὶ οὔτε λέξιν εἶπε εἰς τοὺς γονεῖς της.
Ἀπὸ τότε ἐπέρασαν δύο μῆνες καὶ ὁ Κωστάκης δὲν ἐξαναθύμωτε. Τώρα τὸν ἀγαποῦν
ὅλοι περισσότερον καὶ αὐτὸ εἶνε ἕνας ἄλλος λόγος νὰ μὴ θυμώσῃ ποτὲ πλέον.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ κρίνεται τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις ὡς ἄριστον μέσον ὅπως λεπτύνεται τὸ πνεῦμα καὶ ἐξασκήται· ὁ νοῦς εἰς τὸ νὰ σκέπτεται καὶ ἐνεργῇ ἐλευθέρως καὶ αὐτοβούλως εἶχεν ἀνέκαθεν ἀναθεῖναι τὴν σύνθεσιν ὧν ἐν γένει τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων εἰς τοὺς μικροὺς αὐτῆς συνδρομητικὰς οἱ ὑποῖτοι τόσον συνήθισαν εἰς τοῦτο, ὥστε ὁλόκληρον πολλὰκις σελίδα πνευματικῶν ἀσκήσεων πληροῦν αὐτοὶ καὶ μόνοι. Ἦδη ἐπιθυμοῦντα νὰ ἐντείνῃ ἐπὶ μᾶλλον τὴν πνευματικὴν ταῦτην καὶ τόσον ὠφέλιμον ἀσκήσιν τῶν συνδρομητικῶν της, προτείνει Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν πνευματικῶν ἀσκήσεων, ὑπὸ τοὺς κατωτέρω ὁρους πρὸς τοὺς ὁποίους ὀφείλουσαν συμμορφωθῶσιν ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητικῶν αὐτῆς ἐπιθυμοῦσι νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν. Δύνανται δὲ νὰ συμμετάσχωσι τοῦ Διαγωνισμοῦ πάντες ἀνεξίτητοι· οἱ συνδρομηταὶ παλαιοὶ καὶ νέοι.

Ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Α'. — Ὁ ἀριθμὸς τῶν σταλησμένων Πνευματικῶν ἀσκήσεων δὲν ὀρίζεται, ἀλλ' ὅσον περισσοτέρας τοιαύτας στείλῃ τις· τόσον πιθανώτερον θὰ ἔχῃ τὴν ἐπιτυχίαν.

Β'. — Οὐδὲν εἶδος Πνευματικῶν ἀσκήσεων ἀποκλείεται τοῦ Διαγωνισμοῦ· δὲν πρέπει ὅμως νὰ περιορισθῇ ὁ διαγωνιζόμενος εἰς ἓν μόνον εἶδος, ἀλλ' ἀπειναντίως νὰ ἐπιδώσῃ τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν συντομίαν καὶ νὰ συνθέσῃ ἀπὸ ὅλα τὰ εἶδη τῶν Πνευματικῶν ἀσκήσεων, εἴτε ἐμμέτρως, εἴτε εἰς πεῖον λόγον.

Γ'. — Ὁ τρίτος καὶ κυριώτερος ὁρος τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶναι: Νὰ συνθέσῃτε ὅπως γνωρίζετε ἀλλὰ μόνοι σας τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις τὰς ὁποίας θὰ στείλετε εἰς τὸν Διαγωνισμὸν καὶ νὰ μὴ καταδεχθῆτε οὐτε μίαν νὰ ἀντιγράψετε ἀπὸ ἄλλα περιοδικὰ. Ἡ ἀντιγραφή, ἐκτὸς, ὅτι ἀντιβιβλίου εἰς τὸν σκοπὸν τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκει ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ διὰ τῶν Διαγωνισμῶν, θεωρεῖται συγχρόνως καὶ ὡς κλοπὴ καὶ ἐξυπατάκη καὶ εἶναι ἀναξίτη παντὸς καλῶς ἀναθεωρημένου παιδίου.

Δ'. — Αἱ εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ἀποσταλησόμεναι πνευματικαὶ ἀσκήσεις πρέπει νὰ φθάσουν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ τὸ πολὺ μέχρι τῆς 15ης τοῦ προσεχοῦς Ἀπριλίου, νὰ εἶναι γεγραμμέναι εἰς χωριστὸν φύλλον χαρτοῦ, εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ γράψῃ ἐκαστος τὸ ὄνομά του καὶ τὸ ψευδώνυμόν του—ἂν ἔχῃ ψευδώνυμον—καὶ τὴν ἡλικίαν του· νὰ θέσῃ δὲ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφήν: Διαγωνισμὸς πνευματικῶν ἀσκήσεων.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Διὰ νὰ εὐκολύνωμεν τοὺς ἡμετέρους συνδρομητὰς εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν διαφόρων εἰδῶν τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων, παρὴν ὅτι ἐνταῦθα τὸν ὁρισμὸν καὶ τοὺς κανόνας ἐκάστου αὐτῶν εἶδους.

Αἰνίγμα.

Αἰνίγμα ὀνομάζεται ἡ διὰ περιφράσεων ἑκφρασις πράγματος τινος· ἡ ἐνύμναις. Τὰ αἰνίγματα συνήθως γίνονται ἐμμέτρως. Ὁ σιχουρῶν ἂν αἰνίγμα πρέπει νὰ ἀναζητήσῃ μὲ τὸν νοῦν του τὰς κυριώτερας ιδιότητας τοῦ πράγματος, τὸ ὁποῖον αἰνιγματοποιεῖ, νὰ τὰς ὁρίσῃ προτιμῶν πάντοτε ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τῶν πρωτίστων αὐτοῦ ιδιοτήτων, καὶ νὰ τὰς ἐκφράσῃ εἰς τῶς στίχους τὸν σαφῶς. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι πρόκειται νὰ αἰνιγματοποιήσωμεν τὴν λέξιν Χρόνος. Ποία

Ε'. — Κάτωθεν ἐκάστης πνευματικῆς ἀσκήσεως πρέπει: νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἡ λύσις αὐτῆς, ἄλλως δὲν λάμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Ἀπονομή τῶν βραβείων.

Τὰ βραβεῖα θὰ διανεμηθῶσιν ὡς ἑξῆς:

Α'. — Τὸ πρῶτον βραβεῖον θὰ λάβῃ ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου τριάντα (30) τοῦλάχιστον πνευματικαὶ ἀσκήσεις θὰ κριθῶσιν οὐχὶ μόνον ἄξιαι δημοσιεύσεως, ἀλλὰ καὶ ἐπιτυχέστερον ἐκπληροῦσαι τοὺς ὁρους τοῦ Διαγωνισμοῦ διὰ τὴν πρωτοτυπίαν τὴν εὐρυὰ ἐπίνοιαν, τὴν ποικιλίαν, τὴν συντομίαν (διὰ μακροσκελεῖς πνευματικὰς ἀσκήσεις δὲν ἔχει θέσιν ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ) καὶ τὴν ἐντεχνον σύνθεσιν αὐτῶν. Εἰς τὴν κριθομένην ἄξιαν τοῦ πρῶτου βραβεῖου θὰ δωρηθῶσιν τρεῖς διάφοροι τιμοὶ κατ' ἐκλογὴν τοῦ ἐκ τῶν πρ' ἡμῶν ἐκδοσμένων βιβλίων—ὡν κατάλογος πλήρης εὐρίσκεται ἐν τῇ δευτέρᾳ σελίδι τοῦ ἐξοφύλλου τοῦ παρόντος φυλλαδίου—

Προτείνεται δὲ θὰ δυνάσκειται εἰς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ἡ ἐκ τῶν αὐτοῦ. Τὴν τιμὴν ταύτην ἀπένεμει ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς κερδίζοντας τὸ πρῶτον βραβεῖον εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῆς.

Β'. — Τὸ δευτέρον βραβεῖον θὰ κριθῇ ἄξιον ὁ ἔχων εἴκοσι (20) τοῦλάχιστον πνευματικὰς ἀσκήσεις ἐκπληροῦσας τοὺς ὁρους τοῦ Διαγωνισμοῦ ἐπιτυχέστερον τῶν ἄλλων. Θὰ λάβῃ δὲ δωρεὰν τρεῖς οὐνοδμήποτε προτιμᾶ τόμους ἐκ τῶν πρ' ἡμῶν ἐκδοσμένων βιβλίων.

Γ'. — Τὸ τρίτον βραβεῖον θὰ λήβωι πάντες οἱ ἔχοντες ἀνὰ δεκαπέντε (15) τοῦλάχιστον πνευματικὰς ἀσκήσεις ἐκπληροῦσας ἐπιτυχῶς τοὺς ὁρους τοῦ Διαγωνισμοῦ. Θὰ δωρηθῇ δὲ εἰς ἑκάστον ἀνὰ εἰς τόμος κατ' ἐκλογὴν τοῦ ἐκ τῶν πρ' ἡμῶν ἐκδοσμένων βιβλίων.

Δ'. — Πάντες οἱ ἔχοντες ἀνὰ δέκα (10) τοῦλάχιστον πνευματικὰς ἀσκήσεις ἄξιαι δημοσιεύσεως θὰ τύχωσιν ἐπαίνου.

Ε'. — Πάντες δὲ οἱ ἔχοντες ἀνὰ πέντε (5) τοῦλάχιστον πνευματικὰς ἀσκήσεις ἄξιαι δημοσιεύσεως θὰ τύχωσιν εὐφήμου μνείας.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ φύλλον τῆς 30ῆς τοῦ προσεχοῦς Ἀπριλίου. συγχρόνως δὲ θὰ ἀρχίσῃ διὰ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ ἡ δημοσίευσις τῶν βραβευσθησάντων, ἐπαυθησάντων καὶ εὐφήμου μνείας τυχοῦσων πνευματικῶν ἀσκήσεων, μὲ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ συνθέσαντος ἐκάστην.

εἶναι ἡ πρώτη ιδιότης τοῦ Χρόνου· ὅτι ὑπῆρχεν ἀνέκαθεν καὶ ὅτι θὰ ὑπάρχῃ αἰώνως καὶ ὅτι ἄρχει ἐπὶ πάντων ἐν γένει· δευτέρᾳ ιδιότητι αὐτοῦ εἶναι ὅτι ἐπιφέρει τὴν λήθην· ἰατρὸς τὰς λύπας· τρίτη ιδιότης αὐτοῦ εἶναι ὅτι πάντοτε τρέχει καὶ οὐδέποτε σταματᾷ· τέλος δὲ ὅτι ὅσοι τὸν ζητεῖ τις τόσον τὸν χάνει. Ὅλοι λοιπὸν αὗται· αἱ ιδιότητες τῆς ἐννοίας τοῦ χρόνου δύνανται νὰ ἐκφρασθῶσιν ὡς ἑξῆς:

Ἡμῶν, εἰμὶ καὶ θὰ εἰμαι κ' αἰώνως θὰ ὑπάρχω, Βασιλεύω ἐπὶ πάντων καὶ ἐν γένει πάντων ἄρχω· Δίχως φάρμακα τὰς θλίψεις καὶ τὰς λύπας ἰατρῶν, Τρέχω, τρέχω αἰώνως κ' αἰώνως ταξιδεύω. Τὸ γνωρίζεις; τ' ὄνομά μου πλὴν δὲν με καταλαμβάνεις. Τώρα ποὺ ζητεῖς νὰ μ' εὕρῃς, ὅσῳ μὲ ζητεῖς μὲ χάνεις.

[Ἔπεται συνέχεια τῶν ὁδηγιῶν.]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ μικρῶς ἀδελφῆς καὶ ἀδελφοῦ:

— Λέγουσιν: δώσέ μου ἓνα καταψι, ἢ ἓν καταψι;

— Δὲν εἰσεύρω· ἐγὼ λέγω πάντοτε δώσέ μου δύο καταψια.

Πῶς σὰς φαίνεται αὐτὸς ὁ λαίμαργος ὁ ὁποῖος δὲν ἡγάπα τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν... εἰς τὰ καταψια;

Ἔστ' ἂν ὑπὸ τῆς Ἀνθούλας.

Ἐπ' ἀλλήλῳ: τίς ὑπουργεῖο λέγει εἰς τὸν τμηματάρχην του.

— Κύριε, θὰ μᾶς κάμετε τὴν τιμὴν νὰ ἔλθετε αὐριον εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ πατρός μου;

— Αὐριον μοῦ εἶναι ἀδύνατον· ἂν θέλετε ὅμως ἄλλην ἡμέραν εὐχαρίστως!..

Ἔστ' ἂν ὑπὸ τοῦ Καλῶς-ῶριος.

Εἰς Ἀγγλὸς εἰσέρχεται εἰς τὴν ξενοδοχεῖον:

— Παιντί, φέρε μου ἓνα μπιφτέκ με πατάτες.

— Με πολλὴν εὐχαρίστησιν, κύριε.

— Ὅχι, ὅχι! ἀναφωνεῖ ὁ Ἀγγλὸς, ντὲν τέλω με πολλὴν εὐχαρίστησιν, τέλω με πολλὰς πατάτες.

Ἔστ' ἂν ὑπὸ τῆς Γλωσσού.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Τὴν τάξιν τῶν τεσσάρων εἰκόνων, τὰς ὁποίας σὰς ἐπρότεινα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον πρὸς σύνθεσιν διηγήματος, δύνασθε, μικραὶ μου φίλαι καὶ μικροὶ μου φίλοι νὰ τὴν μεταβάλλετε κατὰ τὴν ἀρεσκείαν σας καὶ ὅπως σὰς ἔρχεται εὐκολώτερον ἢ πρῶτη π. χ. δύναται νὰ τεθῇ δευτέρα, ἢ ἡ δευτέρα τρίτη, ἢ ἡ τετάρτη, πρώτη, ἢ ὅπως θέλετε.

Ὁ μῦθος σου, ἀγαπητέ μου Α. Τσολάκη, δὲν ἦτο ἀσκήσιμος, ἦτο μάλιστα ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ὑπόσχονται: ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ γράψῃς καλλιτέρα. Γράψε συχνὰ καὶ πρὸ πάντων μελέτα, μελέτα ὅσον εἰμπορεῖς.

Σὲ συγχαίρω διὰ τὰ εὐγενῆ καὶ πατριωτικά σου αἰσθήματα, ἀγαπητέ μου Θ. Θεοδοσιάδην, καὶ εὐχομαι νὰ αὐξάνουν καὶ νὰ βελτιοῦνται καὶ αὐτὰ μαζὶ μετὰ τὴν ἡλικίαν σου.

Γνωρίζω, φίλε μου Ἰωάννη Ἀστὴρ, τὰς διαθέσεις τῶν συνδρομητῶν μου καὶ δι' αὐτὸ, βλέπεις, ὅτι πάντοτε προσπαθῶ νὰ τὰς εὐχαριστήσω.

Βλέπεις, Πολεμιστὰ τοῦ 1821, βλέπεις ὅτι ἡ μεγάλη ἀγάπη κάνει κακὸ: Ἀπὸ τὴν μεγάλην ἀγάπην ποὺ μοῦ ἔχετε με κατεσχίσαι τὴν καίμενην! Δὲν με μέλλει ὅμως, ἀρκεῖ νὰ με ἀγαπᾶς κ' ἐγὼ πάντοτε λησμονῶ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον μοῦ κάμνουν ὅσοι με ἀγαποῦν καὶ ὅσους ἀγαπῶ.

Λοιπὸν, Καὶ ἐμὲ μὲν, ἤρχισες νὰ ἀναγινώσκῃς καὶ τὸ νέον μου μυθιστόρημα: Ὅσα αὐτὸ εἶναι νέον τόσῳ ὁ ἥρωας τοῦ εἶναι Γερμ... Ὁμῶς, ἐλπίζω, ὅτι θὰ σοὶ ἀρέσῃ καὶ αὐτὸ ὅπως καὶ ὅλα τὰ ἄλλα. Φιλήσέ μου τὸν ἀγαπητὸν Μάρκον Βότσαρη καὶ εἰπέ τῆς Χιόνης ὅτι τὸ φίλημα τῆς εἶναι θερμότατον κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὄνομά της.

Μοῦ ἤρρεσεν ἡ δικαιοσύνη σου, προσφιλὴς μου Ε. Λλοστεία, Ἀττικῇ, πολὺ μοῦ ἤρρεσεν ἡ δικαιοσύνη σου. Δὲν μοῦ ἔγραφε, λέγει, διότι εἶχεν ἑορτὰς καὶ δὲν ἔκαμε μαθήματα, ἐνῶ ὅλοι σεῖς οἱ ἄλλοι μοῦ προσφίσεσθε τὸ ἐναντίον. Πολὺ πρωτότυπος καὶ πολὺ εὐμορφος δικαιοσύνη. Τὸ Παιδικόν σου Πνεῦμα πολὺ μοῦ ἤρρεσεν, καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά του θὰ τὸ δημοσιεύσω.

Εἰς τὸν ἐνδέκατον Διαγωνισμὸν, ἀγαπημένη μου Μικροῦλα Τραλάλα, ἐβραβεύθη ἡ Μοῦν τοῦ Ἀρχαδίου, τῆς ὁποίας δὲν ἐδημοσιεύθῃ ἡ εἰκὼν διότι δὲν μοῦ ἔστειλεν ἀκόμη τὴν φωτογραφίαν της. Ἀκούε, Μοῦν τοῦ Ἀρχαδίου: Στείλε μοῦ τὴν λοιπὴν, διότι πολλοὶ μ' ἐρωτοῦν καὶ πολλοὶ ἐπιθυμοῦν νὰ ἴδουν τὴν εἰκόνα σου· καὶ πολὺ δικαίως!

Δὲν μοῦ ἤρρεσεν καθόλου ἡ ιδέα σου, ἀγαπητή μου Ἀμφιτρίτη, τοῦ ν' ἀλλάξῃς τὸ ψευδώνυμόν σου· ἐκτός ὅτι τὸ πρῶτον εἶναι συντομώτερον καὶ πολὺ ὠραιότερον, τὸ νέον τὸ ὁποῖον θέλεις νὰ λάβῃς τὸ εἶχεν ἄλλοις καὶ ἐπομένως στερεῖται τῆς πρωτοτυπίας· ἔχε τὸ παλαιόν σου ψευδώνυμον ὥς ὅτου εὕρῃς ἄλλο τι καλλιτερον.

Προσπαθῶ εἰς ὅλα νὰ φαίνωμαι ὅσον τὸ δυνατόν τελεία, ἀγαπητέ μου Ἀρη, καὶ δι' αὐτὸ ἡ φωτογραφία σου εἶναι τόσον ἐπιτυχής. Εὐχαρίστησον ἐκ μέρους μου τὸν θεὸν Ἰσὺ διὰ τὴν καλὴν περὶ ἐμοῦ γνώμην του. Τὸ τετράστιχόν σου

τελειώνει πολὺ εὐμορφα, μὰ πολὺ εὐμορφα, οἱ λοιποὶ δὲως στίχοι εἶναι ὀλίγον ἀτεχνοί· ἐν τούτοις χάριν τοῦ ὠραίου τέλους τοῦ θὰ δημοσιεύθῃ καὶ αὐτὸ ὡς δευτέρον.

Τὸ τετράστιχόν σου, ἀθά μου Ἐσπερία Ἀῦρα, ἂν καὶ ὑπὸ ἔποψιν ἐννοεῖται εἶναι κατώτερον τοῦ ὡς δευτέρου δημοσιευομένου, ὑπὸ ἔποψιν ὅμως στιχογραφικῆς ἐκτελέσεως εἶναι ἀνώτερον πάντων ὅσα μοῦ ἔστειλαν ἄλλοι. Ἀλλ' ἀφοῦ πρώτῃν φοράν μοῦ στέλλεις τὸ ψευδώνυμόν σου, διατὶ τάχα δὲν γράφεις κατὰ τὴν ἡλικίαν σου ὄνομα ἀφοῦ οὕτως ἔχει κανονισθῇ; Σὺ γαίρεται διότι ἡ θέα σου εἶναι γειτόνισσά μου, καὶ ἐγὼ χαίρω διότι ἡ γειτόνισσά μου εἶναι θέα σου.

Σὲ ἐλθσμένησθα; δὲν σε ἀγαπῶ πλέον; τί λέγεις, ἀγαπητέ μου Ἀθρία Ἀττικῇ Ὀυρανέ; δὲν εἶδες ὅτι σοὺ ἀπηντήσα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον;

Ναί, προσφιλέστατε Κάλυξ Ῥόδου, θαύμαζε ὅσα εἶναι ἄξια θαυμασμοῦ, προσπάθει ὅμως νὰ μένουν. εἰς τὸν νοῦν σου μὴ ὀκνεῖν, τὰ ὁποῖα θὰ σε ὠφελήσουν εἰς τὸν βίον σου.

Θὰ ἐκπληρώσω τὴν παράκλησίν σου ἀγαπητέ μου Ι. Γιαννοῦκε, ἔξε ὅμως ὀλίγην ὑπομονήν, διότι ἔχω πολλὰς ἀσχολίας.

Δὲν εἶσαι μόνος σου, ἀγαπητέ μου Λαμπαδιά, δὲν εἶσαι ὁ μόνος εἰς τὸν ὁποῖον ὑπερήρκεν ἡ ΑΝΘΟΥΛΑ· καθ' ἐξέστην λαμβάνω γράμματα ἐνθουσιαστικώτατα ὑπὲρ αὐτῆς καὶ ὅλος ὁ κόσμος με συγχαίρει διὰ τὴν ἐκλογὴν της. Ἀκούσε δὲ τί ὠραία ποὺ τὴν χαρακτηρίζει εἰς τὴν ἐπιστολήν του ὁ Ἀθρία Ἀττικῇ Ὀυρανέ: «Τὶ ἀξιόλογος, λέγει, κόρη αὐτὴ ἡ Ἀνθούλα! ἀφοῦ καταβῆκεν διὰ τῆς σεμνότητος της καὶ εὐκρινούς της καρδίας νὰ γίνῃ ἀγαπητὴ εἰς ὅλους, καὶ τὸ κυριώτερον νὰ καταστήσῃ εὐτυχὴ τὸν πατέρα της».

Μοῦ ἤρρεσεν πολὺ τὸ Παιδικόν σου πνεῦμα, φίλτατε Κεραιά, καθὼς ἐπίσης μοῦ ἤρρεσεν καὶ ἡ ἀπελθὴ χαρὰ, τὴν ὁποίαν λαμβάνεις ὅταν βλέπῃς τὸ ὄνομά σου δημοσιευόμενον εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου. Νὰ πιστεύσω διὰ τὰ μαθήματα σ' ἐμποδίζουν νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν μου, ἢ καμμιὰ μικροῦστικὴ τεμπελιά;

Πολὺ εὐμορφα καὶ ἀρκούντως τεχνικὰ εἶναι τὰ ποιήματά σου, ἀγαπημένη μου Λεκαπέλα Νύμφη τῶν Δασδῶν. Ὀλίγον σχολαστικὴ εἶναι ἡ γλῶσσά σου, ἀλλὰ δὲν εἶναι τοῦτο τὸ μεγαλειότερον ἐλάττωμά σου, εἶναι ἡ πολυλογία. Ἐν τούτοις σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν ἐπερίμενα ποτὲ ν' ἀναγνώσω ἀπὸ συνδρομητῆν μου τόσον ὠραῖους στίχους. Γράψε καὶ ἄλλα καὶ στείλ' ἐμοῦ τα, ἀπόφευγε ὅμως τὴν πολυλογίαν.

Ἡ ἀγαπημένη μου Ἀττικῇ Ἠλίου! πόσον με ζωογονεῖς πόσον με θερμαίνεις ὅταν ἔρχῃς μετὰ τὴν ἐπιστολήν σου, τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν σου, μετὰ τὰ μεγάλα μεγάλα γράμματα, τὰ ὁποῖα βεβάζεις εἰς γραμμένα ἀπὸ μικρὸ μικρὸν χαράκι. Πολὺ με συνεκίνησε τὸ δένδρον τῶν Χριστουγέννων, τὸ ὁποῖον ἡ μαμά σου ἡτοίμασε διὰ τὰ καίμενα τὰ πτωχὰ παῖδα καὶ εὐχομαι νὰ τῆς ὁμοιάσῃς καὶ σὺ εἰς τὰ εὐγενέστατα ἐκεῖνα αἰσθηματά της.

Καὶ σένα, Ἀσπρὸ μου Λαγουδάκι, καὶ σένα σὲ ἀγα-

πῶ πολύ, μὰ πάρα πολύ. Γράφε μου συχνὰ καὶ μὴ μέλησμονῆς ποτέ. Φίλησε ἐκ μέρους μου καὶ τὴν *Πυθίαν*. Περαιστικὴ σου, ἀγαπητὴ μου *Πολυδεύκη*, περιστικὰ καὶ εἰς τὸν φίλον μας *Νικόλαον*.

Ἐκαμες πολὺ καλὰ νὰ μοῦ γράψης, ἀγαπητὴ μου *Δημήτριε Α. Τ.* καὶ δὲν ἔχεις δικαίον νὰ νομίζῃς ὅτι εἶνε ἀνοστη ἡ ἐπιστολὴ σου. Γράφε συχνὰ καὶ πολὺ καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι εἰς ὀλίγον ὁ ἄσκημα χρόνου αἱ ἐπιστολαὶ σου θὰ εἶνε ὠραιόταται.

Ἐλυπήθην πολὺ διὰ τὴν ἀσθενείαν σου, *Ἰωάννη Φαρμακίδη*, καὶ συγχρόνως πολὺ ἐχάρην διὰ τὴν ἀνάρρωσίν σου. Φυλάγου εἰς τὸ ἐξῆς.

Φίλησέ μου τὸν γρῆματά σου τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ πολὺ πολὺ, ἀγαπητὴ μου *Ἰωάννη Δελφέ*, καὶ εἰπέ του ν' ἀλλέξῃ τὴν κατάληξιν τοῦ ψευδωνύμου του. . .

ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΑ

Ἐπὶ τῶν προταθεισῶν ὁμοιοκαταληξίων εἰς τὸ προηγουμένον τεῦχος.

1. Συμπλήρωσις ὑπὸ τῆς Ἑσπερίας Αἰρας.

Ποιᾷ εὐτυχίᾳ βρίσκεται ἰς τὸν κόσμον γλυκύτερα
Ἀπὸ καλῆς, φιλόστοργον καὶ τρυφερὰν μητέρα;
Τὸν πόνον μας αἰσθάνεται: ὡς ἰδιὸν τῆς πόνον,
Χαρά της, κόσμος της κ' ἐλπίς ἡμεῖς εἴμεθα μόνον.

2. Συμπλήρωσις ὑπὸ τοῦ Ἀρεως.

Δὲν ἔχει ἄλλη, δὲν μπορεί ἑλπίδα γλυκύτερα
Κάθε φλόστοργος πατὴρ ἐπίσης κ' ἡ μητέρα;
Τὸ τέκνον πού ἀνέθρεψαν μ' ἐλπίδα καὶ μὲ πόνον
Οὐχὶ τιμὰς, ἀλλὰ τιμὴν νὰ προτιμῇ μόνον.

Ἐρωτήσεις, πληροφορίες, ἀσπασμοί, προσήσεις:
Ὁ Δημήτριος Α. Τ. προσφέρει τὰ συγγραμμάτιά του εἰς τὸν Ἀρην. — Ὁ Ὀκύππος Ἀχιλλεὺς προσφέρει τοὺς ἀσπασμούς του εἰς τὴν Χρόνα, τὴν Χλωρίδα τοῦ Παργαίου, τὴν Πρόδρομον Ἀναγνώστου, εἰς τὸν ὁποῖον

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

12. Ὁμοιοκαταληξίαι πρὸς στιχουργίαν.

..... ὀργίαν
..... στιχουργίαν
..... σίχιοι
..... τύχη
Εἶθε ἐλεύθεροι νὰ μεταβάλητε κατ' ἀρέσκειαν τὴν τάξιν τῶν ὁμοιοκαταληξίων καὶ νὰ ἐκφράσητε οἰανδήποτε ἐννοίαν θέλετε διὰ τῶν στίχων οὓς μέλλετε νὰ συνθέσητε. Ἐκ τῶν ἀποσταλῶν ἡμῶν ἡμῖν τετραστίχων τὸ καλλίτερον θὰ δημοσιευθῇ ἰδιαίτερος ἐν τῇ Ἀλληλογραφίᾳ.

13. Λεξιγριφος.

Ζῶν ἐῖνε τὸ πρῶτον μου γράμμα τὸ δευτέρον μου.
Καὶ κράτος Εὐρωπαϊκὸν εἶνε τὸ σύνολόν μου.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμφιτέρας.

14. Στοχειόγριφος.

Εἶμαι πρῶτος καὶ πρωτεύω κ' εἰς τὴν πρώτην θέσιν μένω.
Ἄν τὴν κεφαλὴν μ' ἀλλάξῃς, παρευθὺς σὲ ξεκουφαίνω.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ξανθοῦλας.

15. Στοχειόγριφος.

Εἶμαι ὄρος καὶ κοσμοῦμαι ὑπὸ μαύρων ἐνδυμάτων.
Ἄν ἐν γράμμα μοῦ προσθέσῃς, εἶμαι πλήρης ἀρωμάτων.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀραπάκου.

16. Στοχειόγριφος.

Εἶμαι ὄρος κ' εἶμαι ὄρος.
Ἄν τὸ πνεῦμα μου ἀλλάξῃς, ἐγὼ πάλιν μένω ὄρος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθρώπου.

Τὰ ὀνόματα τῶν ἀποσταλλόντων λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων θὰ δημοσιεύωνται τοῦ λοιποῦ οὐχὶ ὡς μέχρι τοῦδε εἰς τὸ ἐπόμενον ἀλλὰ εἰς τὸ μεθεπόμενον φύλλον. Παρακαλοῦνται οἱ στέλλοντες λύσεις νὰ γράφωσιν αὐτάς εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου.

λέγει ὅτι πολὺ λυπεῖται ὅτι δὲν δύναται νὰ τῷ εἴπῃ τὸ ἀληθές του ὄνομα. — Ὁ Γόρδιος Δεσμὸς ἀσπάζεται τὸν Ἀτρώμητον Εὐζώνον καὶ τὸν Ἀλέκτορα τῆς Αἰγῆς, πέμπει δὲ τὰς προσήσεις του εἰς τὴν Βασιλισσαν τῆς Ἐρήμον. — Ἡ Ἑσπερία Αἰρα ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ἀληθές ὄνομα τῆς Ἀτρώμητος Μπουμπουλῆνας. — Ἡ Λευκόπελος Νύμφη τῶν Δασῶν προσφέρει τοὺς ἀσπασμούς της εἰς τὴν Ροδοδάφνην καὶ Πικροδάφνην καὶ λέγει εἰς τὰς δύο ὅτι δὲν δύναται νὰ ταῖς φανερώσῃ τὸ ἀληθές της ὄνομα. Συγχρόνως προσφέρει τοὺς ἀσπασμούς της εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν καὶ εἰς τὴν Κοσμοφόνητρον Ἑλλάδα, τῆς ὁποίας ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ἀληθές ὄνομα καὶ τὸν τόπον τῆς διαμνησῆς της. — Ὁ Κεραυνὸς προσφέρει τὰς προσήσεις του εἰς τὴν Ροδοδάφνην καὶ τοὺς ἀσπασμούς του εἰς τὸν Ἀρην, τὸν ὁποῖον συγκαίρει ἐκ καρδίας, τὸν παρακαλεῖ δὲ νὰ τῷ εἴπῃ τὸ ἀληθές του ὄνομα τὴν ἰδίαν παράκλησιν ἀπετελεῖ καὶ εἰς τὴν Λευκόπελον Νύμφην τῶν Δασῶν, εἰς τὴν ὁποίαν προσφέρει τὰς προσήσεις του. — Ὁ Δίκαιος Ἀριστείδης προσφέρει τὰς προσήσεις του εἰς τὸν Μεγαλὴν Κόλλαν, τὸν Ἄρθον τῶν Δειμώνων, Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα, Αἰάντα τὸν Τελαμώνιον καὶ τὸν Ἰωνικὸν Ἀστέρα, τοῦ ὁποίου ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ἀληθές ὄνομα. — Ὁ Ἰωνικὸς Ἀστὴρ προσφέρει τοὺς ἀσπασμούς του εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητάς μου καὶ ἰδιαίτερος εἰς τὸν Ἀρην καὶ εἰς τὴν Λευκόπελον Νύμφην τῶν Δασῶν. — Ὁ Πολεμιστὴς τοῦ 1821 προσφέρει τὰς προσήσεις του εἰς τὸν Ἀρην καὶ τοὺς ἀσπασμούς του εἰς τὴν Ροδοδάφνην εἰς τὴν ὁποίαν λέγει ὅτι δὲν γνωρίζει παντελῶς τὴν Ἀμφιτέραν. — Ἡ Ἑλλωτεία Ἀττικὴ προσφέρει τὰς προσήσεις της εἰς τὸν Γεώργιον Πανῶν. — Ὁ Ἀρην προσφέρει τοὺς ἀσπασμούς του εἰς τὴν Ξανθοῦλαν, τὸν Ἐπίγειον Ἀγγεῖλον καὶ τὴν Ἀθιγγανίδα. — Ὁ Κάλυξ Ρόδον προσφέρει τὰς προσήσεις του εἰς τὸν Ναύαρχον Μιασὺλιν τοῦ ὁποίου ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ἀληθές ὄνομα.

17. Στοχειόγριφος.

Εἶμαι εἰς τὴν κεφαλὴν σου, δὲν σοῦ προξενῶ δὲ κόπον.
Ἄν τὸν τράχηλον μ' ἀλλάξῃς, κατοικοῦμαι ὑπ' ἀνθρώπων.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καλῆς-ἑρρίστου.

18. Λογοπαίγνιον.

Εἶν' αἱ νῆσοι τῆς Ἑλλάδος, ὡς γνωρίζετε, πολλαί,
Ποῖαν ὅμως ἀπὸ ὅλας προτιμᾶσιν αἱ γαλαί;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρούλας Τραλαλά.

19. Πρόβλημα.

Νὰ μερισθῇ ὁ ἀριθμὸς 80 εἰς τρία ἄνισα μέρη, οὕτως ὥστε τὸ $\frac{1}{9}$ τοῦ πρώτου, τὸ $\frac{1}{5}$ τοῦ δευτέρου καὶ τὸ $\frac{1}{11}$ τοῦ τρίτου προστιθέμενα ν' ἀποτελῶσιν τὸν ἀριθμὸν 13.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κεραυνοῦ.

ΛΥΣΕΙΣ

1. (Ἐπιτυχιστέραν συμπλήρωσιν τοῦ τετραστίχου ἀπεστελεν ἡ Ἑσπερία Αἰρα καὶ ὁ Ἀρην ἀμφότεροι δημοσιεύονται ἀνωτέρω πρὸ τῆς τελευταίας παραγράφου τῆς Ἀλληλογραφίας). — 2. Φυγὴ (Φ, γῆ). — 3. Φήμη (Φ, Μ). — 4. Χρῶμα, χῶμα. — 5. Σκωτία, σκοτία. — 6. Κύνθος, Ζάκυνθος. — 7. Τύρος, τυρός. — 8. Θύμος, θυμός. — 9. Τὸ κάτοπτρον. — 10. Τὸ γράμμα φ. — 11. Τοίχος, τύχη.

ΓΑΡΚ

« ΚΛΑΨΕΤΕ, ΚΛΑΨΕΤΕ, ΠΑΙΔΙΑ... »

(Σελ. 36)

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

Διήγημα κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κυρίας ΚΟΛΟΜΒΟΥ: « La fille de Carilès »
Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

[Συνέχεια ἴδε σελ. 17]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

ΟΙΚΟΚΥΡΑ ΑΡΧΑΡΙΟΣ

Καὶ ὁ μὲν Γεροθωμᾶς ἐξήλθε νὰ ἀγοράσῃ τὸ γάλα του, ἡ δὲ Μαρίκα, ἀφ' οὗ ἡσύχασε καὶ ἔλαβε θάρρος, ἐπικίβεν ὀλίγον μὲ τὸν μύλον της. Ἐπειτα ἐ-

στάθη καὶ παρετήρει μετὰ προσοχῆς τοὺς ἄλλους μύλους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐμπηγμένοι εἰς τὸ κοντάριον καὶ ἐπερίμενον τὸν Γεροθωμᾶν νὰ τοὺς παραλάβῃ καὶ νὰ τοὺς περφέρῃ εἰς τὰς ὁδοὺς πρὸς πώλησιν. Μετὰ ταῦτα ἤρχισε νὰ στενοχωρῆται.

« Τί ἄσχημα εἶν' ἐδῶ μέσα! εἶπε. Ὁ ἥλιος ἐδῶ

ἐν 'μπαίνει' κύτταξε πόσον εἶνε λερωμένα τὰ τζάμια. "Α! νὰ μία πατσάβουρα. "Αν ἔπιανα νὰ τα πλύνω; Βάζω στοίχημα ὅτι ὁ Γεροθωμᾶς θὰ εὐχαριστηθῇ νὰ τὰ ἴδῃ καθαρά. »

ΠΑΡΕΤΗΡΕΙ ΤΟΥΣ ΜΥΛΟΥΣ

«"Αν εἶχα τίποτα νὰ ἀναιβῶ... τὸ σκαμνάκι εἶνε πολὺ χαμηλό... "Α! τὸ κούτσουρο... μὰ πῶς νὰ το κυλίσω; εἶνε πολὺ βαρὺ! "Ας δοκιμάσω νὰ το ρίξω κατὰ γῆς.»

Τὸ κούτσουρο, δῆλα δὴ ὁ κορμὸς τοῦ δένδρου οὐδὲ κἂν ἐσείσθη, ὅσον καὶ ἂν προσεπάθει ἡ Μαρίκα νὰ τον κινήσῃ. Εὐτυχῶς μετὰ πολλὰ κατῶρθωσε καὶ τον ἀνέτρεψε, καὶ εὐθὺς ἐχειροκρότησεν ἐκ τῆς χαρᾶς τῆς καὶ ἀνεφώνησε:

«Τί καλὰ! τί καλὰ!! τῶρα δὰ θὰ το κυλίσω... Νὰ το τὸ καλὸ μου τὸ κούτσουράκι!... νὰ το χαρῶ!... Τῶρα ὅμως πρέπει καὶ νὰ το σηκώσω ὀρθό... "Οπ. ὠόπ!! τί καλὰ! τὸ ἐσήκωσα. Τῶρα θὰ ἀναιβῶ καὶ θὰ πλύνω τὰ τζαμάκια μου!...»

Τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰσῆλθεν ὁ Γεροθωμᾶς. Καθὼς εἶδε τὴν Μαρίκαν ἐπάνω εἰς τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου ὀρθίαν καὶ πλύνουσαν τὸ παράθυρον, ἐγέλασε καὶ εἶπεν:

«"Ω! τὴν οἰκοκυροῦλα μου! "Αρχισε βλέπω νὰ κἀνῃ καὶ καθαριότητα; Κύτταξ' ἐκεῖ! ἐμένα καθόλου δὲν μου ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν μου νὰ τα καθαρίσω. Τί πρᾶγμα εἶνε ἡ γυναῖκες! Μικρὲς μικρὲς ἔξερουν τί τους γίνεται! Εὐγε, κορίτσι μου, εὐγε! Καὶ τί ὁμορφιά πού την ἔχεις!

Καὶ ἀληθῶς τῆς Μαρίκας τὸ πρόσωπον ἦτο κατακόκκινον ἐκ τῆς πολλῆς ἐργασίας, διότι τόσον εἶχε κοπιάσῃ, τοσάκις εἶχεν ἀναβῆ διὰ νὰ βρέξῃ τὸ πανίον μὲ τὸ ὅποιον ἔπλυνε τὰ ὑαλῖα, τόσον εἶχεν ἀγωνισθῇ, ὥστε ὁ ἰδρὼς ἔρρεεν ἐπὶ τοῦ κατακοκκίνου προσώπου τῆς. Κατῶρθωσεν ὅμως νὰ καθαρίσῃ τὰ ὑαλῖα τόσον καλὰ, ὥστε τῶρα μάλιστα ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν ὑαλῖα.

«Εὐγέ σου, μικρούλα μου. Στάσου τῶρα νὰ σου

μεταπιάσω καὶ ἐγώ. "Η καλλίτερα κάθισε τῶρα νὰ ξεκουρασθῇς καὶ τα τελειώνω ἐγώ.

—"Οχι, ὄχι, εἶπεν ἡ Μαρίκα. Μοναχὰ νὰ μου ἀνοίξετε τὸ παράθυρο μία στιγμή.

—Νὰ το, μικρούλα μου, σοῦ το ἀνοίξω. Μὰ τί το θέλεις;

—Νὰ το πλύνω καὶ ἀπ' ὧ, γιατί ἀπ' ὧ εἶνε περισσότερο λερωμένα τὰ τζάμια. Νὰ! τὰ βλέπετε πῶς 'παστρεύσανε καὶ λάμπουν σὰν τὸν ἥλιον! Τῶρα μάλιστα 'μπαίνει καὶ ὁ ἥλιος. Τί ὁμορφὸ που εἶνε τὸ παραθύρακι μας!»

Ὁ Γεροθωμᾶς ἐγέλα.

«Τὸ κορίτσι θὰ κουρασθῇ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἄς το βοηθήσω καὶ ἐγώ 'λιγάκι,» καὶ ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ πλύνῃ τὰ ὑαλῖα. Ἐπειτα ἐσπύγγισε τὰ νερά τὰ ὅποια ἦσαν χυμένα κατὰ γῆς, διὰ νὰ μὴ ἔχη ὑγρασίαν τὸ δωμάτιον καὶ κρυώσῃ ἡ μικρά.

«Τῶρα πρέπει καὶ νὰ σφουγγαρίσωμε, εἶπεν ἡ Μαρίκα.

—"Οχι σήμερα! πρέπει νὰ ἔδω νὰ κάμω δύο γύρους νὰ βγάλω μερικὰ λεπτά.

—'Αμ' τὸ γάλα σας;

—Δὲν εἶχε, τὸ ἔσωσε, καὶ ἔφαγα ψωμάκι καὶ τυράκι, δὲν πειράζει, καὶ αὐτὸ εἶνε νόστιμο. Ἐλα δὰ καὶ μὴ κατσουφιάζεις! δὲν πειράζει πως δὲν ἦπια γάλα, ἀπ' οὗ σου λέγω ὅτι ἐγέμισα τὴν κοιλιτά μου περίφημα. Τῶρα θὰ σε κλειδώσω μέσα νὰ 'πάγω νὰ πουλήσω τοὺς μύλους μου, καὶ θὰ γυρίσω τὸ μεσημέρι. Ὡς τόσο σὺ νὰ αὐτὰ τὰ ἀποκόμματα τὸ χαρτόνι, νὰ τα κόβῃς καὶ νὰ περνᾷς τὴν ὥρα σου ὡς νὰ γυρίσω. Ἄν κρυώνῃς τυλίξου μὲ τὸ χράμι. Κάθισε ξένοιαστη, μικρούλα μου, καὶ καλὸ μεσημέρι. Ἀλήθεια, δὲν μου λές πῶς σε λένε;

—Μαρία με λένε τὸ ἀληθινὸ μου ὄνομα· ἀλλὰ ὅλοι με φωνάζουν Μαρίκα.

—Δοικόν, Μαρίκα μου, ἔχε 'γειά.

—Σ' τὸ καλὸ, μπάρμπα Γεροθωμᾶ.»

Καὶ ὁ Γεροθωμᾶς ἔλαβε τὸν αὐλὸν τοῦ καὶ τοὺς μύλους τοῦ καὶ ἐξῆλθεν, ἀλλὰ ὅταν ἦτο εἰς τὸ κατώφλιον, ἐστράφη καὶ ἐμειδίασε πρὸς τὴν μικράν. Ἐκεῖνη ἔτρεξεν εὐθὺς καὶ τον ἐφίλησε, καὶ την ἐφίλησε καὶ ὁ Γεροθωμᾶς. Ὁ γέρον συνειννήθη καὶ ἐπειδὴ ἤκουσε γειτόνισσάν τινα ἡ ὁποία ἔδερνε τὸ μωρόν τῆς, ἡσθάνθη μῖσος κατὰ τῆς γυναικὸς ἐκείνης, καὶ ἐσκέφθη « πῶς τῆς βαστά ἡ καρδιά τῆς νὰ δέρνῃ μικρὸ παιδάκι! »

ΕΚΥΛΙΣΕ ΤΟΝ ΚΟΡΜΟΝ ΤΟΥ ΔΕΝΔΡΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

ΤΙ ΝΑ ΤΗΝ ΚΑΜΗ;

«Τὸ καίμενο! Εἶδες ἐκεῖ τί ἔξυπνο καὶ προκομμένο! Καὶ ὅμως κύτταξε τί ἀτυχία, νὰ μὴν ἔχη προστάτη. "Α, μπᾶ! μπᾶ! ἐγὼ δὲν το ἀφίνω νὰ το ξαναπάρουν ἐκεῖνοι οἱ τρεῖς παλιάνθρωποι· τὸ καίμενο, εἶδες ἐκεῖ πόσο τοὺς 'πῆρε ἀπὸ φόβο; Θὰ το πεθάνουν οἱ ἀλιτήριοι! Ἐγὼ θὰ το κρύψω ὡς νὰ 'πᾶν νὰ χαθοῦν νὰ φύγουν ἀπὸ 'δῶ... Τὸ θέατρό τους εἶνε σήμερ' κλειστό... ὡς φαίνεται τρέχουν καὶ γυρεύουν τὸ κοριτσάκι. Τρέξετε, τρέξετε ἀλιτήριοι νὰ το 'βρῆτε, ἄμ' δέ! ἂν ἔχετε τύχην! 'Αμ' ἂν ἔλθῃ ὅμως ἡ ἐξουσία καὶ μοῦ το πάρῃ καὶ τοξιδώσῃ εἰς αὐτοὺς; Μὰ πάλιν δὲν γίνεται νὰ τους το δώσῃ ἀφ' ἑοῦ δὲν εἶνε παιδί τους. Θὰ το πάρῃ καὶ θὰ το βάλῃ εἰς τὸ ὄρφανοτροφεῖο. Καὶ νὰ σου

σμά των καὶ τὴν καλὴν των στάσιν, τὰ μάλλινα φορέματά των, καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν μετὰ χαρᾶς. «Ἐπὶ δὰ θὰ εἶνε καὶ ἡ Μαρίκα μου!» Ἀλλ' ἡ χαρὰ τοῦ ἐσχάθη εὐθὺς ἐνεκὰ τῆς ἀπλῆς ταύτης αἰτίας: Ἐν ἐκ τῶν ὄρφανῶν εἶδε τὸν Γεροθωμᾶν καὶ τοὺς μύλους τοῦ, καὶ ἐξῆλθεν ἐν βῆμα ἐκ τῆς γραμμῆς διὰ νὰ παρατηρήσῃ καλλίτερα, καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ ἐστάθῃ. Ἀλλὰ ἡ κυρία ἡ ὁποία συνώδεε τὰ ὄρφανὰ δι' ἐνὸς βλέμματός τῆς το ἐκχευε καὶ εἰσῆλθεν εὐθὺς εἰς τὴν γραμμὴν, καὶ ἐξηκολούθησεν τὸν δρόμον τοῦ κατακόκκινον ἐκ τῆς ἐντροπῆς. Καὶ βέβαια ἡ κυρία δὲν ἠδύνατο νὰ ἀφήσῃ τὰ πρόβόλά τῆς νὰ διασκορπισθοῦν καὶ νὰ τρέχουν ὅπου θέλουν. Ἀλλ' ὅμως εἰς τὸν Γεροθωμᾶν ἔκαμε κακὴν ἐντύπωσιν ἡ αὐστηρότης τῆς κυρίας, καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὸν: «"Α, μπᾶ, μπᾶ! ἀκοὺς ἐκεῖ νὰ μὴ 'μπορῇ νὰ σταθῇ ὅποτε θέλῃ! Νὰ πηγαίνουν δύο δύο εἰς τὴν γραμμὴν μὲ τὰ

"ΤΗΝ ΕΒΟΗΘΗΣΕ ΚΑΙ Ο ΓΕΡΟΘΩΜΑΣ" (Σελ. 34)

'πῶ ἐκεῖ θὰ περάσῃ περίφημα, θὰ καλοξεσταίνεται καὶ θὰ καλοτρώγῃ· θὰ ἔχη κιλὰ ρουχαλῖα, θὰ περάσῃ μιά χαρά, δὲν θὰ τῆς λείπῃ τίποτα. "Ω, μάλιστα, θὰ καλοπεράσῃ ἐκεῖ μέσα, χωρὶς ἄλλο!»

Ταῦτα ἐσκέπτετο ὁ Γεροθωμᾶς ἐν ᾧ ἐπλανᾶτο εἰς τὰς ὁδοὺς, διὰ νὰ πωλήσῃ τὰ ἐμπορεύματά του. Καὶ τόσον ἦτο προσηλωμένος εἰς τὰς σκέψεις του, ὥστε ἐλησμονήσῃ νὰ παίξῃ τὸν μικρὸν αὐλὸν τοῦ καὶ νὰ τραγουδήσῃ τὸ γνωστὸν του τραγουδάκι:

Κλάψετε, κλάψετε, παιδιά,
γιὰ νὰ σας πάρῃ ἡ μαμὰ
μου-ύλους τοῦ Γεροθωμᾶ!

Διέκοψεν αἰφνης τὰς σκέψεις τοῦ Γεροθωμᾶ μία μακρὰ σειρὰ κορκοῖων, τὰ ὅποια ἤρχοντο ἀνὰ δύο. Ἐκ τῆς στολῆς των ὁ Γεροθωμᾶς ἐγνώρισεν ὅτι εἶνε τοῦ Ὁρφανοτροφείου, καὶ ἐστάθῃ νὰ τα ἴδῃ διαβαίοντα ἐμπροσθέν του. Ἐθαύμαζε τὸ καλὸν βᾶδι-

μάτια χαμηλωμένα, μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε ζῶη, δὲν ὑποφέρεται! Δὲν τὴν βάζω ἐγὼ αὐτοῦ τὴν Μαρίκα μου, δὲν θὰ καλοπερνᾷ, ἂ, μπᾶ, μπᾶ! ἀλλοῦ, ἀλλοῦ!... Θὰ βρεθοῦν ἄνθρωποι νὰ το περιθάλψουν τὸ κορίτσι μου. Θὰ 'μιλήσω ἐγὼ εἰς τὴν κυρὰ Γαβρῆ... ἀλλὰ πρέπει νὰ φύγουν πρῶτα οἱ σχολιοβόται. "Ω, ὦ! μεσημέρι κτυπᾷ, ἄς τρέξω νὰ πουλήσω διὰ νὰ εἰκονώμῃ τὸ φαγάκι τῆς μικρούλας.»

Καὶ ὁ Γεροθωμᾶς ἤρχισε νὰ αὐλῇ καὶ νὰ τραγουδῇ. Μετ' ὀλίγην ὥραν, ἀπ' οὗ συνέλεξεν ὅσα χρήματα ἐχρειάζετο, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ ἡγόρασε κρέας ψητόν, ἐπῆγεν ἔπειτα εἰς τοῦ μπάρμπα Μιγάλη καὶ ἡγόρασε τὸ ἐκκοστωράκι του, καὶ ἔπειτα ἐπορεύθη εἰς τὸ δωμάτιόν του νὰ συμπάγῃ μετὰ τῆς ψυχοκέρῃς του. Πρώτην φορὰν ἐμελλε νὰ φάγῃ κατ' οἶκον, διότι πάντοτε ἐκάθητο καὶ ἔτρωγεν ὅπου τον κατέφτανεν ἡ μεσημβρία, πολλάκις μάλιστα ἔτρωγε καθ' ὁδὸν περιπατῶν καὶ πωλῶν τὰ ἐμπορεύματά του,

καὶ ἀφ' οὗ ἔτρωγεν, εἰσῆρχετο εἰς τὸ πρῶτον τυχὸν καπηλεῖον καὶ ἔπινε.

Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἂν καὶ τον κατέλαβεν ἡ πεῖνα ἐν τέταρτον τῆς ὥρας μακρὰν τῆς κατοικίας του, δὲν ἔδωκεν ὅμως εἰς τὸ στόμα του τίποτε, ἀλλὰ εἶχεν ἄθικτον εἰς τὰ θυλάκια τοῦ ἐπανωφορίου του καὶ τὸν ἄρτον καὶ τὸ κρέας καὶ τὴν φιάλην τοῦ οἴνου.

Ἡ Μαρίκα ὡς τον εἶδεν ἐπῆδησεν εἰς τὸν λαϊμόν του, ὁ δὲ Γεροθωμᾶς τὴν ἐφίλησε μετ' ἀγάπης, καὶ ἐγέλασε διότι τὴν εἶδε περιτυλιγμένην εἰς τὸ σκέπασμά της, τὸ ὅποιον ἐσύρετο κατὰ γῆς καὶ ἐσχημάτιζεν οὐρανόν. Τόσον νόστιμην ἐφάνη εἰς τὸν Γεροθωμᾶν, ὥστε ἔσκυψε καὶ τὴν ἐκύτταξε καὶ ἀνεφώνησεν:

«ὦ, τὴ βασιλοπούλα μου! νὰ τὴν χαρῶ! νὰ χαρῶ τὸ φορεματάκι της καὶ τὴν οὐράν της.»

Ἡ Μαρίκα εἶχε τυλιχθῇ μὲ τὸ σκέπασμά της διότι ἐκρύβανε. Ὁ Γεροθωμᾶς παρατηρήσας τοῦτο ἠγανάκτησε, διότι ἐλθσμένης νὰ ἀνάψῃ φωτίαν πρὶν ἐξέλθῃ τὸ πρῶτον. Εὐθὺς λοιπὸν ῥίπτει τὰ τελευταῖα ξύλα του εἰς τὴν ἐστίαν καὶ τα ἀνάπτει, καθίζει τὴν Μαρίκαν πλησίον τῆς ἐστίας, καθίζει καὶ αὐτὸς πλησίον της, ἐξαπλώνει τὰ φαγητὰ καὶ ἀρχίζουν νὰ τρώγουν μὲ πολλὴν ὄρεξιν. Μετὰ τὸ φαγητὸν ὁ Γεροθωμᾶς ἐπῆρε τὸ κασκέττον του καὶ τοὺς μύλους του.

«Θὰ βγῇτε πάλιν, μπάμπια Γεροθωμᾶ; ἡρώτησε τὸ κοράσιον τὸ ὅποιον ἔλαβε πλέον θάρρος, ἐδῶ μέσα στενοχωροῦμαι μοναχὴ! δὲν με παίρνετε μαζί σας;

— Πρέπει νὰ ἔβγω, μικρούλα μου. Μὲ περιμένουν εἰς ἓνα δρόμον μερικὰ παιδάκια καὶ κάθε ἡμέρα κερδίζω τὸ ἐλάχιστον δέκα πενταροῦλες. Θέλω νὰ σε πάρω μαζί μου, ἀλλὰ τί νὰ σε κάμω μ' αὐτὸ τὸ φορεματάκι σου τὸ σχοινοβατικόν; Οἱ ἀλιτήριοι ἐκεῖνοι εὐθὺς θὰ σε γνωρίσουν. Καλλίτερα μείνε ἐδῶ, καὶ κάμε φρόνιμα, καὶ δὲν θὰ ἀργήσω.

Καὶ ἐξῆλθε χωρὶς νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν του, διότι ἡ φωνὴ τῆς Μαρίκας ἔτρεμεν ὅταν τον ἀπεχαιρέτισε, καὶ του ἐφάνη ὅτι ἐδάκρυσαν οἱ ὀφθαλμοὶ της, καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἴδῃ κλαίουσαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

ΧΡΗΣΙΜΕΥΕΙ ΚΑΙ Η ΔΥΣΤΥΧΙΑ

Ὁ Γεροθωμᾶς ἐβάδιζε βῆμα ταχὺ καὶ ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν εἰς τὸ τμήμα τῆς πόλεως, εἰς τὸ ὅποιον ἐπῆγγαίνεν ἀπ᾽ τῆς ἐβδομάδος. Τὰ παιδία καθὼς ἤκουσαν τοὺς ἤχους τοῦ αὐλοῦ του καὶ τὸ ἄσμα τοῦ Γεροθωμᾶ, τὸν ὅποιον εἶχον νὰ ἴδουν πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν, ἤρχισαν νὰ τρέχουν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ νὰ κραυγάζουν:

«Νὰ τον ὁ Γεροθωμᾶς.»

Πρὶν παρέλθῃ τὸ ἡμισυ τοῦ τμήματος εἶχε πωλήσῃ ἄρκειτους μύλους, καὶ εἶχεν εἰς τὸ θυλάκιόν του ἄρκετὰς πεντάρας καὶ δεκάρας. Ἐβιάζετο δὲ νὰ ὑπάγῃ εἰς οἰκίαν τινὰ μικράν, ὅπου δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ πωλήσῃ τρεῖς ἢ τέσσαρας μύλους, διότι ἦσαν τέσσαρα μικρὰ παιδία τῶν ὁποίων ἡ μήτηρ δὲν ἦτο πλουσία καὶ δὲν εἶχε νὰ τοὺς ἀγοράσῃ παγινίδια ἀκριβὰ ἢ γόραζε λοιπὸν μύλους. Τέσσαρα παιδία, τέσσαρες μύλοι τὴν ἐβδομάδα, ἦτο κατὰ τι καλὸν διὰ τὸν Γεροθωμᾶν.

Πρὶν πλησιάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ἐξάγει ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸν αὐλὸν του καὶ ἀρχίζει νὰ αὐλῇ μετὰ πολλῆς ζωηρότητος, καὶ νὰ τραγῶδῃ διὰ τῆς δυνατῆς φωνῆς του ὅσον ἠδύνατο γλυκύτερον:

Κλάψετε, κλάψετε, παιδιά,
γιὰ νὰ σα: πάρῃ ἡ μαμὰ
μου-μύλους τοῦ Γεροθωμᾶ.

Εὐθὺς ἠκούσθη ἐντὸς τῆς οἰκίας κρότος βημάτων, καὶ τρεῖς μικραὶ κεφαλαὶ ἐφάνησαν εἰς τὸ παράθυρον· ἀλλὰ εὐθὺς καὶ αἱ τρεῖς κεφαλαὶ ἐστράφησαν περίφοδοι, διότι ἐγινε θόρυβος ὀπισθέν των· ἠκούσθη ὡς νὰ ἔπεσε τροπέζιον καὶ ὡς νὰ συνετρίβῃ δοχεῖον πῆλινον:

«Αἰμυλία! ἠκούσθη φωνὴ νέας γυναικός, τί ἔκαμες! ἔσπασες τὸ μελανοδοχεῖον καὶ ἐλέρωσες τὸ φόρεμά σου! πάει ἔς τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ καινούργιο φόρεμα!

— Μητέρα... δὲν το ἤθελα!...

ἀπεκρίθη φωνὴ μικροῦ κορασίου, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο ὅτι ἐκλαιεν. Ἦθελα νὰ τρέξω ἔς τὸ παράθυρο... νὰ ἴδω τὸν Γεροθωμᾶ... καὶ ἐτράβηξα τὸ σκέπασμα τοῦ τραπεζιοῦ...

— Κύτταξε ὅμως τί ζημία ἔκαμες μὲ τὴν ἀνοησίαν σου. Πῆγαινε γρήγορα νὰ βγάλῃς τὸ φόρεμά σου, καὶ φέρε μου ἄλλο νερό νὰ πλύνω τὰ μελάνια που ἐχύθησαν κατὰ γῆς.

— Νὰ το πλύνω ἐγὼ τὸ φόρεμά μου, εἶπε τὸ κοράσιον μετὰ μεγάλης ἐντροπῆς.

— Δὲν θὰ κάνῃς τίποτε τὸ μελάνι δὲν βγαίνει εὐκολά. Βγάλε τὸ φορεμά σου καὶ θὰ γεμίσης μελάνια τὸν κόσμον. Ἐγινεν ὀλίγην ὥραν σιωπὴ καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ Αἰμυλία ἤλλαξε τὸ φόρεμά της ἀναστενάζουσα. Ἡ δὲ μήτηρ ἐσιδέρωνε τρία ὑποκάμισα διὰ νὰ τα φορέσουν τὰ μικρὰ τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν, καὶ συγχρόνως ἐσκέπτετο τί οἰκονομίαν νὰ κάμῃ, διὰ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ ὠραῖον μάλλινον φόρεμα, μὲ τὸ ὅποιον ἡ μικρὰ της θὰ διήρχετο ὅλον τὸν χειμῶνα! Ὁ δὲ Γεροθωμᾶς ἴστατο ὄρθιος καὶ ἀκίνητος περιμένων ἐμπροσθεν τοῦ παραθύρου. Τότε τὰ τρία παιδία εἶπον πρὸς αὐτὸν περίλυπα.

«Ἡ Αἰμυλία ἐμελάνωσε τὸ φόρεμά της... καὶ

εἶνε ἀκριβὸς αὐτὸ τὸ φόρεμα καὶ καινούργιο... ἡ μήτηρ σήμερα δὲν θὰ μαζεύῃ ἀγοράσῃ μύλους.»

Ὁ Γεροθωμᾶς ἐσκέφθη τι λαμπρότατον. Ἡ Αἰμυλία δὲν ἦτο μεγαλητέρα τῆς Μαρίκας. Λοιπὸν ὀλίγον θάρρος, Γεροθωμᾶ, ἔς εἶπῃ τὸ στόμα σου ὅτι ἐσκέφθη ὁ νοῦς σου...

«Κυρία... κυρία... εἶπε μετὰ συστολῆς πρὸς τὴν νεαρὰν μητέρα... Κατεστράφη ὅλως διόλου τὸ φόρεμα;

— «Α! σὺ εἶσαι, Γεροθωμᾶ! Καλέ, εἶδες ἐκεῖ νὰ το κάμῃ τὸ φορεματάκι της σὲ κακὸ χάλι! ὅλο μελάνια! δὲν φοριέται... Εἶνε γιὰ τὸν ἐδραῖό που ἀγοράζει τὰ παλιόρουχα.

— Τότε λοιπὸν, εἶπεν ὁ Γεροθωμᾶς, καὶ ἐγύριζεν ἓνα μύλον διὰ νὰ «φαίνεται» ὅτι εὐρίσκεται σὲ δουλίαν, τότε λοιπὸν, κυρία, τὸ ἀγοράζω ἐγὼ, ἐὰν θέλετε νὰ με προτιμήσετε.

«ΕΠΗΛΕΣ ΤΟ ΜΕΛΑΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΚΑΙ ΕΛΕΓΕ ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΣΟΥ» (Σελ. 36)

— Γιατί; τὸ ἐμπόριον τῶν ἀνεμομύλων δὲν πηγαίνει καλά, Γεροθωμᾶ; καὶ θέλεις νὰ ἀλλάξῃς ἐμπόριον; ἡρώτησεν ἡ νέα μετὰ θαυμασμοῦ.

Καὶ τὰ τρία παιδία ἐγέλασαν δυνατὰ! χὰ, χὰ, χὰ! καὶ ἀνεφώνησαν «ὁ Γεροθωμᾶς θὰ γίνῃ κουρελλάς!»

Καὶ ἡ Αἰμυλία εἶχεν ὄρεξιν νὰ γελάσῃ, ἀλλὰ ἐκρατήθη διότι ἠσθάνετο ὅτι ἦτο ἐνοχος.

«Μὲ συμπάθειο, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Γεροθωμᾶς, δὲν θέλω νὰ ἀλλάξω ἐμπόριον. Καὶ τί θὰ εἶπουν τότε τὰ μικρὰ παιδάκια! Τὸ θέλω τὸ φορεματάκι διὰ τὸ κοριτσάκι μου, ποὺ δὲν ἔχει νὰ φορέσῃ τὸ καίμενο! καταλαμβάνετε;

— Καὶ ἔχεις κοριτσάκι, Γεροθωμᾶ; Καὶ ἀπὸ πότε; νάχωμε καλὸ ῥώτημα;

— Ἀπὸ τὰ χθές, κυρία. Καὶ ποῦ νὰ σε τα λέγω! Ὅμως θὰ σε διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν, διότι εἶνε πολὺ περίεργη καὶ διότι σεῖς εἴσθε πολὺ καλὴ κυρία, καὶ δὲν θὰ τὴν μετασιπῇτε εἰς τοὺς σαλ-

τι μ' ἰπὰ γ' οὐς ἂν τύχῃ καὶ σε ῥωτήσουν.»

Ὁ Γεροθωμᾶς ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ παραθύρου καὶ διηγήθη τὴν ἱστορίαν τῆς Μαρίκας. Καὶ τὰ τέσσαρα παιδία ἤκουον μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα, καὶ ἡ μήτηρ ἄφησε τὸ σιδέρωμά της νὰ ἀκούσῃ.

«Νὰ λοιπὸν!» εἶπεν ὁ Γεροθωμᾶς, ὅταν ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του, καὶ ἀνεστένεζε δυνατὰ, ἔπειτα παρετήρησεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὴν μητέρα νὰ ἴδῃ τί ἐντύπωσιν της ἔκαμει ἡ ἱστορία τῆς Μαρίκας.

Ἡ μήτηρ ἐμειδία καὶ ἦτο ὅτι γλυκύτατον, ἀνέβλεπε τὸ μείδιμα ἐκεῖνο ἀνάμεσα εἰς τὰ δάκρυα τὰ ὅποια ἔλαμπον εἰς τοὺς δύο γλυκεῖς ὀφθαλμοὺς της. Ἦτο ἀξιολογώτατη γυνὴ ἡ κυρία Φανὴ Κερασσοῦ, ἡ μήτηρ τῶν τεσσάρων παιδιῶν τῶν μουστέρηδων τοῦ Γεροθωμᾶ. Δὲν ἦτο πλουσία, διότι ὁ σύμβίος της ἦτο ἐμποροῦπάλληλος, καὶ ὁ μισθὸς του ἤρκει νὰ ζήσῃ ὅλη ἡ οἰκογένεια, ἡ ὅποια ἠὲν ἡμερᾶς...

το μὲ τὰ ὀλίγα, καὶ διὰ τοῦτο ἔζη εὐτυχῆς. Ὁ ἄρτος ἦτο ἀκριβὸς, ἀλλὰ ποῖαν χαρὰν ἠσθάνοντο οἱ εὐτοχεῖς γονεῖς ὅταν ἔδλεπον τὰ τέκνα των ὅτι ἐκοιμήθησαν μετὰ πολλῆς ὀρέξεως τεμάχιον ἄρτου, καὶ ἐσυλλογίζοντο ὅτι καὶ αὐτοὶ δὲν ἐνθυμούνται ἀπὸ πότε ἔχουν νὰ δώσουν ἓν λεπτὸν εἰς τὸ φαμακεῖον! Τὰ σκευάγια φθείρονται πολὺ ταχέως, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀποδεικνύει ὅτι οἱ μικροὶ παῖδες οἱ ὅποιοι τὰ ἐφόρουν ἦσαν ζωηροὶ καὶ εὐκίνητοι; Τὰ πανταλονάκια κονταίνουν ὡς νὰ γυρίσης νὰ ἰδῇς μπά! ἡ μήτηρ εἰξεύρει πῶς νὰ κάμῃ καινούργια φορέματα εἰς τὰ μικρὰ της, διορθώνει ὅπως εἴμπορεῖ τὸ φόρεμά της τὸ περυσινὸν καὶ οἰκονομεῖται μὲ αὐτὸ, καὶ τὰ χρήματα τὰ ὅποια θὰ ἐξώδεε διὰ νὰ ράψῃ νέον φόρεμα, τὰ δαπανᾷ εἰς τὰ φορεματάκια τῶν παιδιῶν. Ποῖα χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις νὰ τα βλέπῃ νὰ αὐξάνουν καὶ νὰ ἀναπτύσσονται ἀπαράλλακτα ὅπως οἱ στάχυς τοῦ σίτου τὴν ἀνοιξιν! Τί ἀξιόλογοι ἄνδρες θὰ γίνουν μίαν ἡμέραν!

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟΦΥΕΣ ΠΑΙΔΙΟΝ

[Ἐπεισόδιον τῆς παιδικῆς ἡλικίας τοῦ Ραφαήλ· κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Ouida.]

Ἐαρινὴν τινα ἡμέραν τοῦ ἔτους 1490 παιδίον τι στηριζόμενον εἰς τὸ παράθυρον οἰκίας τινος τοῦ Οὐρβίνου ἐβλεπε πρὸ αὐτοῦ. Ἦτο εὐμορφον παιδίον με ὠραίους καστανοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ ἑαρινὴ ἐκείνη πρωΐα ἐνέπνεε παιδρότητα, ἀλλὰ τὸ παιδίον ἦτο καταλυπημένον, διότι εἰς φίλος του, κατὰ δέκα ἔτη μεγαλύτερός του, εἶχεν ἀναχωρήσῃ τὴν παρελθούσαν ἑσπέραν ὅπως μεταβῇ εἰς τὴν Βολωνίαν, ὡς μαθητευόμενος εἰς ὀνομαστὸν τεχνίτην, τὸν Φραντσέσκον.

Ὁ φίλος οὗτος, ὅστις ὠνομάζετο Τιμόθεος Δελαβίτα ἦτο πολὺ ἀγαπητὸς εἰς τὸ παιδίον, εἶχε παῖξῃ καὶ διασκεδάσῃ μαζί του, τῷ εἶχε κατασκευάσῃ παιγνίδια, τῷ εἶχε διηγηθῇ πολλὰ παραμύθια· ἐνεκα τούτων ὅλον τὸ παιδίον ἐλυπεῖτο τόσο πολύ διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ φίλου τούτου. Καὶ ἐν τούτοις προσεπάθει νὰ παρηγορηθῇ συλλογίζόμενος τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους τῷ εἶχεν εἰπῇ ὁ φίλος του:

— Πηγαίνω ὡς μαθητευόμενος εἰς ἕνα ὀνομαστὸν χρυσοκόον, ὁ ὁποῖος εἶνε καὶ λαμπρὸς ἄνθρωπος τῷ εἶπε, ἀλλὰ θέλω νὰ γίνω ζωγράφος.

Τὸ παιδίον, εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι τὸ νὰ εἶνε τις ζωγράφος εἶνε τὸ μεγαλύτερον καὶ ὠραιότερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου, διότι τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἦτο ὁ Ραφαήλ, ὁ υἱὸς τοῦ σινιόρ Τζοβάννη Σάντσιο.

Ἦτο πολὺ εὐτυχὴς ὁ μικρὸς Ραφαήλ εἰς τὸ Οὐρβίνον. Εἶχεν ἐξαίρετον πάππον, ὁ ὁποῖος τὸν ὑπερηγάπα, μητέρα ἢ ὁποία τὸν ἐλάτρευε καὶ πατέρα ὅστις ἀπὸ τὴν πολλὴν του πρὸς αὐτὸν ἀγάπην ἠψαριστεῖτο νὰ ζωγραφῇ τὴν ὠραίαν μορφήν του με πτερὰ καὶ νὰ τὴν παριστάνῃ ὡς ἕνα ἐκ τῶν ἀγγέλων τοῦ οὐρανοῦ. Ἡγάπα προσέτι πολὺ τὴν ζωγραφικὴν, τὸ δὲ παιδίον ἐν μέσῳ τῆς καλλιτεχνικῆς ἐκείνης ἀτμοσφαιρας ἀνέπνεε τὴν τέχνην φυσικὰ καὶ χωρὶς κόπον, ὅπως τὰ ἄλλα παιδιὰ ἀναπνέουσι τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων ἐντὸς κήπου.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἤρχισε νὰ φημίζεται ἡ ἀγγειοπλαστικὴ τοῦ Οὐρβίνου. Τὰ μεγάλα πινάκια καὶ τὰ μεγάλα ἀγγεῖά του, αἱ παροφίδες καὶ τὰ δοχεῖά του ἤρχισαν νὰ γίνωνται περιζήτητα. Ὅταν ὁ δούξ τοῦ Οὐρβίνου ἤθελε νὰ προσφέρῃ δῶρον τι εἰς κανένα εὐνοούμενον του τὸ παρήγγελεν εἰς τοὺς ἀγγειοπλάστας τοῦ Οὐρβίνου.

Ἐξῆ τότε ἐν Οὐρβίνῳ εἰς καλλιτέχνης ἀγγειοπλάστης ὀνομαζόμενος Βενέδικτος Ραγκόνης. Ἄν ὁ Ραγκόνης δὲν ἦτο γνωστὸς εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὅπως ἔγιναν τὸν ἀκόλουθον αἰῶνα ὁ Ὁράτιος Φοντάνας καὶ ὁ Τζωρτζίον, εἶχεν ὅμως μεγάλην φήμην κατ' ὅλον τὸ δουκάτον· πραγματικῶς δὲ κατεσκεύαζεν ὠραιότατα ἀγγεῖα. Κατ'ὼκει εἰς τὴν ἰδίαν συνοικίαν καὶ ὄχι πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ Τζοβάννη

Σάντσιο. Εἶχεν ὠραῖα ψαρὰ καλλιὰ καὶ ἦτο εὐμορφάνθρωπος· ἴσως ἦτο κάπως σοβαρότερος καὶ περισσότερον ὑπερήφανος τοῦ πρέποντος, ἀλλ' ἡ ὀλίγη ἐκείνη σοβαρότης καὶ ὑπερηφάνεια ἤρμοζεν εἰς τὸ ὠραῖον ἐξωτερικόν του. Εἶχε μίαν ὠραίαν κόρην ὀνόματι Εἰρήνην, τὴν ὁποίαν ἠγάπα πολὺ, ἀλλὰ περισσότερον καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἀκόμη ἠγάπα τὰ ἔργα τὰ ὁποῖα κατεσκεύαζε με τὰς χεῖράς του.

Ὁ Μάστορ-Βενέδικτος ἦτο πολὺ φιλόδοξος. Εἶχεν ἀρχίσῃ πολὺ πτωχὸς τὸ στάδιόν του καὶ με πολλὰ βάρη, με πολλὰς κακουχίας κατ'ὥρθωσεν ὅτι ἀναδειχθῇ, κατασκευάζων συγχρόνως τὰ ἀγγεῖα καὶ ζωγραφῶν τὰ ἐπ' αὐτῶν κοσμήματα, κατ' ἣν ἐποχὴν ἡ ἀγγειοπλαστικὴ τοῦ Οὐρβίνου ἦτο ἄγνωστος ἐν Ἰταλίᾳ καὶ μόλις ἦτο γνωστὴ ἐντὸς τοῦ δουκάτου.

Τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἀρχίζει ἡ παρούσα διήγησις ὁ Βενέδικτος ἐξετιμᾶτο ἀναλόγως τῆς ἀξίας του· εἶχεν ἀρκετὴν περιουσίαν καὶ ἡ φήμη τοῦ ὡς καλοῦ τεχνίτου δὲν περιωρίζετο μόνον ἐντὸς τοῦ δουκάτου ἀλλ' ἐφθανε καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ. Ἀλλὰ εἰς μίαν ἄλλην πόλιν τῆς Ἰταλίας, τὸ Κοῦμβο, ἦτο εἰς ἀγγειοπλάστης, τοῦ ὁποῖου τὰ τρόπαια δὲν ἄφινον τὸν Βενέδικτον Ραγκόνην νὰ καθεύδῃ.

Ἡ οἰκία τοῦ Μάστορ-Βενέδικτου ἦτο μακρὸν λίθινον οἰκοδόμημα περατούμενον εἰς κομψὸν κήπον πλήρη ἀνθέων καὶ ὀπωροφόρων δένδρων, πρὸ πάντων δὲ ἀπιδεῶν καὶ δαμνικηνεῶν.

Τὸ μικρὸν παιδίον τοῦ γείτονος Σάντσιο περιεφέρετο ἐλευθέρως εἰς τὴν μεγάλην οἰκίαν καὶ τὸν κήπον τοῦ Βενέδικτου. Ἡ Εἰρήνη τὸ ἐβλεπε πάντοτε με εὐχαρίστησιν καὶ αὐτὸς δὲ ὁ γέρον καλλιτέχνης ἐλθισμόναι τὴν συνήθη αὐστηρότητά του ὅτε τῷ ὠμίλει, τῷ ἐπέτρεπε μάλιστα νὰ ἐγγίξῃ τοὺς χρωστήρας του, τὸ ὁποῖον ἦτο ἑκτακτὸς εὐνοία· ἐνίοτε μάλιστα τῷ ἐδείκνυε πῶς νὰ ζωγραφῇ ἐπὶ τῶν ἀγγείων.

Ἡ Εἰρήνη ἦτο θελκτικωτάτη νεᾶνις δεκαεπτὰ μέχρι δεκαοκτὼ ἐτῶν. Αὐτὴν ἴσως εἶχε κατὰ νοῦν ὁ Ραφαήλ ὅτε βραδύτερον ἐζωγράφησε τὴν περίφημον Παναγίαν τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἀγίου Σίξτου. Τὴν ἠγάπα ὅπως ἠγάπα πᾶν ὅτι ἦτο ὠραῖον καὶ ἀγαθόν. Ὁ Ραφαήλ ἐπρωτίμα τὴν μεγάλην οἰκίαν τοῦ Μάστορ-Βενέδικτου, ἡ ὁποία ἐμοσχοδόλα ἀπὸ τὰς εὐωδίας τοῦ κήπου, τὴν ὁποίαν ὁ ἥλιος ἐφώτιζε με τὸς φαιδράς του ἀκτῖνας καὶ ἡ ὁποία ἐν τούτοις εἶχε καὶ γωνίας πλήρεις σκιᾶς καὶ δρόσου, ἀπὸ τὸ ἔργαστήριον τοῦ ἀγαπητοῦ πατρός του, καὶ ἀπὸ τὸ φαῖδρον μικρὸν μαγαζεῖον τοῦ ἀγαθοῦ του πάππου.

Ὁ Βενέδικτος εἶχε τέσσαρας μαθητὰς εἰς τοὺς ὁποίους ἐδίδασκε τὴν τέχνην του. Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐπρωτίμα ὁ Ραφαήλ (καὶ ἡ Εἰρήνη ἐπίσης) ἦτο

κάποιος Λουκάς Τορρέλλης, ἐκ τινος γειτονικοῦ χωρίου καταγόμενος. Ὁ Τορρέλλης ἦτο ὠραῖος μελαγχροινὸς νέος, με κομψὸν καὶ λιγυρὸν ἀνάστημα. Τὸ σῶμά του ἦτο κατάλληλον διὰ νὰ φορῇ τὴν πανοπλίαν πολεμιστοῦ παρὰ τὴν ποδιάν τοῦ ἀγγειοπλάστου. Πραγματικῶς δὲ περισσότεραν κλίσιν ἠσθάνετο πρὸς τὸν πόλεμον καὶ τοὺς κινδύνους καὶ τοὺς θριάμβους αὐτοῦ, παρὰ πρὸς τὸν τροχὸν καὶ τοὺς χρω-

στήρας τοῦ ἀγγειοπλάστου. Ἀλλ' ἡμέραν τινά, κατ' ἣν περιεφέρετο εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Οὐρβίνου εἶδε τὴν Εἰρήνην καὶ ἡσθάνθη συμπάθειαν πρὸς αὐτήν. Διὰ νὰ βλέπῃ λοιπὸν ἐνίοτε τὴν Εἰρήνην, ἀπεφάσισε νὰ ἔλθῃ ὡς μαθητευόμενος εἰς τὸ ἔργαστήριον τοῦ πατρός της. Ἀλλὰ καὶ πάλιν σπανίως τὴν ἐβλεπε. Πόσον ἐζήλευε ὁ Τορρέλλης τὴν τύχην τοῦ Ραφαήλ, ὁ ὁποῖος τὴν παρηκολούθει πανταχοῦ, τὴν ἐβοήθει νὰ συλλέγῃ ὀπωρικά ἐκ τῶν δένδρων τοῦ κήπου ἢ ἔδρεπε ἄνθη δι' αὐτήν!...

Αἰσθάνομαι πολλὴν συμπάθειαν διὰ τὴν Εἰρήνην, ἔλεγεν ἐνίοτε εἰς τὸν Ραφαήλ, τὸ δὲ παιδίον ἀπεκρίνετο.

— Κ' ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ πολὺ.

— Ναί· ἀλλὰ δὲν εἶνε τὸ ἴδιον πρᾶγμα, ἔλεγεν ὁ Λουκάς με στεναγμόν·

ἐγὼ ἤθελα νὰ τὴν στεφανωθῶ.

— Ἐγὼ, ἀπεκρίθη ὁ Ραφαήλ, δὲν θὰ ὑπανδρευθῶ ποτέ, θὰ πάρω τὴν ζωγραφικὴν γυναῖκα.

Ἐλεγε δὲ τοῦτο με σοβαρότητα πολὺ ἀνωτέραν τῆς ἡλικίας του. Ὡς, πραγματικῶς ἐλάτρευε τὴν ζωγραφικὴν τὸ παιδίον· καὶ ἡ μεγαλειτέρα του εὐχαρίστησις ἦτο νὰ βλέπῃ τὸν πατέρα του νὰ ζωγραφῇ ἀγίους με μακρὰ γένεια, ἢ τὸν Βενέδικτον νὰ ζω-

γραφῇ ἐπὶ τῶν ἀργιλοπλάστων ἀγγείων ἀγγέλους με πτερὰ, ἢ προφῆτας με μακροὺς μανδύας.

Ἡμέραν τινα ὁ Ραφαήλ, ἐρθὸς πλησίον τοῦ προσφίλου του παραθύρου παρετήρει ἐνώπιόν του ὡς συνήθως. Ὁ Λουκάς, ὅστις ἴστατο πλησίον του ἤρχισε ν' ἀναστενάζῃ τόσο πικρὰ ὥστε τὸ παιδίον ἐξύπνησεν ἀπὸ τὴν ὀνειροπόλησίν του.

— Τί ἔχεις, Λουκά μου, καὶ εἶσαι τόσο λυπημένος; ἐφίθυσε τὸ παιδίον ἐναγκαλιζόμενον με τοὺς δύο του βραχίονας τὰ δύο γόνατα τοῦ φίλου του.

— Ὡ, Ραφαήλ, εἶπε θλιβερῶς· ὁ μαθητεύμενος τοῦ Βενέδικτου· τί εὐκαιρία μοῦ παρουσιάζεται διὰ νὰ πάρω τὴν Εἰρήνην!... ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ εἰξεύρω νὰ ζωγραφίσω. Ἀχ! διατι ὁ Θεὸς νὰ μὴ με κάμῃ καλλιτέχνην, ἀλλὰ ἐπῆγε καὶ μοῦδωκε αὐτὴ τὴ δύναμι· ποῦ δὲν μ' ὠφελεῖ εἰς τίποτε;...

— Τί εὐκαιρία σοῦ παρουσιάζεται; ἠρώτησεν ὁ Ραφαήλ· ἐγὼ δὲν ἔχω καμμίαν εἰδήσιν. Ἡ Εἰρήνη δὲν μοῦ εἶπε τίποτε ἂν καὶ ἤμουν περισσότερον ἀπὸ μίαν ὥραν μαζί της.

— Ἡ Εἰρήνη, παιδί μου, δὲν εἰξεύρει τίποτε, εἶπεν ὁ Λουκάς στεναζών καὶ πάλιν. Ἀκουσε λοιπὸν νὰ μάθῃς τί συμβαίνει. Ὁ δούξ παρήγγειλε σήμερα τὸ

πρῶτ εἰς τὸ κατάστημά μας ἐν πινάκιον καὶ ἐν ἀγέτον ἀπὸ τὸ καλλιτερον χῶμα ποῦ ἔχομεν, ἐπάνω δὲ καὶ εἰς τὰ δύο θέλει ζωγραφημένην τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑσθῆρ· δίδει τρεῖς μῆνας προθεσίαν· θέλει νὰ τὰ προσφέρῃ ὡς δῶρον εἰς ἕνα εὐγενὴ ἐξάδελφόν του. Δὲν κάμνει συμφωνίαν· δίδει ὅσα τῷ ζητήσωμεν, ἀλλ' ἀπαιτεῖ νὰ τῷ κάμωμεν κατὶ ἑκτακτον, κατὶ ἀριστούργημα ζωγραφικῆς. Ὁ Βενέδικτος εἰδοποιη-

« Ο ΡΑΦΑΗΛ ΤΙΝ ΕΒΟΗΘΕΙ ΝΑ ΣΥΛΛΕΓῃ ὀπωρικά »

θείς ἐγκαίρως, φαίνεται, κατεσκεύασε ἀρκετά μεγάλα πινάκια καὶ ἀγγεῖα· δίδει ἀπὸ δύο εἰς ἕκαστον μαθητὴν του, εἰς ἐμέ, τὸν Βερεγκάριον, τὸν Τίτον, τὸν Ζήνωνα. Ὁ διδάσκαλός μας λυπεῖται διότι ἐξησθένησαν πλέον τὰ ῥάβδια του καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐκτελέσῃ ὁ ἴδιος τὴν παραγγελίαν... Ἀλλ' εἶνε γνωστὸν ὅτι ὅποιος ζωγραφῇ τὸσον ὥρα τὰ πινάκια καὶ τὸ ἀγγεῖον ὥστε νὰ εὐχαριστηθῇ ὁ Δοῦξ θὰ γίνῃ συνέταιρος τοῦ διδασκάλου μας καὶ θὰ πάρῃ καὶ τὴν κόρην του. Λέγουν μερικοὶ ὅτι ἔριψεν εἰς τὸ μέσον αὐτὴν τὴν ὑπόσχεσιν διὰ νὰ κεντήσῃ τὴν φιλοτιμίαν τῶν μαθητῶν του καὶ διὰ νὰ τῷ κάμουν ὅσον τὸ δυνατὸν καλλιτέραν ἐργασίαν, ἀλλ' ἐγὼ γνωρίζω τὸν Βενέδικτον· δὲν εἶνε ἄνθρωπος ν' πάρῃ ὀπίσω τὸν λόγον του. Ὅ,τι εἶπῃ τὸ κάμνει. Τώρα, ἐννοεῖς, παιδί μου Ραφαήλ, διατὶ εἶμαι τὸσον λυπημένος. Ἐγὼ ἔχω μεγάλην ἐπιτηδεύτητα νὰ πλάττω καὶ νὰ ψήνω τὰ φαγεντιανὰ ἀγγεῖα, ἀλλ' εἶμαι ἐντελῶς

ἄπειρος, σωστὸ κούτσουρο, ὅταν πρόκηται νὰ ζωγραφίσω. Ὁ Βερεγκάριος, ὡς καὶ ὁ μικρὸς Ζήνων ἀκόμη εἰμποροῦν νὰ μὲ νικήσουν· εἶμαι βέβαιος· ἀχ! δι' αὐτὸ ἔχω τέτοια ἀπελπισία 'ς τὴν καρδιά μου, ῥαφαήλ μου!...

Ὁ Ραφαήλ τὸν ἤκουε σιωπηλῶς, στηρίζων τοὺς ἀγκῶνάς του ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ φίλου του καὶ τὸ πρόσωπόν του εἰς τὴν παλάμην τῆς χειρὸς του· εἰςέφρεν ὅτι οἱ ἄλλοι μαθηταὶ τοῦ Βενέδικτου ἦσαν πολὺ ἀνώτεροι εἰς τὴν ζωγραφικὴν ἀπὸ τὸν ἀγαπητὸν του Λουκᾶν, ἃν καὶ κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν ἦτο τὸσον καλὸς οὐδὲ τὸσον ὥρατος ὅσον αὐτός.

Μετά τινες στιγμὰς ἠρώτησε:

— Πόσῃν διορίαν δίδουν διὰ τὸ πινάκιον καὶ τὸ ἀγγεῖον;

(Ἐπεταί συνέχεια)

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΑΝ ΕΙΧΑ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ

— Τί ἔχεις καὶ εἶσαι τὸσον συλλογισμένος; ἔλεγεν ἡ Εὐγενία εἰς τὸν ἀδελφὸν της Παῦλον. Μίαν ὥραν δὲν λέγεις λέξιν καὶ στεναίξεις ὡς νὰ ἔπαθες κανὲν δυστύχημα.

— Τί ἔχω καὶ εἶμαι συλλογισμένος; δὲν εἶνε δύσκολον νὰ τὸ εῦρῃς. Συλλογίζομαι τὸ ὠρολόγιον ποῦ εἶθελα νὰ ἔχω. Ἐσένα σοῦ ἐχάρισαν ἕνα εἰς τὴν ἐορτὴν σου καὶ συλλογίζομαι ἂν θὰ μοῦ δώσουν κ' ἐμένα ἕνα ἔπειτα ἀπὸ ὅκτῳ ἡμέρας ποῦ εἶνε ἡ ἰδική μου.

— Ὁρολόγι; ἐσένα; εἶσαι πολὺ μικρὸς ἀκόμη, δίδουν ποτὲ ὠρολόγια εἰς ἕνα παιδί ὅκτῳ χρόνων; Συλλογίσου ὅτι ἐγὼ εἶμαι δέκα πέντε χρόνων καὶ ὅτι τώρα μόλις μοῦ ἔδωκαν ὠρολόγιον. Ἄν εἶχες ὠρολόγι σὺ τί θὰ τὸ ἔκαμνες;

— Ἄν εἶχα ὠρολόγι, θὰ τὸ εἶχα· θὰ ἐκύτταζα τὴν ὥραν ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ προπάντων τὴν ὥραν τῆς γραμματικῆς.

— Θὰ σ' ἐπέπληττεν ὁ διδάσκαλός σου.

— Τότε λοιπὸν θὰ τὸ εἶχα διὰ τὸ σπῆτι. Ἐγὼ εἰςέφρω, πῶς ὅλα τὰ δυσάρεστα ποῦ μοῦ συμβαίνουν γίνονται διότι δὲν ἔχω ὠρολόγι. Ἄν εἶχα, θὰ ἔκαμνα πάντα ἐγκαίρως τὰς ἐργασίας μου. Δὲν θὰ ἐγυρνοῦσα δέκα φορές εἰς τὴν κλίνην μου ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ πρὶν σηκωθῶ· δὲν θὰ ἐξηροταυζόμην πλέον ἐν ᾧ θὰ ἐνδύωμαι· θὰ ἤμουν πάντοτε τὴν ὥραν ποῦ πρέπει εἰς τὸ τραπέζι καὶ θὰ ἐπῆγαίνα ἐγκαίρως εἰς τὸ σχολεῖον.

Ἄν εἶχα ἐν ὠρολόγι θὰ εἰςέφρω πάντα τί ὥρα ν' ἀρχίσω νὰ μελετῶ καί, ἀντὶ νὰ μελετῶ τὴν τελευταίαν στιγμὴν βιαστικά, εἰμποροῦσα νὰ μαθηθῶ τὸ

μάθημά μου ὅπως πρέπει. Δὲν θὰ ἐλησμονοῦσα πλέον νὰ μάθω τὸ μάθημά μου, ὅπως προχθὲς ποῦ ἐκάθησα τὸσον ἀργὰ καὶ ὅταν μ' ἐπλάγιασαν δὲν εἰςέφρω λέξιν ἀπὸ τὴν ἱστορίαν μου, λέξιν ἀπὸ τὴν γεωγραφίαν μου.

Ἄν εἶχα ἕνα ὠρολόγι δὲν θὰ μ' ἐμάλυνεν ἡ μητέρα εἰς τὸ σπῆτι, δὲν θὰ μ' ἐτιμωροῦσαν εἰς καθήγηται εἰς τὸ Λύκειον. Τί εὐτυχὴς ποῦ θὰ ἦμην! Νομίζεις ὅτι, ἂν ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα δὲν εἶχον ὠρολόγια, θὰ ἦσαν πάντοτε ἔτοιμοι τὴν ὥραν ποῦ χρειάζεται; Ὁ ἀργοποροῦσαν ὅπως καὶ ἐγὼ, δὲν θὰ ἐπρόφθαναν νὰ κάμουν τίποτε τῆς προκοπῆς. Ὁ πατέρας δὲν θὰ εἰςέφρω πλέον τί ὥραν νὰ πάγῃ εἰς τὸ δικαστήριον, ἡ μητέρα δὲν θὰ εἰςέφρω ποῖαν ὥραν νὰ εἴπῃ τῆς μαγειρίσσης νὰ ἔχῃ ἔτοιμον τὸ φαγητὸν καὶ οὔτε πότε νὰ σε φωνάξῃ νὰ μελετήσῃς τὸ μάθημα τοῦ πιάνου σου.

Ἐγὼ θαρρῶ, εἶπεν ἡ Εὐγενία γελῶσα, ὅτι καὶ ἂν δὲν εἶχαν ὠρολόγια θὰ ἔδλεπον τὸ ὠρολόγιον τοῦ τοίχου. Ἐτοὶ ἔκαμνα κ' ἐγὼ πρὶν μοῦ προσφέρουν τὸ ὠρολόγι ποῦ ἔχω.

— Τὸ ὠρολόγι τοῦ τοίχου! εἶπε μὲ περιφρόνησιν ὁ Παῦλος· ὠρολόγια εἶνε τὰ ὠρολόγια τοῦ τοίχου; Εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ βάλῃ ἕνα εἰς τὴν τσέπη του καὶ νὰ τῷ χῃ πάντα μαζί του; Ἐγὼ πρῶτα πρῶτα δὲν τὰ νοιώθω αὐτὰ τὰ ὠρολόγια τοῦ τοίχου. Τὰ βάθουν τὸσον ὑψηλά! Καὶ εἶμαι καὶ ἰοντόφθαλμος καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ ἰδῶ τὴν ὥραν. Ἄν ἦσο καλὴ ἀδελφοῦλα, καίμενη Εὐγενία, θὰ ἔλεγες εἰς τὸν πατέρα, εἰς τὴν μητέρα, εἰς τὸν παπποῦ, εἰς ὅποιον θέλεις τέλος πάντων, ὅτι πρέπει νὰ μοῦ δώσουν ἕνα

ὠρολόγι εἰς τὴν ἐορτὴν μου. Δὲν θέλω καὶ καλὰ καὶ σώνει νὰ εἶνε μαλαγματένιο· ἄς εἶνε καὶ ἀσημένιο ἢ οὔτε κ' ἂν ἀσημένιο... εἰςέφρω, εἶνε ἕνα μέταλλον εὐθηνόν, λησμονῶ τώρα τὸ ὄνομά του μὰ ὁμοιάζει κάπως μὲ Νικολῆ. Αὐτὰ τὰ ὠρολόγια εἶνε πάμθηνα· ἄς μ' ἀγοράσῃ ἕνα ἡ μητέρα ἢ ὁ πατέρας. Ἐμένα μοῦ φθάνει νὰ λάμπῃ καὶ νὰ κἀνῃ τίκ-τάκ· θὰ εἶμαι εὐχαριστημένος.

— Ἐν ὠρολόγι ἀπὸ νίκελ, θέλεις νὰ εἴπῃς.

— Ναί, ναί, ἀπὸ νίκελ, αὐτὸ ἤθελα νὰ εἴπω, καὶ ὁ Παῦλος ἀνεπήδησεν ἐκ χαρᾶς, ὡς νὰ εἶχεν ἤδη ἀποκτήσῃ τὸ πολυπόθητον ὠρολόγιον.

* *

Ὁ Παῦλος ἀπὸ χθὲς εἶνε ὅκτῳ ἐτῶν καὶ ἔχει τὸ ὠρολόγιόν του. Εἶνε πολὺ εὐτυχὴς. Τὸ ὠρολόγιον τοῦτο εἶνε ὠραιότατον, εἶνε ἀπὸ ἀπλοῦν νίκελ καὶ ὅμως λάμπει ὅσον τὸ ἀργυροῦν ὠρολόγιον τῆς μαγειρίσσης. Κτυπᾷ τὸσον δυνατὰ ὥστε τὴν παρελθούσαν νύκτα ὁ Παῦλος ἐδυσκολεύθη ν' ἀποκοιμηθῇ· τὸ τίκ τάκ τοῦ ὠρολογίου του τὸν εἶχε κρατήσῃ ἄυπνον σωστὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας.

Σήμερον τὸ πρῶτ' ὁ Παῦλος ἦτο ἔτοιμος τὴν ὥραν ὅπου ἔπρεπε ὅπως εἶχεν ἀναγγεῖλῃ εἰς τὴν ἀδελφὴν του· παρετήρησε τὸ ὠρολόγιόν του ἐν ᾧ ἐνεδύετο καὶ δὲν ἐτανύσθη· καὶ μέχρι τῆς ἐσπέρας ὅλα ἐπῆγαν καλὰ. Ἐχασε μὲν μίαν ἢ δύο φορές ὀλίγον καιρὸν βλέπων, ἀντὶ νὰ μελετᾷ, πῶς ἐργάζεται τὸ ὠρολόγιόν του, ἢ πῶς ἐκτύπα· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχεν ἀρχίστ' ἀκριδῶς ὅταν ἔπρεπε τὴν ἐργασίαν του τὴν ἐτελείωσε τὴν προσδιωρισμένην ὥραν. Κανεὶς δὲν εἶχε δίκαιον νὰ τῷ κάμῃ παρατήρησιν τίνα τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὅταν κανεὶς ἔχῃ ἐν ὠρολόγιον πρέπει νὰ τὸ χερρὶ ὀλίγον. Ἐν μόνον πρᾶγμα λυπεῖ τὸν Παῦλον ὅτι δὲν εἰςέφρω ἀκόμη ν' ἀνοίγῃ τὸ ὠρολόγιόν του καὶ νὰ τὸ χορδίξῃ μόνος του καὶ τὴν ἐργασίαν ταύτην τὴν κάμνῃ ἡ Εὐγενία δι' αὐτόν· οὔτε ὁ φίλος του Περικλῆς, οὔτε ὁ ἐξάδελφός του Ἰάκωβος ἔχουν τὴν ἀνάγκην τῶν ἀδελφῶν των διὰ τὰ ὠρολόγια των· καὶ αὐτὸς πρέπει νὰ μὴ ἔχῃ ἀνάγκην καμμιᾶς βοήθειας.

Παρήλθον ὅκτῳ ἡμέραι ἀπ' ὅτου ὁ Παῦλος ἔχει τὸ ὠρολόγιόν του καὶ τὰ πράγματα δὲν πηγαίνουν διόλου, διόλου καλὰ.

Τί συνέβη λοιπόν;

Τὸ δυστυχὲς ὠρολόγιον! Ὁ Παῦλος, ἠθέλησε νὰ πᾶθῃ νὰ τὸ ἀνοίγῃ καὶ τὸ χορδίξῃ μόνος του, καὶ τὸ ἀνοίγει κάθε στιγμὴν καὶ τὸ χορδίξῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερά, καὶ περιστρέφει μὲ τὰ δάκτυλά του τὸν ὠροδείκτην καὶ τὸν λεπτοδείκτην. Τὸ ὠρολόγιον πηγαίνει ἐμπρός, πηγαίνει ὀπίσω, δεικνύει ὅχι

πλέον τὰς ἀληθεῖς ὥρας, ἀλλὰ ψευδεῖς, φανταστικές ὥρας.

Ὁ Παῦλος τώρα ἀργεῖ περισσότερο, δὲν προφθάει χειρότερα παρὰ πρότερον. Ἡ μήτηρ του, ἔχουσα ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ ὠρολόγιον τὸ ὅποιον ἔδωκεν εἰς τὸν υἱόν της, δὲν ἔρχεται πλέον κάθε στιγμὴν νὰ τῷ ἐνθυμίσῃ τὴν ὥραν, νὰ τῷ εἴπῃ ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον· ἤρχισαν πάλιν αἱ ἐπιπλήξεις καὶ αἱ τιμωρίαι, τὸ δὲ χειρότερον τοῦ κτυποῦν εἰς τὸ πρόσωπον ὅτι δὲν βλέπουν νὰ τὸν ὠρέλῃς τίποτε τὸ ὠρολόγι του.

— Ἀφῆσε τὸ ὠρολόγι σου ἡσυχο, τῷ εἶπεν ἡ φρόνιμος Εὐγενία, τῆς ὁποίας τὸ χρυσοῦν ὠρολόγιον οὔτε λεπτόν δὲν ἐπαρυστράτησεν ἀπ' ὅτου τῇ τὸ ἔδωκαν. Δὲν κάμνεις καλὰ νὰ ἐνοχλῇς ἔτσι τὸ ὠρολόγι σου. Τὰ ὠρολόγια τὰ χορδίξουν μίαν φορὰν τὴν ἡμέραν, τακτικά, τὴν ἰδίαν ὥραν, καὶ οὔτε ἐγγίζουσιν τὸν ὠροδείκτην καὶ τὸν λεπτοδείκτην. Ἐπὶ τέλους θὰ τὸ σπάσῃς τὸ ὠρολόγι σου.

Ἀλλ' ὁ Παῦλος νομίζει τὸν ἑαυτὸν τοῦ πολὺ ἐπιτηδεύτερον ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν του, ἂν καὶ αὕτη εἶνε τὸσον μεγαλειτέρα του. Καὶ ἐπειδὴ χθὲς τὸ ὠρολόγιόν του ἐσταμάτησεν ἀκριδῶς τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἦτο ἀνάγκη νὰ δουλεύῃ, διότι δὲν τὸ εἶχε χορδίξῃ ὅσον ἔπρεπε, σήμερον θέλει νὰ τὸ χορδίξῃ μὲ τὰ καλά του. Καὶ τὸσον καλὰ τὸ χορδίξῃ ὥστε κράκ, σπᾶναι τὸ μέγα ἐλατήριόν του. Ἐπαυσε πλέον τὸ εὐμορφόν του ἐκεῖνο τίκ τάκ. Τὸ δυστυχὲς ὠρολόγιον ἀπέθανε!...

Τὸ ὠρολόγιον δὲν εἶνε παιγνίδιον τὸ ὅποιον ἔχομεν εἰς τὰ θυλάκιά μας διὰ νὰ ἀκούωμεν πῶς κτυπᾷ καὶ κάθε ῥίγιν καὶ ῥιγίλιν νὰ τὸ ἐκβάλλωμεν διὰ νὰ βλέπωμεν πῶς κινεῖται ὁ ὠροδείκτης καὶ ὁ λεπτοδείκτης, παιγνίδιον τὸ ὅποιον δυνάμεθα ν' ἀνοίγωμεν, νὰ κλείωμεν καὶ νὰ ἐγγίζωμεν ὅταν μᾶς καταβῇ...

Τὸ ὠρολόγιον θέλει προσοχὴν καὶ πρέπει νὰ εἰςέφρωμεν νὰ τὸ μεταχειρίζωμεθα. Ἄν θέλετε δὲ καὶ τὸ ἄλλο, διὰ νὰ εἶνε κανεὶς ἀκριδῆς εἰς τὴν ὥραν του δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔχῃ ὠρολόγιον τὸ ὅποιον νὰ πηγαίνει καλὰ· πρέπει νὰ τὸ μεταχειρίζεται, νὰ τὸ συμβουλευῇται ὅταν πρέπει, καὶ νὰ χρησιμοποιοῖ τὸν καιρὸν του κατὰ τὰς ὁδηγίας τὰς ὁποίας δίδει τὸ ὠρολόγιον, δηλαδὴ πρέπει νὰ θέσῃ τάξιν εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του. Ἄν ὁ Παῦλος ἐννοήσῃ τὰς ἀληθείας ταύτας, θὰ στείλουν νὰ τοῦ διορθώσουν βεβαίως τὸ ἀπὸ νίκελ ὠρολόγιόν του καὶ βραδυτέρον θὰ γίνῃ ἄξιος νὰ ἀποκτήσῃ, ὅπως ἡ Εὐγενία, ἐν ὠραίῳ χρυσοῦν ὠρολόγιον.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΑΙ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΔΟΙΠΟΡΕ ΜΟΥ μικρά, ποῦ πηγαίνεις σοβαρά; Μέσα εἰς τὸν κῆπὸν σὰς ὥραϊα ἄνθη μωσχοβολοῦν, καὶ πεταλοῦσαι μὲ παρδαλὰ πτερὰ πετοῦν μὲ χάριν, κάπου κάπου ἀκούεται κανὲν πουλάκι νὰ κελαδῇ, ἀλλὰ σὺ, καλὴ μου κόρη, δὲν στέκεις, δὲν σταματᾷς, ἀλλὰ προχωρεῖς βιαστικά. Ποῦ πηγαίνεις, μικρά μου ὁδοιπόρε;

— ὦ, κύριε, μοῦ ἀποκρίνεται ἡ καλὴ κόρη, εἶμαι πολὺ ἀνήσυχος· ἡ μικρά μας Κάκια ἐβγήκε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μονάχη· ἡ μητέρα ἐπῆγε εἰς μίαν ἐπίσκεψιν καὶ μὲ ἀφῆκεν οἰκοκυρά μέσα 'ς τὸ σπίτι· μ' ἀφῆκε νὰ προσέχω καὶ τὴν Κάκια μας· ἀλλ' αὐτὴ εὗρε μίαν στιγμὴν ποῦ ἐπρόσεχα τὸ μικρὸ μας κ' ἐφυγε· ποῦ πάει; μὴν τὴν εἰ-δατε; τὴν ἀπαντήσατε; ποῦ νὰ εἶνε; τί νὰ κάμνῃ;

Ἄχ, Θεέ μου!... ἀφῆκα τὸν μικρὸ μας 'ς τὴν ὑπηρετρία

καὶ τρέχω νὰ τὴν εὔρω.—Καὶ ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον τῆς, βιαστικὴ, ἀνήσυχος.

Ἀλλὰ τί γίνεται ἡ κακὴ Κάκια ποῦ ἔβαλε εἰς τόσῃ ἀνησυχίαν τὴν ἀδελφὴν τῆς;

Ἀλλὰ πρῶτον πρέπει νὰ σὰς εἶπω ὅτι ἡ Κάκια δὲν εἶνε κακὴ. Εἶνε μικρούλα ἀκόμη καὶ δὲν εἰξεύρει τί εἶνε τὸ καλὸν καὶ τὸ κακὸν.

Τῆς ἤλθε λοιπὸν διάθεσις νὰ ὑπάγῃ περίπατον· καὶ σιγὰ σιγὰ ἐβγήκε ἀπὸ τὴν θύραν ὅπως ἦτο μέσα εἰς τὴν οἰκίαν, δίχως σκουφάκι, μὲ τὴν 'προσθέλα τῆς, μὲ τὰ χαμηλὰ παπουτσάκια τῆς· ἐν μόνον ἐνθυμήθηκε νὰ πάρῃ: τὴν κούκλαν τῆς τὴν ὁποῖαν ἔβαλεν εἰς τὸ καλαθάκι τῆς. Ἡ Κάκια περὶπατεῖ ἡσυχα· πολλοὶ μικραὶ εὐχάριστοι σκέψεις περνοῦν ἀπὸ τὸν νοῦν τῆς· παρατηρεῖ ἐμπρός τῆς μὲ θαυμασμόν. Ἄ! τί ὥραϊα ποῦ εἶνε τὰ δένδρα, τὰ πουλιά, τὸ ἀεράκι ποῦ φυσᾷ σιγανὰ μέσα εἰς τὰ κλαδιά.

Ἡ Κάκια πηγαίνει ἡσυχα καὶ δὲν παρατηρεῖ τὴν κούκλαν τῆς, ἡ ὁποία ἔχει κρεμάσῃ τὸν ἕνα τῆς βραχίονα ἔξω ἀπὸ τὸ καλαθάκι ὡς νὰ λέγῃ πρὸς τὴν μικρὰν τῆς κυρίαν:

— Ποῦ πᾶς Κάκια; εἶνε κακὸ αὐτὸ ποῦ κάνεις!

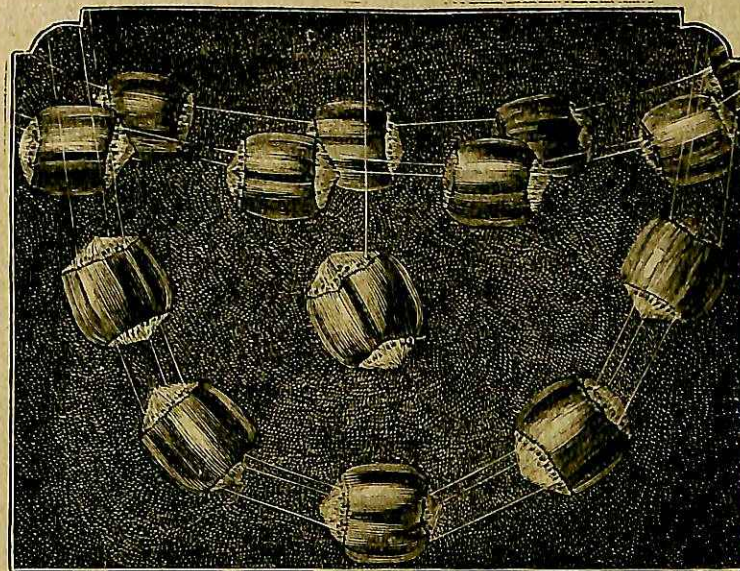
Ἡ Κάκια εἶχε παρατηρήσῃ μίαν πεταλοῦσαν καὶ ἄπλωνε τὸ χέρι τῆς νὰ τὴν πιάσῃ ὅτε ἔξαφνα ἤκουσε μίαν φωνήν: — Κάκια!

Γυρνᾷ καὶ τί βλέπει; τὴν ἀδελφὴν τῆς Μαρριάνθην ἡ ὁποία ἤρχετο βιαστικὴ, ἀνήσυχη.

Τότε κάπως ἐνόησε ὅτι δὲν ἔκαμε καλὰ· ὅταν δὲ ἐπλησίασεν ἡ ἀδελφὴ τῆς καὶ τῆς εἶπε ἡσυχα ἡσυχα καὶ μὲ καλὸν τρόπον —διότι ἦτο καλὴ κόρη ἡ Μαρριάνθη— πόσον ἄσχημα ἔκαμε νὰ φύγῃ κρυφά, καὶ τί τρόπον ἐνείωσεν αὐτὴ ὅταν δὲν τὴν εὗρεν εἰς τὸ σπίτι, τότε τὴν Κάκια τὴν ἐπῆραν τὰ κλάμματα καὶ εἶπε πῶς δὲν εἰξεύρε ὅτι ἦτο τόσον κακὸν αὐτὸ ποῦ ἔκαμε καὶ εἶπε τῆς ἀδελφῆς τῆς νὰ τὴν συγχωρήσῃ.

Ἡ Μαρριάνθη τὴν ἐσυγχώρησε καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψαν αἱ δύο ἀδελφοῦλαι, κρατούμεναι ἀπὸ τὸ χέρι, μὲ χαμογέλιο εἰς τὸ στόμα.

Ἡ κούκλα δὲν εἶχε πλέον κρεμασμένον τὸν ἕνα τῆς βραχίονα ἔξω ἀπὸ τὸ καλαθάκι, διότι δὲν ἦτο πλέον ἀνάγκη νὰ εἴπῃ εἰς τὴν μικρὰν τῆς κυρία — Ποῦ πᾶς, Κάκια;

ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΛΕΠΤΟΚΑΡΥΩΝ

(Παιγνίδιον)

Ὅταν παρατηρεῖ τις λεπτοκάρυον πρὸς τὸ λευκὸν αὐτοῦ μέρος διακρίνει μικρὰς ἐξογκώσεις εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, αἱ ὁποῖαι φαίνονται ὡς μικραὶ κοι-λότητες. Λοιπὸν αὗται εἶνε ὅπαι αἱ ὁποῖαι ἐξακο-λουθοῦσιν ἀπὸ τὸ ἐν μέρος ἕως τὸ ἄλλον τοῦ λε-πτοκαρύου. Ἐὰν ξύσητε μὲ τὴν αἰχμὴν μαχαίριδιου τὴν ἐπιφάνειαν, θὰ ἀνοίξητε τὴν εἰσοδὸν τῆς ὁπῆς, καὶ τότε εὐκόλως δύνασθε νὰ περάσητε δι' αὐτῆς

μὴν τρίχαν καὶ κατορθώσητε νὰ ἐξέλθῃ αὕτη καὶ ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ λεπτοκαρύου.

Μὲ ὑπομονὴν καὶ ἐπιδεξιότητα δύνασθε νὰ περά-σητε μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον πολλὰ λεπτοκάρυα εἰς μακρὰς γυναικείας τρίχας καὶ κατασκευάσητε περι-δέραια ὅμοια μὲ τὰ παριστανόμενα ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω εἰκόνης.

**Α.

Ο ΜΕΝΕΞΕΣ

Ῥόδα καὶ κρῖνα καὶ βανίλια
Κι' ἄλλα λουλούδια ἀνθοῦν 'ς τὴ γῆ
Θὲ νὰ διαλέξω: μέσ' 'ς τὰ χίλια
Δύσκολη θὰν' ἡ ἐκλογή.

Τὸ ῥόδο πρῶτο καμαρόνει
Μὲ περηφάνεια ἀληθινή,
Τρέχω τὸ κόβω — μ' ἀγκυλώνει
Ἐν' ἀγκαθᾷ—μὲ πονεῖ.

Ὁ μενεξὲς — τότε κυτᾷ
Μέσα σὲ φύλλα δροσερά,
Τὸν προτιμῶ, τὸν πλησιάζω,
Τὸν κόβω, φεύγω μὲ χαρά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Τὸ αἷμα τρέχει, τί νὰ γίνω;
Πόσο πονῶ, πόσο πονῶ!
Μὰ μέσ' 'ς τὴ γλῶσση διακρίνω
Ἐνὰ λουλοῦδι ταπεινόν.

Γεμάτο μετριοφροσύνη,
Δὲν θέλει διόλου νὰ φανῇ·
Τὴ μύρωδιά του παντοῦ χύνει
Κ' ἔχει εὐμορφίαν ἀληθινή.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 30.)

Συλλαβόγραφος.

Διὰ τὴν σχηματὶσιν τῆς συλλαβόγραφου πρέπει νὰ ἐκλέξῃ λέξιν τινα, τῆς ὁποίας ἐκάστη συλλαβή, λαμβανομένη χωριστά, ἀποτελεῖ καὶ αὐτὴ ἄλλην λέξιν. Κατόπιν πρέπει νὰ ἐρμηνεύσῃ διὰ περιφράσεων τὴν σημασίαν καὶ τὴν ἐννοίαν ἐκάστης τῶν λέξεων τούτων, νὰ τὰς ὀνομάσῃ δὲ τὴν μὲν πρώτην λέξιν διὰ τῆς ἐκφράσεως τὸ *πρῶτόν μου*, τὴν δευτέραν τὸ *δεύτερόν μου*, τὴν τρίτην τὸ *τρίτον μου* κτλ. ἐν τέλει δὲ νὰ δώσῃ, πάλιν διὰ περιφράσεως, τὴν ἐννοίαν τῆς ὅλης λέξεως, τὴν ὁποίαν θὰ θεωρήσῃ εἰς λύσιν τοῦ συλλαβογράφου, ἀποκαλῶν αὐτὴν τὸ *σύνολόν μου*. Θελομεν. π. χ. νὰ κάμωμεν συλλαβόγραφον τὴν λέξιν *ἄνθος*· διαίρουμένον αὐτὴν εἰς συλλαβάς· ἡ πρώτη συλλαβὴ *ἄν* εἶνε σύνδεσμος, ἡ δευτέρα συλλαβὴ *θός* ἡ *θώς* (διότι εἰς τοὺς συλλαβογράφους δὲν εἶνε ἀπαραίτητον νὰ τηρήται ἡ ὀρθογραφία) εἶνε ὄνομα καὶ σήμαινει τὸ *τακχίλι*. Λέγομεν λοιπὸν οὕτω:

Σύνδεσμος εἶν' τὸ πρῶτόν μου, ζῶν τὸ δεύτερόν μου,
Καὶ εἰς τοὺς κήπους πάντοτε εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Λεξιγράφος.

Διὰ τὴν σύνθεσιν *Λεξιγράφου* κάμνομεν ὅ,τι καὶ διὰ τὴν σύνθεσιν *Συλλαβογράφου*, μὲ μόνον τὴν διαφορὰν ὅτι, ἐνῶ τὸν συλλαβόγραφον τὸν διαίρουμένον εἰς συλλαβάς, τὸν *λεξιγράφον* τὸν διαίρουμένον εἰς λέξεις. Εἰς σύνθεσιν *λεξιγράφου* λαμβάνομεν συνήθως δι' εὐκολίαν σύνθετον λέξιν, ἐν ταύτοις πρωτιμῶνται οἱ *λεξιγράφοι*, τῶν ὁποίων ἡ λύσις εἶνε λέξις πρωτόθετος· π. χ. ἡ λέξις *ἐλαφος* γίνεται *λεξιγράφος* ὡς ἑξῆς:

Τὸ πρῶτον μου σὲ προσκαλεῖ λάμπει τὸ δεύτερόν μου,
Καὶ ζῶν γοργολιήτον εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι καὶ εἰς τὸν *λεξιγράφον* δὲν εἶνε ἀπαραίτητον νὰ τηρήται ἡ ὀρθογραφία.

Ἀναγραμματισμός.

Καὶ ὁ ἀναγραμματισμὸς εἶνε καὶ οὗτος εἶδος πνευματικῆς ἀσκήσεως, καθ' ὃ τὰ γράμματα τῆς λέξεως, τὴν ὁποίαν

προτείνομεν εἰς λύσιν, ἀναγινωσκόμενα ἀντιστρόφως ἢ ὁποσδήποτε μεταβάλλοντα θέσιν, ἀποτελοῦσιν ἄλλην λέξιν. Πρέπει δὲ ὅταν σχηματίζωμεν ἀναγραμματισμὸν νὰ δώσωμεν διὰ περιφράσεως πρῶτον τὸν ὀρισμὸν τῆς λέξεως, τὴν ὁποίαν προτείνομεν, καὶ δεύτερον τῆς ἀντιστροφῆς, ἀναγινωσκόμενης. Ἐχομεν π. χ. τὴν λέξιν *λύπη*, τῆς ὁποίας τὰ γράμματα λ καὶ π ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα ἀποτελοῦσι τὴν λέξιν *πύλη*· ἡ λέξις αὕτη σχηματίζει τὸν ἑξῆς ἀναγραμματισμὸν:

Ὅταν σὲ κρατῶ στενάξεις καὶ πενθηροεῖς ὁμοῦ,
Ἄν μὲ ἀναγραμματίσης θὰ εἰσέλθῃς δι' ἐμοῦ.

Ἐπίσης αἱ λέξεις: *ἐλπίς, πῖλος, Αἴμος, ἀήρ* ἀναγραμματίζομεναι γίνονται: *λεπίς, λίπος, Μαίος, Ἥρα*, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Στοιχειόγραφος.

Στοιχειόγραφος ὀνομάζεται τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων, καθ' ὃ ὅταν μεταβάλλωμεν ἢ προσθέσωμεν ἢ ἀφαιρέσωμεν ἐν ἡ καὶ πλεονα ὁμοῦ στοιχεῖα ἀπὸ τὴν ζητούμενην λέξιν σχηματίζομεν ἄλλην τινα λέξιν. Καὶ ἐνταῦθα ἐπιτρέπεται ἡ μὴ τήρησις τῆς ὀρθογραφίας π. χ. *Δυκοῦργος-κακοῦργος, πηγῇ-πληγῇ, Κρόνος-δρόνος, Ζάκυνθος-τάκινθος, Σύμη-Κύμη, ῥόδον-ῥόδος, βιολλο-βιβλίον*, κλπ. Ἡ μεταβολὴ ἢ ἡ προσθήκη, ἢ ἡ ἀφαίρεσις δύναται νὰ γίνῃ εἰς οἰονδήποτε στοιχεῖον τῆς λέξεως. Εἰς τοὺς *στοιχειογράφους* τὸ πρῶτον στοιχεῖον ὀνομάζομεν *κεφαλὴν*, τὸ δεύτερον *λαίμυρ* ἢ *τράχηλον* (κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ στίχου) τὸ τελευταῖον *οὐράν*, τὰ δὲ λοιπὰ στοιχεῖα κατὰ τὴν θέσιν τῶν καὶ κατὰ τὴν ἐπίνοιαν τοῦ γράφοντος. Ἄς φέρωμεν ὡς παράδειγμα τὴν λέξιν *χρῶς* ἡ ὁποία μεταβάλλεται εἰς τὴν λέξιν *ροδός*. Ὁ *στοιχειόγραφος* τῆς λέξεως ταύτης σχηματίζεται ὡς ἑξῆς:

Στὰ μικρὰ μικρὰ πουλάκια ὅπως εἶμαι θὰ μὲ ὀρθῇ.
Δίγως κεφαλὴν, σὲ λίγους τῶν ἀνθρώπων θὰ μὲ εὐρήτῃ,
Κι' ἂν δὲν μὲ ἔχετε, σὰς λέγω πως ἀδίκως μὲ ζητεῖτε.

[Ἐπεται συνέχεια τῶν ὁδηγιῶν.]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὰ ἑξῆς ἄτινα θ' ἀναγνώσουν οἱ μικροὶ μας φίλοι ἂν καὶ δημοσιεύονται ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦ παιδικοῦ πνεύματος δὲν ἀποδεικνύουν πνεῦμα ἀλλὰ καρδίαν. Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ἥτις περισσώτερον ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ πνεῦμα ἐκτιμᾷ τὴν καρδίαν, εἶνε εὐτυχὴς δημοσιεύουσα τὰς ἐπομένας εὐγενεῖς πράξεις δύο μαθητῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ διδασκαλείου τῆς Φιλελευθερίας (Ἀρσακείου) λυπομένη ὅτι δὲν γνωρίζει τὰ ὄνμματα αὐτῶν ὅπως περὶ δώσῃ αὐτὰ εἰς τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν ἀγάπην τῶν ἐκτιμῶντων τὴν ἀρετὴν.

«Μία μαθήτρια, ἕνεκα πτωχίας μὴ δυνηθεῖσα νὰ πληρώσῃ τὰ διδάκτρα, τὰ ὁποῖα ἐπλήρωσε κατὰ τριμηνίαν, ἔμαλλε νὰ διαγραφῇ ἀπὸ τὸ μαθητολόγιον καὶ ν' ἀποπεμφθῇ ἀπὸ τὸ σχολεῖον κατὰ τὸν κανονισμόν· φαντασθῆτε τὴν θέσιν τῆς· ἀλλὰ μίαν ἡμέραν εὐρίσκει εἰς τὸ πάτωμα τοῦ σχολείου ἐν τραπέζιδον χαρτονόμισμα ἥτο εἰκοσιπεντάδραχμον· ἀκριβῶς ὅσον τῇ ἀρκεῖ νὰ πληρώσῃ τὰ καθυστερούμενα διδάκτρα.

Τὸ χορτονόμισμα ἐκεῖνο ἠδύνατο νὰ τὴν σώσῃ· ἂν δι' αὐτοῦ ἐπλήρωνε τὰ διδάκτρα, δὲν θὰ ὑπέφερε τὴν ἐντροπὴν νὰ τὴν διώκουν ἀπὸ τὸ Παρθεναγωγεῖον, θὰ ἠδύνατο νὰ σπουδάσῃ ἀκόμη... Ἀλλ' ἡ νεῆς χωρὶς νὰ διστάσῃ καταθέτει τὰ

εὐρεθέντα χρήματα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐπόπτου, διὰ νὰ τὰ δώσῃ οὗτος εἰς ἐκείνην ἥτις τὰ ἔχασε ἅμα τὰ ζητήσῃ. Πραγματικῶς, μετὰ τινος ὥρας τὰ χρήματα ἐζητήθησαν καὶ ἐδόθησαν εἰς ἐκείνην εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκον. Ἀλλ' ἡ πράξις τῆς πτωχῆς νεῆδος, ὑπὸ τὰς περιστάσεις μάλιστα ὑπὸ τὰς ὁποίας ἔγινε, συνεκίνησε τὸν γρηγορὸν ἐπόπτην καὶ τῇ προτάσει αὐτοῦ το Συμβουλίου, ὡς νὰ ἐρῶνθευσεν οὕτως εἰπεῖν τὴν τιμιότητα, ἐπέτρεψεν εἰς τὴν μαθήτριαν νὰ πηγήνῃ εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ λοιποῦ χωρὶς διδάκτρα.

Ἰδοὺ δὲ τί ἔκαμε καὶ μία ἄλλη μαθήτρια τοῦ αὐτοῦ Παρθεναγωγείου· εἶχεν ἀριστεύσῃ εἰς τὸν διαγωνισμόν, καὶ εἶχε τὸ δικαίωμα κατὰ τὸν κανονισμόν, νὰ μὴ πληρώσῃ διδάκτρα. Ἀλλ' ἡ κόρη ἀπέκρυψεν ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς δι' ἡρίστευσε· διατῇ· βεβαίως θὰ ἤθελε νὰ φανῇ ὅτι εἶνε ἐπιμελής καὶ καλὴ· ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε· ἐπρωτίμηνε νὰ νομιεσθῇ κατωτέρα ἀπὸ δι' ἥτο ὑπὸ τῶν γονέων τῆς, διότι εἶχε ἕνα σκοπὸν· νὰ λαμβάνῃ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἐπλήρωνον οἱ γονεῖς τῆς διὰ διδάκτρα. Καὶ διὰ τὴν ἥθελεν ἐκεῖνα τὰ χρήματα, διὰ ἃ τὰ ἐξοδεύσῃ εἰς περιττὰ πράγματα· «ὦ, ὅχι»· ἡ εὐαίσθητος κόρη τὰ ἐλάμβανε τὰ χρήματα ἐκεῖνα καὶ ἐπλήρωνε τὰ διδάκτρα μίᾳς πτωχῆς συμμα-

θητρίας τῆς, ἡ ὁποία δὲν ἠδύνατο νὰ πληρώσῃ τὰ διδάκτρα τῆς.

Δὲν εἶνε εὐγενὴς καὶ αὕτη ἡ πράξις, μικρὰ μου ἀναγνώστρια;

Ἡ Κυρία Κουφιοκεφαλὰ μετέθετο εἰς τὸ φαρμακεῖον.

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε, λέγει εἰς τὸν φαρμακοποιόν, θέ-

λω ἐν ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα ποῦ δεικνύουν τὴν θερμότητα τοῦ δωματίου.

— Θερμόμετρον ἐννοεῖτε, κυρία; ἐρωτᾷ ὁ φαρμακοποιός.

— Μάλιστα, αὐτὸ εἶνε, ἀπαντᾷ ἡ Κυρία Κουφιοκεφαλὰ· ἀλλὰ σὺς παρακαλῶ νὰ τὸ θέσῃτε εἰς 68 βαθμούς, διότι ὁ ἱατρὸς μοι παρήγγειλε νὰ κρατῶ τὸ δωμάτιόν μου εἰς 68 βαθμῶν θερμοκρασίαν. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς ἑλλοτίας τῆς Ἀττικῆς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Εἰς τὰ δῶρα τὰ ὁποῖα θὰ δώσῃς, *Μικρό μου Λαγουνάκι*, εἰς τὴν ἀδελφὴν σου διὰ τὰ γενέθλιά της, πρόσθεσε σὲ παρακαλῶ καὶ τὰς εὐχὰς μου καὶ φήλῃς ἐκ μέρους μου τὴν μικρὰν σου ἀδελφούλαν, ἡ ὁποία ἔγινε πλέον τεσσάρων ἐτῶν.

Σοῦ ἀρέσουν καὶ αἱ νέα ἱστορίαι μου, ἀγαπημένη μου Ἀκτίς Ἠλίου; Καὶ βεβαίως πρέπει νὰ μάθῃς καλῶς τὴν γαλλικὴν, διότι εἰς τὴν γλῶσσαν ἐκείνην εἶνε γραμμένα τόσα ὠρεῖα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἅμα διαβάσῃς θὰ πλουτίσῃς τὰς γνώσεις σου πολὺ, μὰ παρὰ πολὺ. Ἐν τούτοις τὴν ἑλληνικὴν, τὴν πατρικὴν σου γλῶσσαν μὴ τὴν ἀμελήσῃς καθόλου.

Ἐλυπήθην, μικρὴ μου *Διάβολε* τῆς *Μυκῶνου*, ἐλυπήθην πολὺ διὰ τὴν ἀσθένειάν σου καὶ σοῦ εὐχομαι περαστικά.

Ναί, Ἀτρόμητος *Μπουμπουλίνα* μου, περνοῦν πολὺ γρήγορα τὰ χρόνια καὶ ἀλοῖμονες εἰς ἐκείνον, ὁ ὁποῖος τ' ἀφίνει νὰ περνοῦν χωρὶς νὰ ὠφελητῇ καὶ κατὰ τι ἀπ' αὐτά. Σοῦ εὐχομαι ἀπὸ τούδε νὰ τὰ χιλιάσῃς! Προσπάθησε ὅμως, σὲ παρακαλῶ, νὰ διωρῶσῃς ὀλίγον τὸν γραφικόν σου χαρακτήρα, πάτει περισσώτερον τὴν πέναν σου καὶ θὰ γίνωνται ἀκόμη ὠραιότερα τὰ γράμματά σου.

ὦ! τὸ κατιμένον τὸ *Ῥόδον* τοῦ Ἀπριλίου, ἕνα μῆνα ἦτο ἄρρωστον καὶ δὲν τὸ ἔφινεν ὁ ἱατρὸς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖόν! Τί κακὸς ἱατρὸς!

Πολύ, μὰ πολὺ εὐμορφος ἦτο ἡ στιχοῦργία σου, ἀγαπητέ μου Σοφοκλῇ Ἰ Διδανέ, ἀλλὰ δυστυχῶς ἦλθε πολὺ ἄργα καὶ δὲν ἐπρόφασε νὰ δημοσιευθῇ. Σὲ συγχαίρω καὶ σὲ παρακαλῶ ἄλλοτε νὰ μοῦ τὴν στέλλῃς ἐγκαίρως.

Μοῦ ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν σου, *Τόδον* τοῦ *Φοῖβου*, πολὺ μοῦ ἀρέσει καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά.

Ἡ ἐπιστολὴ σου, μικρὰ μου *Ἐλένη Γ. Ἀρυσχοῦ*, μὲ εὐχαρίστησεν ὅπως εὐχαρίστει καὶ σὲ καὶ τὰς συμμαθήτριάς σου ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ἄλλοτε ὅμως τὰς λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων νὰ τὰς γράφῃς εἰς χωριστὸν χάρτην καὶ ὄχι εἰς τὴν ἰδίαν ἐπιστολήν σου· τ' ἀκούς;

Δὲν εἶνε ζήτημα, ἀγαπητὴ μου *Μαρίκα Δ. Οἰκονόμου* δὲν εἶνε ζήτημα, ἂν μὲ ἀναγινώσκῃς τακτικά, καὶ πολλὰ θὰ μάθῃς καὶ πολὺ θὰ ὠφεληθῇς· λέγει κανεὶς τὸ ἐναντίον· Αὐτὸ κ' ἐγὼ προσπαθῶ καὶ μετὰ χαρᾶς μου βλέπω ὅτι τὸ κατορθώνω.

Ὅσον ἄργα καὶ ἂν φθάνῃ ἐκεῖ τὸ φύλλον, ἀγαπητὴ μου *Ἐλένη Οἰκονόμου*, ἐσὺ γράφε μοι καὶ στέλλε μοι καὶ τὰς λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων καὶ λάμβανε μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου καὶ μὴ σὲ μέλλῃ πάντοτε θὰ σὲ λαμβάνω ὑπ' ὄψει.

Σὲ συγχαίρω, ἀγαπητὴ μου *Παρθένος Πεύκη*, διὰ τὸν πρὸς τὰ καλὰ ζῆλόν σου, καθὼς ἐπίσης σὲ συγχαίρω καὶ διὰ τὴν τρυφερωτάτην ἐπιστολήν σου. Γράφε μοι συχνὰ καὶ στέλλε μοι καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ ὅταν εἶνε καλὰ καὶ τὰς δημοσιεύω.

Βεβαίως, Ἀττικὴ Ὀρίζων, βεβαίως δὲν θὰ σὲ εἴπω τώρα ὀκνηρὸν ἀπὸ αἱ χειμερινὰ σου ἐξετάσεις σ' ἐμπόδισαν νὰ μοῦ γράφῃς. Τί θήνεις ὅμως ὅταν μοῦ ἔγραφες «ὁ σὺς προσωρινός»· ἐγὼ δὲν κατώρθωσα νὰ τὸ ἐννοήσω. Μήπως σκοπεύεις ν' ἀλλάξῃς τὸ ψευδώνυμόν σου;

Πολύ, καλὰ ἔκαμες, νῆς *Αἶα Τελαμώνιε*, καὶ οἰκειοποιήσῃς τὸ ψευδώνυμον τοῦ παλαιοῦ *Αἰάντος* τοῦ *Τελα-*

μωνίου, ἀπὸ ἐκεῖνος τὸ ἐπρόσφερε ὡς *μπουνταῖον* εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς μου. Γράφε μοι τακτικά.

Καὶ τὸ ἰδικόν σου τετράστιχον, ἀγαπητὴ μου *Λευκόπελος Νύμφη* τῶν *Δασῶν*, ἦτο εὐμορφον, ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ αὐτὸ ἦλθεν ἄργα ὡς καὶ τόσα ἄλλα. Εἰς τὸ ἑξῆς θὰ δίδω μεγαλειτέραν προθεσίαν διὰ νὰ προσφάνῃς ὅλοι καὶ οἱ εὐρισκόμενοι ἀκόμη εἰς τὸ ἐξωτερικόν τῆς Ἑλλάδος. Δὲν ἦτο δὲ καθόλου κακογραμμένη ἡ ἐπιστολὴ σου, ἀλλὰ καὶ κακογραμμένη ἔαν ἦτο, ἦτο ὅμως τόσῳ χαριτωμένη καὶ τόσον τρυφερὰ ὥστε βεβαίως θὰ τῆς ἐσυγχωροῦσα τὴν κακογραφίαν.

Χαίρω πολὺ ὅτι ἀπεφάσισες νὰ μοῦ γράφῃς, Ἀνδρέε *Κυνέγειρε*, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ ἐξακολουθήσῃς, σοῦ ὑπόσχομαι δὲ ὅτι θὰ σὲ ὠφελήσῃ πολὺ ἡ ἀλληλογραφία μου.

Φίλησε, *Ὠραία Κανκασία*, φήλῃς ἐκ μέρους μου τὴν *Δαμπτὰν* ἐξοχήν καὶ εἰπέ της νὰ μοῦ γράψῃ, γράφε δὲ καὶ σὺ συχνά.

Σὲ συγχωρῶ, σὲ συγχωρῶ ἀπὸ καρδίας, ἀγαπητὴ *Τόμυρις*, καὶ σὲ προτρέπω νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλους τοὺς διαγωνισμούς.

Μὰ τί ὠραία ποῦ ἦτο ἡ ἐπιστολὴ σου, *Ερυθρόν* μου *Ῥόδον*, καὶ μὲ τί ἀφέλειαν καὶ εὐλιχνείαν ποῦ δικαιολογεῖσαι διὰ τὴν τεμπέλειάν σου. Σὲ συγχαίρω διὰ τὴν εὐλιχνείαν σου, ἀλλὰ, σὲ παρακαλῶ, τώρα πλέον νὰ μοῦ γράφῃς τακτικά, διότι σὲ βεβαίως ὅτι πολὺ μοῦ ἀρέσουν αἱ ἐπιστολαὶ σου.

ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΑ

Ἐπὶ τῶν προταθεισῶν ὁμοιοκαταληξίων εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον.

Συμπλήρωσις ὑπὸ τῆς *Ξανθοῦρας*

Μισῶ ἐξ ὅλης μου ψυχῆς τὴν βαθεράν ἀργίαν
Κ' εἰς ὥρας ἀναπαύσεως θὰ γράφω, δι' ἐξέλιξιν,
Ἀντ' ἄλλων ὅμως προτιμῶ νὰ κάμω *στιχοῦργιαν*,
Διότι εἶνε μουσικὴ τεχνολογία μοῖνοι στίχοι.

Ἐρωτήσεις, πληροφορίες, ἀσπασμοί, προσρήσεις:

Ὁ Ἀνδρέας *Κυνέγειρος* ἀσπάζεται τὸν *Ζέφυρον Φρυδιῶν* καὶ τὴν *Χλωρίδα* τοῦ *Παγγαίου*.—Ἡ *Ὠραία Κανκασία* προσφέρει τοὺς ἀσπασμούς της. Εἰς τὴν *Χλωρίδα* τοῦ *Παγγαίου* καὶ εἰς τὴν *Αἰμοσταζούσαν Καρδίαν*.—Ἡ *Λευκόπελος Νύμφη* τῶν *Δασῶν* προσφέρει τοὺς ἀσπασμούς της εἰς τὴν *Λευκὴν Ἀρεμώνην* εἰς τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, εἰς τὴν *Ῥοδοδάφνην* καὶ *Πικροδάφνην* εἰς τὰς ὁποίας λέγει δὲν δύναται νὰ ταῖς φανερώσῃ τὸ ἀληθές της ὄνομα, προσφέρει δὲ τὰς προσρήσεις της εἰς τὸν *Κεραυνόν*, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπίσης λέγει ὅτι δὲν δύναται νὰ τῇ φανερώσῃ τὸ ὄνομά της. — Ὁ *Μολομιστὴς* τῶν *Θερμοπυλῶν* στέλλει τὰς προσρήσεις του εἰς τὴν φίλην του *Πυθίαν* καὶ *Ἰθιυμῆν* νὰ μάθῃ πῶς ἔχει εἰς τὴν ὑγίαν της. — Ὁ *Ἀτρόμητος Εὐζώνος* στέλλει τοὺς ἀσπασμούς του εἰς τὸν *Αὐτοκράτορα* τῶν *Ὠκεανῶν*, τὴν *Μικροῦλαν Τραλαλά*, τὴν *Ἀμφιτρίτην*, τῆς ὁποίας ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ τὸ ἀληθές ὄνομα ἢ τοῦλάχιστον τὰ ἀρχικὰ γράμματα τοῦ ὀνόματός της. — Ὁ *Αὐτοκράτωρ* τῶν *Ὠκεανῶν* προσφέρει τὰς προσρήσεις του εἰς τὸν *Βασιλέα* τῆς *Ἐρήμου* καὶ εἰς τὴν *Μικροῦλαν Τραλαλά*.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Εἰς τὴν σύνταξιν τῆς σελίδος τῶν Πνευματικῶν ἀσκήσεων δύνανται νὰ λαμβάνωσι μέρος πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συνδρομήτριαι τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ πέμποντες πρὸς τὴν Διεύθυνσιν αὐτῆς παντὸς εἶδους πνευματικὰς ἀσκήσεις, συντόμους καὶ μὴ δημοσιευθείσας ἄλλοτε. Αἱ ἐγκρινόμεναι δημοσιεύονται μετὰ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀποστείλαντος αὐτάς, ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά των. Αἱ πρὸς δημοσίευσιν στέλλόμεναι πνευματικαὶ ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἴνε γεγραμμέναι ὅλαι κατὰ εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, καὶ νὰ συνοδεύωνται μετὰ τὰς λύσεις των. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον δύνανται νὰ συνεργάζωνται πάντες οἱ συνδρομηταὶ καὶ εἰς τὴν στήλην τοῦ Παιδικοῦ πνεύματος.]

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τὸν προταθέντα εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον πρέπει νὰ στείλωσιν διὰ μιᾶς ὅλας ὁμοῦ τὰς πνευματικὰς τῶν ἀσκήσεις, ὅσας θὰ συνθέσωσιν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, μέχρι τῆς 15ης Ἀπριλίου τὸ πολὺ καὶ νὰ θέσωσιν τὴν ἐπιγραφὴν: Διαγωνισμὸς πνευματικῶν ἀσκήσεων.]

20. Λεξιγραφία.

Τὸ πρῶτον πόλις, βασιλεὺς εἶνε τὸ δευτέρον μου,
Ἄλλὰ καὶ πάλιν βασιλεὺς εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Τομέως.

21. Λεξιγραφία.

Τὸ πρῶτον μου ἀντωνυμία,
Τὸ δευτέρον μου μαλακόν,
Τὸ σύνολόν μου εἰς τὸν Ἄρην
Ἐπίθετον πολεμικόν.

Ἑστάλη ὑπὸ Σταύρου Δ. Ζήλλη.

22. Στοιχειογραφία.

Εἶμ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου, ὅπως εἶμαι ἐὰν μένω.
Ἐν στοιχείῳ ἂν μ' ἀλλάξῃς εἰς τὸν ὀφθαλμόν σου μπαίνω.

Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Γλωσσῆς.

23. Στοιχειογραφία.

Εἶμαι ὥσων κ' εἰς τὰ ὄρη κ' εἰς τοὺς κάμπους με ζητεῖς
Ἄν μ' ἀλλάξῃς ἐν στοιχείῳ με πατεῖς, ἄχ! με πατεῖς!

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθρώπου.

24. Στοιχειογραφία.

Ποιοὶ εἶν' οἱ πέντε ἀδελφοὶ ποὺ εἶν' ἐν ὄλῳ τρεῖς
Κι' ἂν χάσουν δύο ἀπ' αὐτοὺς θὰ μείνουν μόνον εἰς;

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος τῶν Ὀκεανῶν.

25. Στοιχειογραφία.

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου· ἂν προσθέσῃς ἓν γράμμα
Τότε μία ἄλλη νῆσος θὰ προβάλλῃ ἐν τῷ ἅμα

Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Σωματικῆς Σημαίας.

26. Στοιχειογραφία.

Εἶμ' ὠραιότατη νῆσος· ἂν ἀλλάξῃς ἐν μου γράμμα
Καὶ τὸν τόνον κατεβάσῃς, θὰ χορεύσῃς ἐν τῷ ἅμα.

Ἑστάλη ὑπὸ Δ. Εὐσταθιάδου.

27. Στοιχειογραφία.

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς
Θεὸς γίνομαι Ἑλλήνων ἂν με ἀποκεφαλίσῃς.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλικος Ρόδου.

28. Στοιχειογραφία.

Ποία νῆσος εἰς μιὰν ἄλλην νῆσον θὰ μεταβληθῇ;
Ἄν τὸ πρῶτον ἡμισὺ τῆς πρὸς στιγμὴν ἀποβληθῇ;

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀκύποδος Ἀχιλλεύς.

29. Κυβόλεξον.

1. Μ' ἔχουν τόπον ἱερὸν.
2. Εἶμ' ἐκ τῶν συνδέσμων εἰς.
3. Εἶμαι ῥῆμα καθαρὸν.
4. Ναὸς ἦμουν. Μ' ἐννοεῖς;

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρώμητος Ναυτοῦ.

30. Λένιγμα.

Τρία γράμματα καὶ μόνον τὴν ζωὴν μου συγκρατοῦν
Κι' ὅμως πόσοι με προσμένουν ὅταν κάποι' ἐρωτοῦν!

Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Σανθούλας.

31. Ἐρώτησις.

Ποία λέξεις εἶνε γραμμένη μετὰ πολλὰ γράμματα ἐνῶ
εἶνε μόνον μετὰ τρία;

Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Ρινό.

32. Πρόβλημα.

Κύριός τις ἐδάνεισεν εἰς ἄλλον 100 φράγκα ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς 100 νομίσματα τριῶν εἰδῶν, δηλαδὴ εἰς πεντάφραγκα, φράγκα καὶ πεντάλεπτα. — Πόσα χρειάζονται ἐξ ἐκάστου εἶδους ἓνα σχηματισθῇ τὸ ὅλην ποσόν;

Ἑστάλη ὑπὸ Θεοδοσίου Θεοδοσιάδου.

33. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων ἐννέα λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἐπαρχίας τῆς Ἑλλάδος.

1. Ἱατροὶ τῶν Ἑλλήνων ἐν τινὶ ἀρχαίᾳ ἐκστρατείᾳ.
2. Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος.
3. Ποταμὸς μέγας.
4. Ὅρος τῆς Ἑλλάδος.
5. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
6. Πόλις τῆς Ἰταλίας.
7. Ζῶον κερασφόρον.
8. Μέρος τῶν πλοίων.
9. Θεὸς τῆς Μυθολογίας.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰάκωνος.

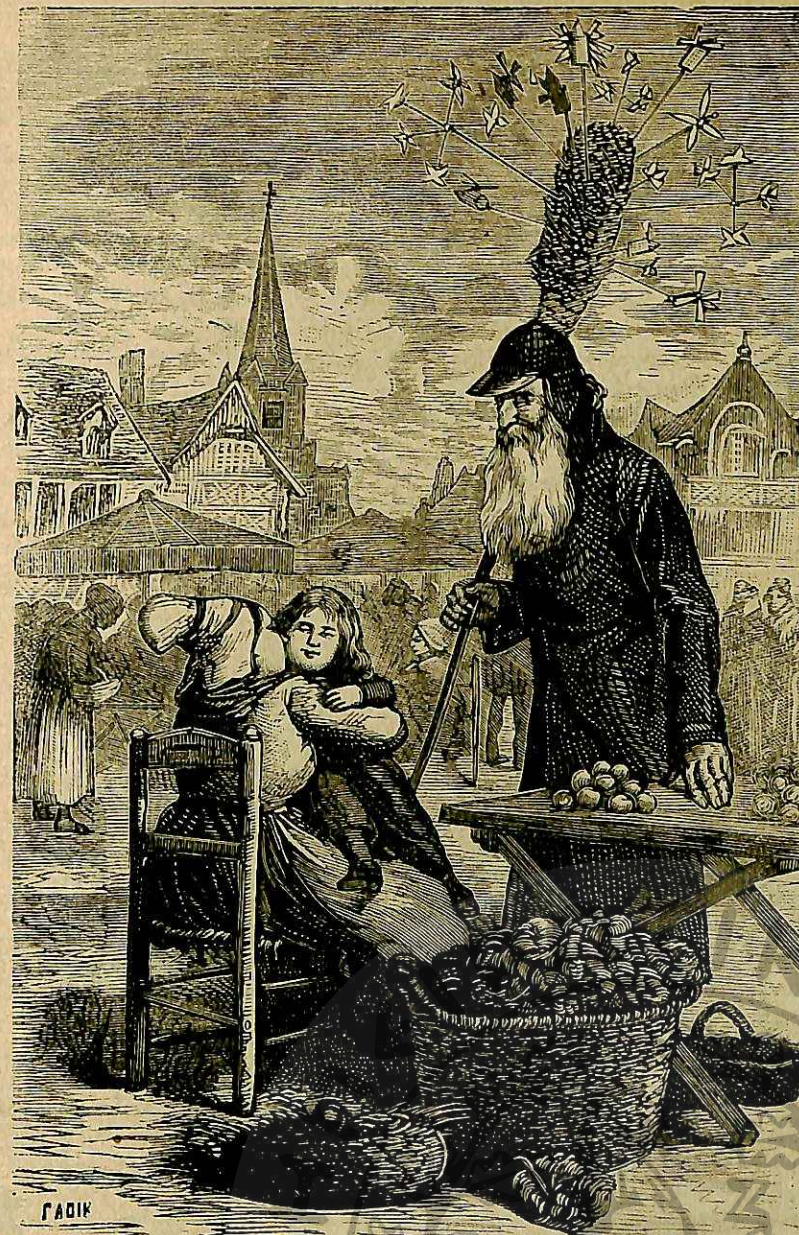
ΛΥΣΕΙΣ

12. (Ἐπιτυχιστέρα συμπλήρωσις τοῦ τετραστίχου ἦτο ἡ ὑπὸ τῆς Σανθούλας ἀποσταλθεῖσα, ἥτις καὶ δημοσιεύεται ἐν τῇ προηγούμενῃ σελίδι πρὸ τῆς τελευταίας παραγράφου τῆς Ἀλληλογραφίας). — 13. Γαλλία (Γαλῆ, Α). — 14. Πρῶτος, κρότος. — 15. Ἄθος, ἄνθος. — 16. Ὅρος, ὄρος. — 17. Κόμη, κώμη. — 18. Τὸ ποντικονῆσι. — 19. 45, 18, 22.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Ἀθρίος Οὐρανὸς 4. — Ἀμφιτρίτη 5. — Ἀρης 2. — Ἀτρώμητος Εὐζωνος 3. — Ἀτρώμητος Μπουμπουλῖνα 4. — Ἀττικὸς Οὐρανὸς 6. — Αὐτοκράτωρ τῶν Ὀκεανῶν 2. — Βάλληνας Γ. Στ. 4. — Βουαροῦξ 4. — Γεώργιος Καστριώτης 3. — Γκι-νάκας Ι. Κ. 2. — Γκολφινόπουλος Ἀγγελος 5. — Γόρδιος Δεσμός 3. — Διαβολάκι 2. — Δίκαιος Ἀριστέλης 1. — Ἑλλωτεῖο Ἀττικὴ 4. — Ἐρυθρὸν Ῥόδον 5. — Ἐσπερία Αὔρα 9. — Ἡρωὶς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως 4. — Θεοδοσιάδης Θεοδόσιος 3. — Δευκόπελος Νύμφη τῶν Δασῶν 5. — Διθανὸς Σ. 4. — Μισούλη Ἀριάδνη 6. — Μυριανθόπουλος Γ. 2. — Μυριανθόπουλος Ἐρασμία 2. — Παπαδόπουλος Γ. Ι. 3. — Πυθία 3. — Τηλέμαχος 4. — Τόμπλερ Δ. 4. — Τόμυρις 3. — Χοιδᾶς Θεόδωρος 3. — Χρυσοχοῖδης Ι. Θ. 5. — Χρυσόχου Ἑλένη 1. — Ὀκύποδος Ἀχιλλεύς 6.

[Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν δημοσιεύονται εἰς τὸ μεθεπόμενον φύλλον κατόπιν τοῦ περιέχοντος τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις ὧν εὗρον τὰς λύσεις.]

ΓΑΡΙΚ

«ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ ΜΟΥ ΝΑ ΤΟ ΧΑΡΩ!» (Σελ. 53)

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

Διήγημα κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κυρίας ΚΟΛΟΜΒΟΥ: «La fille de Carilès»
Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

[Συνέχεια ἴδε σελ. 33]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

ΣΧΕΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΚΑΣ

Ἦτο νύξ ὅταν ὁ Γεροθωμᾶς ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου του, ἐθαύμασε δέ, διότι δὲν ἔτρεξεν ἢ μικρὰ εἰς προϋπάντησίν του, ὅπως πάντοτε, νὰ τον ἔτοες Θ'. — ΤΕΥΧΟΣ 4^{ον}.

ΤΟΜΟΣ ΙΑ'—4

ἐπὶ μαλακοῦ προσκεφαλαίου. Ἐκοιμήτο καὶ ἔλυεν εἰς τὸν ὕπνον της, ὡς κάμουν τὰ μικρὰ παιδιὰ ὅταν κλαίουν καὶ τα παίρνει ὁ ὕπνος.

Τὸ βήματα τοῦ Γεροθωμᾶ ἐξύπνισαν τὴν Μαρίκαν.

« Ἀ! μπάρμπα Γεροθωμᾶ, ἀνεφώνησε τρέχουσα εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐθάρρεψα, ὅτι ἐφύγατε καὶ μ' ἀφήσατε μοναχὴ καὶ παντέρμη.

— Τί μου λές, ἀνάνκι μου! Ὅχι, ὄχι, μικρούλα μου! ἐγὼ νὰ σ' ἀφήσω καὶ νὰ φύγω; μὴ γένοιτο! Ἐστενοχωρήθηκας που ἦσουν μόνη σου;

— Μάλιστα, πολὺ ἐστενοχωρήθηκα καὶ ὅταν ἐσκοτεινίσεις, ἐφοβήθηκα πολὺ. Ἦθελα νὰ φωνάξω,

« ΤΗΝ ΕΠΗΡΕΝ Ο ΥΠΝΟΣ »

ἀλλὰ δὲν εἰμύρεσα νὰ φωνάξω, μὴ τύχη καὶ μ' ἀκούσουν οἱ κακοὶ ἄνθρωποι ὅπου με κυνηγοῦν, οἱ σχοινοβάται! ἔκλαψα ὁμῶς, ἔκλαψα, ἔκλαψα καὶ ἔπειτα μ' ἐπῆρε ὁ ὕπνος καὶ δὲν εἰξέρω τί ἀπόγινε ἔπειτα.

— Σ' ἐπῆρεν ὁ ὕπνος καὶ ἐκοιμήθης. Τώρα θὰ δειπνήσης, καὶ αὔριον πρωὶ πρωὶ θὰ ἔχη; ἓνα φορεματάκι ζεστὸ ζεστὸ καὶ μάλλινον καλτσάκια καὶ παπουτσάκια. Πρωὶ πρωὶ θὰ πάγω νὰ ἰδῶ ἂν ἔφυγαν αὐτοὶ οἱ ἀλιτῆριοι, καὶ ἂν δὲν εἶνε ἐδῶ, τότε εὐθὺς θὰ σε πάρω μαζί μου νὰ πάμε νὰ εὐχαριστήσης τὴν καλὴν κυράν, ἣ ὅποια μού κα ἔδωκε γιὰ σένα! κὺττάξε τί μεγάλο μπογαλάκι!

Ἡ Μαρίκα εἶδε τὸ δέμα, καὶ εὐθὺς ὡς ἔμαθεν ὅτι ἦτο δι' αὐτήν, τὸ ἤρπασε, τὸ ἔλυσε καὶ ἤρε τὸ φόρεμα.

« ὦ! τί ὁμορφο φορεματάκι! ἀνεφώνησεν ἡ Μαρίκα. Καὶ εἶνε μακρὸ μακρὸ! Τώρα ἡ Μαρίκα θὰ γίνῃ μεγάλη κυρία. Ναί, ναί, μεγάλη κυρία, ὦ! θὰ εἶνε καὶ μητέρα, νὰ καὶ ἓνα κοριτσάκι ξύλινο. Τὸ στοματάκι του εἶνε κόκκινο κόκκινο σὺν τὸ τριαντάφυλλο, τὰ ματάκια του γαλανὰ καὶ τὰ μαγουλάκια του σὺν τὸ μῆλο!... Μπα, τὸ ἓνα χεράκι του εἶνε σπασμένο! θὰ τοῦ το ἔσπασαν οἱ σχοινοβάται οἱ κακοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι, γιατί δὲν ἔχει μητέρα νὰ τους ἐμποδίσῃ νὰ μὴ του σπάσουν τοῦ καϊμένου τὸ χεράκι του. Τὸ τσαμένο τὸ κοριτσάκι! Ἐγὼ θὰ σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ σε παρηγορῶ. Ἐλα τώρα καὶ μὴ σε μέλῃ! μείνε ἥσυχο, καὶ θὰ σε πάγω ἔς τὸ κρεβάτι μου νὰ κοιμηθῶμε μαζί ἀγκαλιά, νὰ σε ζεστάνω. Μὰ ἀλήθεια, μπάρμπα Γεροθωμᾶ, ὅλα αὐτὰ εἶνε γιὰ μένα; Ἐνα, δύο, τρία ποκαμισάκια, ἓνα ὁμορφομισοζουστανάκι μάλλινον, καὶ καλτσάκια. Ποῦ νὰ τα φυλάξω τώρα; Νά, ἐπάνω ἔς ἐκεῖνο τὸ ραφάκι. Τί

ὁμορφά που εἶνε! τί ὁμορφὴ ποδιτσα μαύρη! μπᾶ! ἔχει δύο τσεπίτσες! ἐδῶ θὰ βάλω τὰ λεπτὰ που θὰ μάζεύωμε. Ἐγὼ πάντα ἐμάζευα τὰ λεπτὰ ὅταν ἐχόρευα καὶ ἔλεγα « Ρίξτε, κύριοι καὶ κυρίες, γιὰ τὴν μικρούτσικη χορεύτρια, ποὺ χορεύει τόσο ὁμορφα! » Ἐπειτα ἐχρῆτέλιζα μὲ πολλὴν εὐγένειαν καὶ πάντοτε μου ἔδιναν.»

Ὁ Γεροθωμᾶς προσεβλήθη ὀλίγον, ὅταν ἤκουσεν ὅτι ἡ Μαρίκα ἤθελε νὰ συνάξῃ αὐτὴ τὰ χρήματα, ὅπως ὅταν ἦτο μὲ τοὺς σχοινοβάτας! διότι αὐτὸς δὲν ἦτο ἐπαίτης, αὐτὸς κατεσκεύαζε μύλους καὶ τοὺς ἐπώλει! ἔδιδε πρᾶγμα καὶ ἐλάμβανε χρήματα, δὲν ἐζήτει χρήματα ἀλλὰ πάλιν ἐκρατῆθη διότι ἐσκέφθη: Ἡ μικρούλα ἐσύναιε χρήματα, διότι ἐχόρευε, ὥστε δὲν τα ἐζήτει ἐλεημοσύνην! μήπως καὶ ὁ χορὸς δὲν εἶνε ἐργασία;

« Τώρα, εἶπεν εἰς τὴν Μαρίκαν, δὲν θὰ μάζεύης πλέον χρήματα, διότι δὲν εἶσαι μαζί μὲ τοὺς σαλιμπάγκους καὶ δὲν θὰ χορεύης πλέον. Ἐγὼ δὲν χορεύω, Μαρίκα μου, ἐγὼ πουλῶ μύλους! αὐτὸ εἶνε ἄλλο ἐπάγγελμα.

— Ἀ! εἶπεν ἡ μικρὰ μετὰ θυμασμοῦ· ἐγὼ λοιπὸν θ' χορεύω, ἀπ' οὗ δὲν πουλῶ μύλους! πρέπει καὶ ἐγὼ νὰ κερδίζω τὸ ψωμάκι μου. »

Τόσον νόστιμος ἐφάνη εἰς τὸν Γεροθωμᾶν ὁ λόγος τῆς Μαρίκας, ὅτι πρέπει νὰ κερδίξῃ καὶ αὐτὴ τὸ ψωμάκι της, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια, καὶ ἀνεκάγχασε χά χα χα καὶ ἐκαθίσεν ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου. Ἀλλὰ ἡ Μαρίκα ἦτο πολὺ σοδάρη καὶ εἶπε:

« Μάλιστα, ὁ ψαλιδόγλωσσος πολλὰς φορές ἔλεγε ἔς τὴν μητέρα ὅταν ἤμουν ἄρρωστη, καὶ ἐκείνη ἤθελε νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ ἡσυχάσω λιγάκι, τῇ: ἔλεγεν ὁ ψαλιδόγλωσσος: « Ἀς τὴν τὴν μάγκη νὰ χορέψῃ! τί τὴν θέλομεν ἂν δὲν χορεύῃ; Κάθε ἄνθρωπος πρέπει νὰ κερδίξῃ τὸ ψωμί που τρώγει! » Μίαν ἡμέραν μάλιστὰ που δὲν εἰμύρεσσα νὰ χορέψω, μοῦ ἐπῆρε τὸ φαγι ἀπὸ μ'προστὰ μου, καὶ ἡ μητέρα μου μοῦ δώκε λίγο ψωμί ὅταν ἐκεῖνος ἐπλάγιασε καὶ ἐκοιμήθη.

— Τὸ καϊμένο! ἐγὼ ὁμῶς θὰ σου δώσω ψωμάκι καὶ χωρὶς νὰ χορεύσης. Τώρα εἶνε πολὺ κρύο καὶ δὲν ἔμπορεῖς νὰ μείνῃς μ' αὐτὸ τὸ φιλὸ φιλὸ φορεματάκι, καὶ τὸ ἄλλο φόρεμα δὲν εἶνε γιὰ χορὸ.

— Καὶ ἐσχάσε πλούσιος;

« ΑΝΑΠΤΕΙ ΤΟ ΚΗΡΙΟΝ »

Ὁ Γεροθωμᾶς ἐγέλασε πάλιν καὶ εἶπε:

— Δὲν σου ἔδωκα τὴν ἀπόκρισιν; γὰρ πλούσιος! Εἶσαι μὲ τὰ σύγκαλά σου, παιδάκι μου; Φαίνομαι σὺν πλούσιος; γιὰ κὺττάξέ με. »

Ἡ Μαρίκα ἔσπασε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπεκοίθη:

« Τότε λοιπὸν πρέπει νὰ ἐργάζωμαι καὶ ἐγὼ. Μόνον τὰ πλουσιόπαιδα δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ βγάλουν τὸ ψωμάκι των.

— Πάει καλά! θὰ σου εὐρωμὲν μίαν ἐργασίαν ἀργότερα. Λοιπὸν θέλεις καὶ καλά νὰ ἐργάζεσαι! Μήπως με φοβάσαι σὺν τὸν ἀλιτῆριον τὸν ψαλιδόγλωσσον;

— Ἀ! ὄχι, καθόλου μάλιστα.

— Τὸ λοιπὸν;

— Τότε ἐδούλευα γι' αὐτὸν ἀπὸ τὸ φόδο μου, τώρα θέλω νὰ δουλεύω γιὰ σᾶς, γιατί σας ἀγαπῶ. »

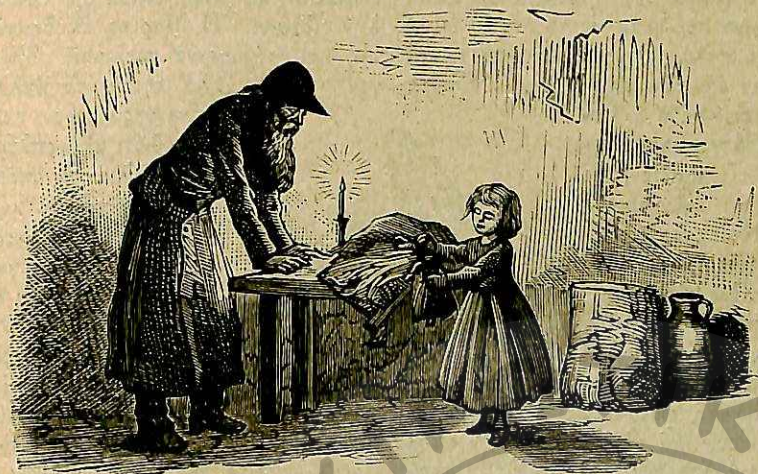
Ὑπνος ἐτέκπετο πολλὰ καὶ διάφορα, καὶ τέλος ἀπεφάτισε νὰ ζητήσῃ καὶ τὴν συμβουλὴν τῆς κυρᾶς Γαβροῦς τί νὰ κάμῃ πρὸς εὐτυχίαν τῆς προστατευμένης του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΕΜΠΟΡΙΣΚΟΣ

Ἡ ἐπιούσα ἦτο ἡμέρα βροχερά, ἀκατάλληλος εἰς πώλησιν μύλων. Ὅθεν ὁ Γεροθωμᾶς ἐξῆλθε μόνον διὰ νὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ φαγητοῦ, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ταχέως. Ἐκάθισεν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, τοῦτ' ἐστὶ εἰς τὸ μικρὸν του τραπέzion καὶ κατεγίνετο κατασκευάζων μύλους, διὰ νὰ τους ἔχῃ ἐτοιμοὺς ὅταν παύσῃ ἡ βροχὴ καὶ ἀνοίξῃ ὁ καιρὸς.

Ἡ δὲ Μαρίκα ἐκάθισε πλησίον τοῦ προστακτικῆ

« Ω, ΝΑ ΚΑΙ ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΞΥΛΙΝΟ » (Σελ 50)

Καὶ ἡ τελευταία λέξις ἠνώθη μὲ τὸ δυνατόν φίλημα, τὸ ὅποιον ἡ Μαρίκα ἐπέθεσεν ἐπὶ τῆς γεροντικῆς παρειᾶς τοῦ Γεροθωμᾶ, σφίγγουσα δυνατὰ τὸν λαιμόν του διὰ τῶν μικρῶν καὶ τρυφερῶν χειρῶν της.

Τί γλυκύτατον πρᾶγμα εἶνε τὸ νὰ ἀγαπᾶται τις! Πῶς φωτίζει τὴν βίον μας ἡ ἀγάπη, καὶ τὸν κάμνει πολύτιμον! Ὁ Γεροθωμᾶς ἠσθάνθη χάριν καὶ εὐτυχίαν, ὅποιαν ποτὲ τοῦ ἄλλοτε δὲν εἶχεν αἰσθανθῇ. Ἐθώπευσε τὴν μικρὰν ὡς ἐὼν ἦτο πατήρ της, καὶ ἤρχισε νὰ της ὁμιλῇ, διότι ἐνοστιμύετο νὰ ἀκούῃ τὰ λογάκια της. Ἦτοίμασε τὸ δεῖπνόν της, ἐκοπτε τὸν ἄρτον εἰς μικρὰ μικρὰ τεμάχια καὶ της προσέφερε τὰ καλλίτερα κομμάτια. Καὶ ἀπ' οὗ τὴν ἐβοήθησε νὰ πλαγιάσῃ καὶ τὴν ἐκαμάρωνε κοιμωμένην ἐν ὀλόκληρον τέτάρτον τῆς ὥρας, καὶ ἔπειτα ἐυλίχθη καὶ αὐτὸς εἰς τὸ σκέπασμά του καὶ ἐξηπλώθη ἔμπροσθεν τῆς ἐστίας. Ἐως ὅτου δὲ τὸν πᾶρῃ ὁ

καὶ σιωπηλῇ, καὶ παρετήρει μετὰ πολλῆς προσοχῆς πῶς κατασκευάζει τοὺς μύλους ὁ Γεροθωμᾶς. Καὶ μετ' ὀλίγην ὥραν ἐνόησε τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς, καὶ ἤρχισε νὰ διδῇ εἰς τὸν Γεροθωμᾶν τὰ διάφορα κομμάτια, τὰ ὅποια ἐχρειάζετο, χωρὶς νὰ κάμῃ λάθος, οὐδὲ νὰ λάβῃ ἄλλο κομμάτιον ἀντὶ ἄλλου. Τόσον δὲ θάρρος ἔλαβε βαλμηδόν, ὥστε ἐπῆρε τὸ παλαιὸν μαχαίριον καὶ ἤρχισε νὰ πελεκᾷ τὰ ξύλα, τὰ ὅποια ἐμελλον νὰ χρησιμεύσουν ὡς ὑποστήριγμα τῶν μικρῶν μύλων. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Γεροθωμᾶς ἐμεῖδία καὶ ἔλεγε: « Τὸ καλὸ μου τὸ κοριτσάκι ἐργάζεται! », ἡ Μαρίκα ἐτόλμησε καὶ ἔλαβε τὸ ψαλιδιον, καὶ ἐδοκίμασε νὰ κόψῃ πτέρυγας τῶν μύλων. Τόσον δὲ πολὺ εἰργάσθησαν καὶ οἱ δύο, ὥστε ὅταν ἐνύκτωσεν, ἦτο ἐτοιμον πρᾶγμα μιᾶς ἐβδομάδος. Ὁ δὲ Γεροθωμᾶς, ὁ ὅποιος ποτὲ τοῦ δὲν εἶχε κατασκευάσῃ διὰ μιᾶς τόσο πρᾶγμα εἰς μίαν ἡμέραν, δὲν ἠσθάνετο τὸν παραμικρὸν κόπον, μάλιστα οὐδὲ κλν